

Ölümlere dur
demek için...
Tecrit zulmüne
son vermek
için...

Direnış
karşısındaki
ahlakî ve siyasi
sorumluluklarını
yerine
getirebilmek
için...

HÜCRELERİ YIKMAK İÇİN

açlığa yattılar

geceleeri meşalelerle aydınlattılar

Ekmek ve Adalet

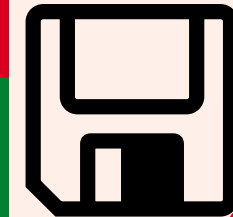
Haftalık Dergi / Sayı: 133 / Tarih: 21 Kasım 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Tecrite
karşı direniş
5. Yılında
sürüyor...**

Amerikan işbirlikçisi **AKP**

**Felluce
katliamından
ve
şoförlerin
öldürülmesinden
sorumludur!**

**1 Nisan
Fiyaskosu**

**Gerçek kanıtlandı!
Mahkeme kararıyla
resmileşti: Disketin nere-
den alındığı belli değil!**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Temel Haklar Federasyonlaşma kararı aldı

Çeşitli şehirlerdeki Temel Haklar Ve Özgürlükler Dernekleri'nin genel kurullarında bu dernekleri birleştirecek bir Federasyon kurulması doğrultusunda kararlar alınmasının ardından Temel Haklar Dernekleri federasyon için bir girişim oluşturdular.

Temel Haklar dernekleri, kısa sürede bir çok il ve ilçede yaygınlaşmış, her alandaki haklar ve özgürlükler mücadelesinde önemli bir ihtiyaca cevap vermekteydi.

TECRİT politikasının hapisanelerde ve dışarıda her alanda uygulandığı bir aşamada, federasyonlaşma kararı, bu politikaya karşı atılmış bir adım niteliği taşıırken, federasyon girişiminin formüle ettiği talepler de halkımızın bugünkü en yakıcı, acil sorunlarını içeriyor.

Temel Haklar Ve Özgürlükler Dernekleri Federasyonu Girişimi Adına Hayriye GÜNDÜZ tarafından yapılan açıklamada neden federasyona ihtiyaç duyulduğu şöyle açıklandı:

“BASINA VE HALKIMIZA!

Açlığın ve yoksulluğun, sömürü ve zulmün kol gezdiği bir ülkede yaşıyoruz. Dünyanın ezilen halkları kapitalizmin amansız zulmüne karşı bugün, dünden çok daha bilinçli olduğu kadar, çok daha zorlu bir mücadeleyle geleceklerini yaratma iradesini ortaya koymaya ve örgütlenmeye çalışıyorlar.

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de demokrasi mücadelesi veren, haklar ve özgürlükler mücadelesi veren toplumsal muhalefetin tüm kesimlerine karşı, oligarşik yapı örgütlülükleri yok etmek için her türlü kirli politikayı pervasızca hayata geçirebilmektedir.

Emperyalizmin halkları sömürebilmesinin en önemli koşullarından birisi olan **BÖL-PARÇALA-YÖNET** politikasının ülkemizdeki uygulayıcısı siyasi iktidar; bu politikalarını AB nin “demokratikleşme” safsatalarıyla hayata geçirmeye çalışmakta. İşçisi, memuru, öğrencisi, emeklisi gün geçtikçe **ağırlaştırılan tecritle** birbirinden yalıtılarak, öncelikle kendi öz örgütlülükleri zayıflatılmakta, sonrasında ise düzene yedeklenmiş ve onun icazetinde hareket eden birer kurum haline dönüştürülmektedir.

İçinde bulunduğumuz bu koşullarda hak ve özgürlük mücadelesi veren kesimlerin bu saldırılara karşı koya-bilmesinin tek yolu vardır; **BİRLEŞMEK** ve **ÖRGÜTLENMEK!**

Temel Haklar ve Özgürlükler Dernekleri, ülkemizde

Taleplerimiz:

★ Bağımsız, özgür bir ülkede yaşamak istiyoruz! Bağımsızlığımız ve özgürlüğümüz için AB ile, ABD ile, IMF ile, emperyalizmin tüm kurumlarıyla halka karşı yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesini istiyoruz!

★ Bu vatanın gerçek sahipleri, üretkenleri, yaratıcıları olarak gasp edilen haklarımızı istiyoruz!

★ F tipi hapisanelerde yaşanan ve bugüne kadar 117 insanın ölümüne sebep olan tecritin kaldırılmasını ve hapisanede tutuklu ve hükümlülerin insanca yaşayabileceği koşulların sağlanmasını istiyoruz! Yıllardır binlerce insanımızı mağdur eden işkence, kayıp ve infaz politikalarına son verilmesini ve bu politikaların uygulayıcılarının yargılanmasını istiyoruz!

★ 12 Eylül'ün yaratıcılarının yargılanmasını ve 12 Eylül Anayasası'nın tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılarak, demokratik bir anayasanın yapılmasını istiyoruz!

★ Kürt halkı ve tüm milliyetler üzerindeki ulusal baskıya son verilmesini ve farklı ulusal kimliklerdeki halkımızın ulusal haklarının koşulsuz kullanmasının sağlanmasını istiyoruz!

★ Eğitimin ve sağlığın parasız ve eşit olarak tüm halka uygulanmasını istiyoruz!

★ Düzen politikalarının bir sonucu olan gecekonduların yıkımlarına son verilmesini ve herkese barınma hakkının sağlanmasını istiyoruz!

BÜTÜN BUNLAR İÇİN BİRLEŞMELİYİZ!

demokrasi mücadelesine yeni bir ivme kazandırmak, hak ve özgürlüklerin gerçek anlamda savunucusu olmak iddiası ile yola çıkmışlardır. Bugüne kadar yürüttükleri mücadele ile de dost-düşman herkese bunun kararlılığını ve iddiasını ispat ettiklerini düşünüyoruz.

İşte yukarıda bahsetmiş olduğumuz Türkiye tablosu içerisinde örgütlülüklerimizi ileriye taşıyabilmek, demokrasi, hak ve özgürlükler mücadelesini ortaklaştırıp, büyütmek amacıyla Türkiye çapında aynı amaç ve faaliyetleri paylaşmış olduğumuz **Temel Haklar Dernekleri ile Federasyonlaşma** kararı almış bulunmaktayız.”

Yaser ARAFAT (Ebu AMMAR)

Filistin ve Dünya Halklarının Şehidi

İslamcı kılıfı altında kapitalist kafa

- 3... *İslamcı kılıf altında
kapitalist kafa*
- 5... *ELİNDE KAN BEYNİNDE RİYA*
- 9... *Fırat kan akıyor...*
- 12... *Disket de ellerinde kaldı*
- 15... *3 Günlük Açlık Grevleri
Meşaleli Yürüyüşlerle Bitirildi*
- 19... *Yalanlarınız dağ gibi oldu
O dağın altında kalacaksınız!*
- 20... *11. Ölüm Orucu Ekibi
direnişçisi Sergül Albayrak*
- 22... *İç savaş ordusunun düşmanı
bağımsız Türkiye isteyenler*
- 24... *O Bir "Teröristti"*
- 26... *Gençlik Federasyonlular
Kızılay Direnişini Anlatıyor*
- 29... *Gençlik Faşist Saldırlara
Boyun Eğmiyor*
- 31... *Kürt Milliyetçi Önderliğin
İdeolojik Savruluşu-3*
- 34... *Burjuvazinin 'kriterleri'
ittifak zemini olabilir mi?*
- 36... *Gaz bombalı terörü ACM
sürdürdü*
- 38... *Emekçiler AKP'yi
Mitingle Uyarıyor*
- 39... *Ağdaş Davasında
Yeniden Başvuru*
- 41... *İstanbul TAYAD Kuruldu*
- 42... *Direnışin 5. yılında kim
ne dedi- siyasi hareketler*
- 46... *Susurluk çirkefinde
kimler yok ki?!*
- 47... *"25 milyon insan
sefalet içinde"*
- 48... *Hollanda demokrasisinin
yıldızları döküldü*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

ABD saldırdıkça, katliamlar büyüdükçe, AKP'lilerin ağzından daha çok islam, müslüman kelimeleri çıkıyor. Suç büyüdükçe, suçu gizleme telaşı artıyor. Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve Bülent Arınç'tan başlamak üzere, tüm AKP yöneticilerinin geçen hafta boyunca peşpeşe Felluce katliamına karşı çıkıyor görünen demeçler vermeleri, bu telaş ve panik halinin tezahürüdür. Demeçler, açık ki, AKP'nin merkezi kararıyla verilmektedir. Bu kararın içeriğinin ne olduğunu tahmin etmek ise zor değildir. Mızrağı çuvala sokmak artık giderek zorlaşmaktadır. Irak'taki kan deryasından bir dere şoförlerin öldürülmesiyle sınırlarımız içine akmaya başlamıştır. Felluce'deki katliam, en Amerikancılardan bile savunamayacağı kadar insanlık dışı, vahşi bir biçimde sürdürülmektedir. **Amerikan işbirlikçisi AKP, Felluce ve tüm Irak'taki katliamlardan, şoförlerin öldürülmesinden sorumludur.**

Bütün bu gelişmeler, AKP'nin ABD'yle ve İsrail'le stratejik ittifakı gözönünde bulundurulmadan değerlendirilemez. AKP; Genelkurmay ve tekeli burjuvazi, emperyalist tekellerin hizmetindedirler. Emperyalist tekeller neyi çıkarlarına görüyorlarsa, onlar da onu "çıkarmız" diye savunuyorlar. ABD'nin Irak'a müdahalesini de bu nedenle tüm düzen güçleri desteklemiş, AKP bu saldırıya doğrudan katılmak için çırpınmıştır. Irak kukla ordusuna NATO çerçevesinde eğitim veren kim? **Türkiye ordusu!** Felluce'deki Amerikan katliam birliklerinin lojistik ihtiyaçlarını karşılayan kim? **Türkiye tekeli burjuvazisi ve tüccarları!** İşgalci Amerikan birliklerinin istirahatı ve ABD'ye sevki için İncirlik'i açan kim? **AKP hükümeti.** İsrail'in Ortadoğu'daki ekonomik, askeri, siyasi tek destekçisi kim? **AKP!** Oligarşi, boydan boya işgal suçunun içindedir.

Bu "stratejik müttefiklik"ten paylarına düşecek kemiklerin peşindeler. Halktan gizlenmek istenen bu kanlı çıkar ittifakıdır. AKP, bu ittifak nedeniyle ki, sadece Irak'taki katliamlardan değil, ABD ve siyonist katillerin her yerdeki katliamlarından sorumludurlar. **Düzen islamcılığı, emperyalizmle, siyonizmle elele.** AKP islamcılığı, Ortadoğu planlarında **"Haçlı seferi"**nden sözeden hristiyan Bush'la ve siyonist Şaron'la ittifak içindedir. Peki bu nasıl mümkün oluyor? Oluyor çünkü, islamcılık kisvesi altında aleni **kapitalist zihniyet** ve çıkarıcılık, fırsatçılık, işgal rantçılığı vardır.

Eğer bu çıkarıcılık olmasaydı, sözleriyle yaptıkları arasında elbette bu kadar büyük fark olmaz, bu kadar riyakarlığa gerek duymazlardı. AKP yöneticileri, Felluce katliamına karşı olduklarını belirten açıklamalar yapıyorlar. Oysa onlar, açıklama değil, icraat koltuğunda oturuyorlar. **Karşıysalar, yapacakları çok açıktır; sınırları kapatın, büyükelçinizi çekin, Irak'la ticareti kesin!** Yapmayacaklardır. Çünkü Irak büyük bir pazar. Ve onlar, inançlarından, düşüncelerinden vazgeçer, çıkarlarından vazgeçemezler. İşgalciden arta kalan kemiğin peşindeler. Öldürülen şoförlerin sayısı üç beşken **"Irak'taki çıkarlarımızdan vazgeçemeyiz"** diyorlardı, öldürülenlerin sayısı 60'ı geçti, yine aynı şeyi söylüyorlar. 6 bin şoför de öldürülse, aynı şeyi söylemeye devam edeceklerdir. Emekçiler ölmüş kalmış umurlarında değildir. Camiler yakılıp yıkılmış, o da umurlarında değildir. ABD'nin Irak'a müdahalesine ortak olabilmeyi halka kabul ettirebilmek için hergün **"komşumuzdaki**

yangın” edebiyatı yapan Başbakan, Felluce yakılırken, taş üstünde taş bırakılmazken, camiler yerle bir edilirken, yangını seyrediyor. “Komşumuzdaki yangın” edebiyatı, Amerikan politikalarını hayata geçirmenin kılıfıydı.

Ortadoğu’nun islamcı iktidarlarının günümüzdeki rolü de budur. ABD’yle belli çelişkileri olan İran gibi ülkeleri bir yana bırakırsak, geri kalan tüm islamcı iktidarlar, Amerikan politikalarının hizmetindedirler. Güya ülkelerinin yönetiminde şeriat hükümleri, sosyal hayatta islami ilkeler geçerlidir; Irak’taki katliam karşısındaki tavırları, islamcılıklarının foyasını meydana çıkarmıştır. Filistin kurtuluş hareketinin bugünkü gibi bir kuşatma altına sokulmasında da bunların rolü belirleyicidir. Ortadoğu islamcı iktidarlarının en iyi bildiği şey, kendi halklarını pasifize etmektir. Öyle ki, Ramazan ayında Felluce’de katliam olurken, bu ülkelerde ciddi bir kitle protestosu bile yoktur. Ancak yönetimler izin verirse kitlesel gösteriler yapılabilir. Şii, Sunni dini liderler, tarikat örgütlenmeleri, halkın pasifize edilmesinin başlıca araçlarıdır. Ülkemizde de hem siyasal (parti), hem sosyal (tarikat vb.) alandaki islamcı örgütlenmeler, kitlelerin pasifize edilmesinin araçları olmuşlardır. Ülkemiz tarihine bakıldığında görülür ki, islamcıların siyonizme, “büyük şeytan ABD’ye” en çok karşı çıkıyor göründükleri dönemde bile, asıl “mücadeleleri” devrimcilere karşıdır. Asıl rolleri, halkın devrimci mücadelesinin ve örgütlenmesinin gelişmesini engellemektir. AKP bugün aynı rolü, iktidar koltuğunda sürdürüyor. İktidarı holdinglerini büyütmenin aracı olarak gören tarikatlar, dini liderler, kitleleri dizginleme karşılığında, iktidardan paylarını alıyorlar.

İslamcılığın, islamcı örgütlenmelerin büyük bir bölümünün nasıl bir çıkar örgütlenmesine dönüştüğü, artık inançlarla bir ilgisi olmayıp inançları sadece kitleleri aldatmanın ve oyalamanın bir aracı olarak kullandıkları Felluce katliamı karşısındaki “büyük islamcı sessizlik”le aşikar hale gelmiştir.

Artık “islamcı” AKP yöneticilerinin, tarikat lider-

lerinin islamcı kisvelelerini düşürüp onun altındaki kapitalist, sömürücü, çıkarıcı, rantçı yüzü ortaya çıkarmakta her kesim cüretli olmalıdır. ABD’nin Irak’ı işgaline karşı çıkıp AKP’ye karşı mücadeleden geri duranlar, aman AB süreci tehli-

keye girmesin diye AKP’ya karşı muhalefet yapmaktan kaçınanlar, bu tavırların işgal ortaklığının pekişmesine hizmet ettiğini görmek durumundadırlar. Amerikan imparatorluğu açık ki, halklara, Ortadoğu özelinde müslüman halklara meydan okuyor. Oruç kana bulanıyor, tarihte eşine az rastlanır biçimde camilerde bile katliam yapılıyor. **AKP suçsuz mu?** Tayyip Erdoğan camideki infaz üzerine ABD Başkan Yardımcısı Cheney’e “endişelerini” belirtmiş. Cheney de Başbakan’ın endişelerini “anladığını” belirtip “Başkan’a” aktaracağını söylemiş... Tam bir oyun! Bu oyun bozulmalı, islamcı maske düşürülmelidir.

AKP’lilerin Amerikancılıklarını gizleme telaşı, tüm burjuva, islamcı medyada da vardır. Yeni Şafak’tan Tercüman’a, Zaman’dan Türkiye’ye kadar AKP’yi herşeyiyle destekleyen gerici basın, sanki hiç kendi sorumlulukları yokmuş gibi, sayfalarında bol bol Felluce katliamını kınayan yazılar yayınlıyorlar. **AKP’yi desteklemek, Felluce katliamını desteklemektir.** Kimileri, bunu bildikleri için “*Tayyip’ten haysiyetli çıkış*”, “*Tayyip uyardı*” gibi başlıklarla AKP’nin suç ortaklığını gizlemeye çalışıyorlar. Bu satırların yazarları, kendi suçlarını gizlemek için AKP’nin suçunu da gizlemeye çalışanlardır. Haysiyet parayla satılan bir şey olsaydı, ne kadar pahalı olursa olsun, Arçelik bayisi tüccar Tayyip pazarlık yapıp onu alabilirdi. Ama haysiyet, sömürgeciler karşısında, haksızlıklar, adaletsizlikler karşısında dik durarak, bedel ödemeyi göze alarak sahip olunabilen bir şeydir. İktidar koltuğuna oturmak için “ben değiştim” diye emperyalistler karşısında şirinlik yapan, türban meselesini bile halletmeyip “bedel ödeyemeyiz (Türkçesi iktidar koltuğunu riske edemeyiz)” diyenler, haysiyetli olabilir mi?

AKP riyakarlığının haysiyeti yoktur, ama Türkiye halkı haysiyetini korumalıdır. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin, Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’nun, özel olarak şoförlere yönelik “**Irak’a gitme, işgale ortak olma!**” sloganıyla yürüttüğü mücadele, Türkiye sathında işgal ortaklığına karşı bir mücadeleye, işgal ortaklığına karşı bir halk tavrına dönüştürülmeye çalışılmalıdır. Tüm vatanseverler, bağımsızlıktan yana olanlar, anti-emperyalist islamcılar “**Irak’a gitme, işgale ortak olma!**” şiarını sahiplenip yaygınlaştırmalıdır. Bu riyakarların, din bezirganlarının islamcı kisve altında çıkarları için ülkemizi ABD üssü yapmasını, şoförlerimizi ölüme sürmesini engellemek, ulusal onurumuzu yüksek tutmak için bu görev sahiplenilmelidir.

Düzen islamcılığı, emperyalizmle, siyonizmle eleledir.

AKP; ABD’nin stratejik müttefiki olarak tüm ABD katliamlarından sorumludur. AKP’yi desteklemek, Felluce katliamını desteklemektir.

Bush'a Başka Halka Başka Pazarlıkta Başka Bayram Namazında Başka ELİNDE KAN BEYNİNDE RİYA

Erdoğan: “Irak’ta yaşananlar bayramımızı gölgeliyor. Yüzlerce insanın şehit olduğunu görüyoruz. Dünyadaki güçler egemenliği acımasız bir şekilde uygularken, bunlar karşısında güçbirliği yapması gerekenler, başta Müslümanlar, bundan çok uzak şekilde birbirleriyle uğraşmaya devam ediyorlar.” (14 Kasım 2004, Ramazan Bayramı)

Erdoğan: “Bush’la Irak konusunda ideal birliği içindeyiz” (Mart 2004, Beyaz Saray ziyareti)

Erdoğan: “ABD’nin hava koridorunun açılmasıyla ilgili talebi oldu; izin verdik. Kara ve deniz ile ilgili bir talebin olup olmadığını da sorduk, istemediler.” (Mart 2004)

A. Gül: “Türkiye’nin Ortadoğu vizyonu, ABD’nin politikası ile tam olarak örtüşmektedir.” (Haziran 2003, Powell’e yazdığı mektup)

A. Gül: “Büyük Ortadoğu Projesi’ne aktif destek veriyoruz. Hükümetimizin görüşleri ile BOP birebir uyumlu.” (1 Kasım 2004)

Ali Babacan: “ABD’yi destekleyen 30 ülke arasındayız.. Irak’a ilk bomba düştüğünde ABD’den alacağımız para-

nın ilk dilimi de kasamızda olacak.” (İlk bomba düşmeden az önce)

“Irak’taki başarınız başarımızdır. Yardıma da hazırız.” (ABD-Türkiye heyeti görüşmeleri, 18 Haziran 2003, Hürriyet)

ABD’ye üsleri, limanları açan, isterse asker göndermeyi kabul eden TEZKERE, 7 Ekim 2003’te, Tayyip’in büyük gayreti ve AKP’lilerin oyları ile meclisten geçti.

İncirlik bombalamalarda aktif kullanıldı. İşgalin başından beri işgalcinin lojistik ihtiyaçları Türkiye tarafından karşılanıyor.

AKP Felluce Halkının Değil, İşgalcilerin Yanındadır

Riyakarlık dizboyu! Irak'ta işgalcinin katliamları arttıkça, Türkiye'den giden şoförlerin ölümü hızlandıkça, Tayyip Erdoğan ve AKP'liler suçlarını örtbas etmek için her gün bir yalan söylüyor, adeta işgale karşılanmış, onların hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranıyorlar. **"Bayramı gölgeleliyormuş"** Felluce'den yükselen vahşet karşısında. Baştan beri Irak işgalini desteklerken başka neyi bekliyordu Tayyip? Tarih boyunca işgalciler ne yapmışsa, Amerika da Felluce'de ve tüm Irak'ta bunu yapıyor. Katlederek, yakıp yıkarak işgali sürdürmek istiyor. 1920'lerin Türkiye'sinde emperyalistler farklı mı yapmıştı? Fark, silah teknolojisindeki gelişmeye paralel, vahşetin boyutundadır. Fark, o gün emperyalizme karşı kuruluş savaşı veren bir ülkenin hükümetinin bugün emperyalizmin yanında, mazlum halkların karşısında yer almasıdır.

Irak'ta dökülen her damla kandan AKP iktidarı da sorumludur. Felluce'nin ardından ağıt yakamaz Erdoğan. "Yardım kamyonları" göndererek kimseyi aldatamaz. Amerika da önce yakıp yıkıp katlediyor, sonra yardım dağıtıyor, binalarınızı yapacağız diyor. Tayyip'in savunduğu kapitalist düzeninin soytarlıklarıdır bunlar.

Hele, Amerikan emperyalizmi ile stratejik ortaklık yaparken, onun Ortadoğu'ya ilişkin politikalarının müttefikliğini yerine getirirken, *"egemen güçlerin acımasızlığı karşısında halkların, müslümanların birliğinden"* hiç söz edemez Tayyip. O büyük güçlerle en büyük işbirliğini kim yapıyor? O halkları sırtından kim hançerliyor? AKP iktidarı, Tayyip Erdoğan. Riyakar islamcılık, ABD ve İsrail ile ilişkilerini daha rahat sürdürmek için halkın dini duygularını istismar ediyor, tepki gösteriyormuş gibi yapıyor.

GOP'u destekleyenler, ABD imparatorluğunun artıklarından nemalanmak isteyen akbabalardır. Yedikleri halkların eti, içtikleri mazlumların kanıdır. Türkiye halkı; Ortadoğu ülkelerine "ya değişirsiniz, ya da Irak gibi olursunuz" dayatmalarını ABD adına yapanın, "komşuda yangın var" edebiyatı ile işgale destek verenin, parlamentosunda işgal askerlerine kucak açma kararı alan, kendi askerini işgale ortak etmeyi planlayıp işgalcinin istememesi nedeniyle gönderemeyenin, topraklarımızdan kalkıp Irak'ı bombalayan uçaklara izin verenin **Tayyip olduğunu unutmadı.**

Bu oyun, bu büyük riya bozulmalıdır.

AKP, ezilenlerin değil, ezenlerin; işgale direnenlerin değil işgalcilerin; bugün Amerikan saldırısı altındaki müslüman ülke halklarının değil Amerikan emperyalizminin safındadır.

Şoförlerimizin Katili AKP'dir

İktidar en büyük riyakarlığını ise öldürülen şoförler konusunda gösteriyor. Kimse, vatani işgal altında olan bir ülkenin direnişçilerini suçlama cehaletinde bulunmasın! İşgale verilen her türlü destek o topraklarda daha fazla esaret, daha fazla ölüm demektir.

Şu ana kadar resmi rakam 60'ın üzerinde şoförün öldüğüdür. Ki bu rakam çok daha fazladır. Zira, ne iktidar ne de bu emekçilerin kanından, canından para kazanan tekeller hiçbir açıklama yapmıyor, sorunu yok sayarak rant elde etmeyi planlıyorlar. Buna rağmen bu rakam bile, Türkiye'nin savaşın içinde olmadığını yalanlıyor. İşgalciye lojistik, siyasi her türlü destek savaşın tarafı olmak, içinde yer almaktır. Öldürülen her şoförümüzün katili işgalci ile işbirliği yapan AKP hükümeti ve tekerci holding sahipleridir!

Her gün birer ikişer şoförler öldürülürken, iktidar sanki bunların hiçbiri yaşanmıyor, ülkenin dört bir yanına Irak'tan dönen cesetlerin ardından ağıtlar yakılmıyor, anaların-babaların, eşlerin-kardeşlerin feryatları göğü tutmuyor gibi davranıyor. Bu **AKP islamcılığının siyasetidir. Suçlu olduğu yerde, kan döktüğü yerde susar, böyle bir olay yokmuş gibi yapar.** F Tiplerinde katlettikleri insanlar konusunda da aynı tavrı sürdürmüyor mu?

Herkes biliyor ki, o kamyonlarla işgalcilere akaryakıttan, işgalci üssü inşasında kullanılan malzemeleri, askeri mühimmata kadar her türlü lojistik malzeme taşınıyor. Bugüne kadar öldürülen şoförlerin Amerikan üssüne malzeme taşıyanlar olduğu ortaya çıkmıştır. AKP iktidarının "ticaret" dediği işgale ortaklıktır. İşgal altındaki bir ülkede, işgali meşrulaştıran her davranış o halka düşmanlıktır.

"Irak pastasından pay kapmak" için çırpınan, şoförlerimiz ölürken, **"Irak büyük bir pazar vazgeçemeyiz"** diyen AKP iktidarıdır. Bu açıklamaları gizli kapaklı değil, aleni şekilde yaptılar. Çünkü işgal başarıya ulaştı, talandan bize ne pay düşecek hesabı içindeydiler. İşgalciler gibi, onların da hesabı bozuldu. Şimdi sessizce kan dökmeye devam ederek "pazardan varolmaya" devam etmek istiyorlar. Kapitalist pazarda emekçi kanı satıyorlar.

"Tedbir alıyoruz" diyorlardı, **"şirketler kendisi gidiyor, güvenliklerini alsınlar"** demeye başladılar. Açıklamaları yaptılar. İşgalcinin canderinde olduğu bir direniş içinde hiçbir tedbir alamaz. Hem "Irak pazarından vazgeçemeyiz" diyor, hem "şirketler kendi gönderiyor" diyor. Vazgeçmeyen kim, gönderen kim, açıktır. **"Pazardan vazgeçmeyiz"** diyen Erdoğan, o şirketlere, işgalciye

Temel Haklar: Şoförlerimizin katili işgalciyle işbirliği yapan AKP'dir

Temel Haklar dernekleri yaptıkları eylemlerle, "Irak'ta şoförlerimizin katilinin, işgalcilerle işbirliği yapan AKP iktidarı olduğu" söylediler ve Tayyip Erdoğan'ın ikiyüzlü tavrını gözler önüne serdiler.

İstanbul Temel Haklar: 16 Kasım günü AKP il binası önünde yapılan açıklamada "Irakta Öldürülen Şoförlerimizin Katili İşgalcilerle İşbirliği Yapan AKP'dir" pankartı açıldı. "İşgal Ortaklığına Son", dövizlerinin açıldığı eylemde, sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Irak'ta İşgale Son" sloganları atıldı. Dernek adına basın açıklamasını okuyan, Genel Sekreteri Mehmet Püremiş şunları söyledi; "Halkın yaşam hakkından söz eden hükümetin yapması gereken tek şey, işgal ortaklığına son verip Irak halkının ve emekçi

halkımızın canına mal olan ticaret anlaşmalarına derhal son vermek ve Irak'tan çekilmektir." dedi.

Malatya Temel Haklar: Aynı gün AKP il binası önünde toplanan Malatya Temel Haklar üyeleri, şoförlerin bilerek veya bilmeyerek işgalciye en büyük lojistik desteği verdiklerini" söylediler. Merkez postanesini önünde Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği Federasyon Girişimi imzalı dövizler açılarak yapılan açıklamada, işgalin Irak'a ne demokrasi ne de özgürlük getirdiği belirtilerek, akan kandan işgal ortaklarının sorumlu olduğu dile getirildi. Bugüne kadar 60 Türkiyeli şoförün öldürüldüğü hatırlatılan açıklamada, "Bütün bunların tek suçlusu ise AKP iktidarıdır. AKP iktidarı büyük Pazar çıkarlarından dolayı şoförlerin işsizlik ve yoksul-

luğunu kullanmaktadır" denildi. Şoförlerin buna izin vermemeleri, onurları için, aileleri için ve halkların kardeşliği için Irak'a gitmemeleri yönünde çağrıda bulunulan açıklamanın ardından, "Irak'a Gitme İşgale Ortak Olma" sloganları atıldı.

Samsun Temel Haklar: 16 Kasım günü AKP Merkez İlçe Teşkilatı önünde toplanan Temel Haklar üyeleri, "Irak'ta Öldürülen Şoförlerimizin Katili İşgalci İle İşbirliği Yapan AKP'dir" pankartı açarak bir açıklama yaptılar.

Dersim Temel Haklar: AKP il örgütü önünde, Temel Haklar Federasyonu Girişimi imzalı pankart açan, Dersim Temel Haklar üyeleri adına açıklamayı okuyan Cemel Kuhak, "Irak'ta öldürülen şoförlerimizin katili AKP'dir" dedi.

Hatay Temel Haklar: Irak'a en çok şoförün gittiği kent olan Hatay'da, AKP il binası önünde eylem yapan Temel Haklar, şoförlere "Irak'a gitmeyin" çağrısı yaptı. Felluce katliamına da değinen devrimciler, "Irak'ta şoförlerimizin katili işgalciyle işbirliği yapan AKP'dir" yazılı pankart açtılar. Özlem Arslan'ın okuduğu açıklamada, Hataylı Tır şoförlerine seslenerek, "Bu işgale ortak olmayın ve ABD'ye hizmet etmeyin. Çocuklarınıza kanlı ekmek yedirmeyin" dedi.

yardım karşılığında bağlantılar kuran Erdoğan; şoförlerin de katilidir.

Öldürülen onlarca şoförün aileleri devletin en küçük bir girişimde bulunmadığını TV kameraları karşısında haykırıyorlar. Bir de düşünün ki, orada rehin alınan, öldürülen, Irak rantından pay kapmak isteyen tekellerin patronları olsaydı? Bakanlar Kurulu üst üste toplantılar yapar, açıklama yapmak için bakanlar sıraya girerdi. Ölen emekçiler olunca ne kıymeti var; milyonlarca işsiz boş yere mi yaratılıyor. Biri ölür, ötekisi yerini doldurur. Bütün mesele tekellerin kasasının doldurulmasındadır. AKP iktidarı tekellerin iktidarıdır, onların çıkarları için "Irak pazarından vazgeçmiyor".

"Para'nın dini yoktur", çok doğru. Tekellerin iktidarı, emperyalizmin işbirlikçileri için ne inancın, ne insanlığın hiçbir değeri yoktur. Felluce kan gölü içindeyken, Irak'da katliam yapmaktan yorulan Conilere evsahipliği yapan, tatillerini huzur içinde geçirmelerini sağlayan AKP'li Mersin Kızkalesi Belediye Başkanı Necati Kale "Biz onları turist olarak görüyoruz. Onların Irak'ta savaşması beni bağlamaz. Burda kalıp para bırakması bağlar" diyor.

Liderlerinin, Tayyip'in kafasıdır bu! Tüccar başbakan zihniyeti en alt kademedeki AKP'liye kadar geçerlidir. Müslümanlıkları, dinleri imanları paradır, iktidar koltuğudur. Halkın değerleriyle, halkın vicdaniyla alakaları yoktur. Aynı günlerde

Ankara Kalesi'nde turistik eşya satan bir küçük esnaf camına "Amerikalıların giremeyeceğini" yazıyordu.

Ayağa Kalkma, Sokağa Dökülme Zamanıdır

Temel Haklar dernekleri gerçeği AKP önlerini haykırıyor. Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu kampanya başlatıyor.

AKP iktidarının işgal ortaklığının bedele-

nin emekçilere ödetilmesine, yaşadığımız topraklardan işgalciye lojistik destek verilmesine sessiz kalınmaz. ABD katliamlarına, işgale karşı çıkıp, AKP iktidarına karşı mücadele etmeyenler en büyük riyakarlardır.

Tüm vatanserler, işgale karşı çıkanlar, anti-emperyalistler; şimdi sokağa çıkma, halka gerçekleri açıklama, meydanları "şoförlerin katili işgalciyle işbirliği yapan AKP'dir" sloganlarıyla inletme zamanıdır. Sessizlik ortaklığı beraberinde getirir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden Bayram Mesajı İşbirlikçi katiller, kanımızı dökerken, bayramımızı kutluyorlar! BAYRAMIMIZI KİRLETMELERİNE İZİN VERMEYELİM!

Müslüman dünyası, kan içinde, işgaller altında geçirdi Ramazan ayını. Ve şimdi Ramazan bayramını yine kan içinde yaşıyoruz. Dünyanın dört bir yanında mezarlar kazılıyor ezilenler için. **Felluce'de, Filistin'de, Türkiye'de, Afganistan'da** katledilenler müslüman halktır. Fakat başka bir gerçek daha var; katledenler de kendine müslümanım diyenlerdir.

Felluce'de ABD adına katliam emirleri veren İyad Allavi kendine müslüman diyor! Afganistan'ın kukla devlet başkanı Karzai de müslüman! Filistin halkını katleden, Arafat'ı tecritte öldüren sadece İsrail değildir; İsrail'le her türlü ekonomik, askeri işbirliğini sürdüren ve müslüman geçinen AKP ve müslüman geçinen Arap ülkeleri de Filistin halkının ve Arafat'ın katlinden sorumludur. Tecritte 117 kişiyi öldüren ve katliamı sürdüren AKP yöneticileri de müslüman!

Ve "müslüman"lar olarak Ramazan Bayramı'nı kutluyorlar. Demeçler verip kardeşlikten, bayramın "hayırlara vesile olmasından" söz ediyorlar.

Müslümanlık dahil, hiçbir din zulümden yana olmaz. Böylesine bir eza-yı halklara reva göremez. Oysa bunlar; hem müslüman geçiniyor, hem katlediyorlar, işkence yapıyorlar. Dini, müslümanlığı kendi katliamları için kullanıyorlar.

Egemen sınıflar, yani tekeli burjuvalar, tefeci tüccarlar, işbirlikçileri, müslümanı, hristiyanı, yahudisiyle tam bir işbirliği içindedirler. Bakın; dünyanın her yerinde, halkları sömürmek ve sindirmek için müslüman-Hristiyan-Yahudi ittifak yapmışlardır. Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da müslümanlar ve hristiyanlar birlikte katlediyorlar.

AKP müslüman geçiniyor, ama herkesin gördüğü gibi ABD ve İsrail'le ittifak halinde. ABD'nin "Haçlı seferi" motifleriyle gerçekleştirdiği Felluce saldırısını "Irak'ta istikrarın sağlanması adına" destekliyor AKP hükümeti. Tablo çok hazindir; Felluce'de işgal güçle-

ri 61 camiyi yakıp yıkıyorlar ve işbirlikçi Şii lider Sistani, müslüman AKP'nin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Felluce operasyonunu destekliyor.

Peki bu hükümetin Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın veya Abdullah Gül'ün, Bülent Arınç'ın bayram demeçlerini dinlediniz mi? "İsmi vermeden" Felluce'deki katliamı eleştiriyorlarmış güya. Felluce'nin ismini bile açıkça söyleyemeyen bir riyakarlık, başka neyi savunacak cesareti gösterebilir?

Bayram sabahı "öldürülen müslümanlar"dan söz ederken, hala **riyakarlığı** ve **istismarcılığı** sürdürüyorlar. O katliamlara bizzat kendilerinin destek verdiğini gizlemeye çalışıyorlar.

Müslümanlar, önce din bezirganı bu zalimlerle hesaplaşmalıyız.

Onların müslümanlıkla, islamla ilgisinin olmadığı gösterilmediği sürece, her türlü riyakarlık ve istismarcılık, bezirganlık, islam ve müslüman kesimler içinde hüküm sürmeye devam edecektir.

Zalimler ve katiller bayramlarımıza sahip çıkamaz.

Bayramlar, yüzyıllardır halk nezdinde kardeşliğin, dayanışmanın günü olarak yaşandı. Bayramları kirlitmelerine izin vermeyelim.

Felluce'yi, Arafat'ı, Afganistan'ı, F Tiplerinde 117 ölümü düşünün!

Katledenlerin, bizi sömürürken, bizim kanımızı akıtırken bayramımızı kutlaması riyakarlığına dur diyelim. Zalimleri, katilleri, din satıcılarını, "Allaha havale" etmeyin; birleşelim, mücadele edelim.

İslam, müslümanlık adına yaşanan bu riyakarlıklara, katliamcılıklara gözlerimizi kapamamanın her inançlı insan için bir görev olduğunu hatırlatarak müslüman halkımızın bayramını kutluyoruz.

Riyakarlıktan, işgallerden, zulümden arınmış nice bayramlar yaşamak dileğiyle.

....Fırat kan akıyor

Felluce'den dünyaya yayılan az sayıdaki görüntüde, bomboş ıssız sokaklar ve caddeler var. 450 bin nüfuslu kentte kimse kalmamış adeta. Embedded medyanın göstermediği sokaklarda neler olduğunu ise Felluceli'ler anlatıyor: "Sokaklarda çok sayıda ceset var. Köpekler cesetleri yiyor. Dün ve önceki gün ABD keskin nişancıları tarafından öldürülen çocukların cesetleri hâlâ sokakta. Köpekler tarafından oradan oraya sürükleniyorlar. Ne aileleri ne de direnişçiler, keskin nişancılar nedeniyle cesetleri toplayamıyor. Amerikan güçleri binaları içindekilerle birlikte ateşe veriyor..."

"Allavi'nin işbirlikçi askerleri" yağma yapıyor, Amerika'nın işkencecileri, sokakları, evleri işkencehaneye çevirmişler. Her yer misket bombalarının parçaladığı, saldırının üçüncü gününü Amerikan uçaklarından atılan kimyasal tozların yaktığı cesetlerle dolu. Bir yudum su bulmak için evinin dışına çıkanlar, yüksek binalara yerleşen keskin nişancıların hedefi oluyor ve "ölü ele geçirilen" direnişçiler billançosuna bir çentik daha atılıyor.

Saldırının başlamasından 11 gün sonra ABD adına yapılan açıklamada "sokaklardaki cesetlerin toplanması için Felluceli'lere izin verildiği" açıklandı. Bu bile, 11 gün boyunca nasıl bir terör uygulandığının itirafıdır.

8 Kasım'da başlayan büyük saldırının sonucunda ortaya çıkan Felluce resmi, işte böyle bir resim. Bu, emperyalizmin resmi. Ressam Picasso'nun, Guernica tablosuna bakan Nazi komutanının "bu resmi nasıl yaptınız?" sorusuna "siz yaptınız" cevabında olduğu gibi. Hiçbir edebiyatçının tasvir edemeyeceği, hiçbir ressamın çizemeyeceği kadar büyük bir vahşet hüküm sürüyor Felluce'de.

Amerikan imparatorluğu, Felluce'den dalga dalga korku ve gözdağı yaymak istiyor dünyaya. Daha fazlası yayılıyor Felluce'den. Ve ABD'nin istediğinin tam tersine işgalcinin çöküşünü hazırlıyor yayılanlar. İnsanlığın ruhunda

derin yaralar açıyor bu tablo. Yüreklerini sızlatıyor. Öfke birikiyor halkların tarihsel hafızasında. Burjuva demokrasisinin yalanları paramparça oluyor beyinlerde. Emperyalizme karşı direnmekten ve savaşmaktan başka yol olmadığı kanla kazanıyor beyinlere.

Irak'ın iki yüzü:

Direnen Irak, işbirlikçiliğin Irak'ı

İşgalcilerle bağımsızlık savaşçıları arasındaki savaşın şiddeti arttıkça, işbirlikliğin rengi de belirginleşiyor. Felluce saldırısında, Şii önderlerin önemli bir bölümünün nihai anlamda nerede olduğu daha net görüldü.

Bedir Tugayları'nın Şii lideri Abdülaziz el-Hakim, Felluce katliamını bakın nasıl değerlendiriyor: "**Felluce halkı yabancı direnişçilerin kenti üs olarak kullanmasına engel olmamasının bedelini ödüyor... Felluce halkı şimdi, kente girmesine izin verdiği direnişçilerin esiridir. Direnişçiler sebebiyle Felluce halkı, evlerini bırakıp dışarıya çıkamıyor**"...

Amerikan generalleri gibi konuşan "Ayetullah"ları tanıyor Irak halkı ve tüm müslümanlar. Bu "Ayetullah"lar, ne Allah'ın ayetlerinin, ne peygamberin hadislerinin diliyle değil, işgalci Amerika'nın diliyle konuşuyorlar.

Nerede Şii'lerin büyük bölümünün lideri olarak görülen Sistani, nerede "Ben zalimlerle birlikte varlık içinde yaşamayı **alçaklık**; zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise **yücelik** sayarım" diyen İmam Hüseyin? İslam dünyasını ve tüm müslümanları kaçınılmaz bir muhasebe bekliyor. Bunların neresi Şii inancından, bunların nasıl Hz. Ali'nin yolundan yürüyor?!

Amerika'nın inançlara da saygısı yok, Ramazanı kana boğuyor, Kadir Gecesi katliam yapıyor demenin de fazla bir anlamı yok; emperyalizm halkların inançlarını, kültürlerini, iradelerini yoketmek için saldırıyor zaten; üstelik "haçlı seferi" motifleriyle saldırıyor. Asıl sorulacak soru, kendine müslümanım diyenlerin, islamcıyım diyenlerin Ramazan ayında gerçekleştirilen böyle bir katliamı neden ve nasıl seyrettikleridir.

İşbirlikçiliğin diğer ayağında ise yine Kürt milliyetçiliği var. **Felluce'nin yenilgisini** bekliyor Kürt milliyetçiliği de. Sadece Irak'takiler de değil; başkaları da var bunu bekleyen. Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği de "Kürt sorunu"nun öne çı-

kabilmesi için Irak direnişinin kırılmasını, Filistin'de Arafat'ın ölümüyle ABD çözümünün uygulanmasını dört gözle beklediğini yazıyor Kürt milliyetçi basında.

Irak'ta işbirlikçilere yönelik saldırılardan Kürt milliyetçi partiler de payını alıyor. Bir PDK yetkilisi, bu eylemler üzerine "bir ayda 50 Kürt öldürüldü. YNK ve PDK büroları havan toplanıyla vuruluyor. Artık tahammülümüz kalmadı." diye açıklama yapıyor. Sen işgalciyle işbirliği yaparak 100 bin Iraklının katledilmesine ortak ol, katliamlara bizzat katıl, sonra da "tahammülümüz kalmadı." de. Peki Irak halkı işbirlikçiliğe tahammül etmek zorunda mı?

Kürt milliyetçiliği gelişmeleri "Musul'da iç savaş tehlikesi" diye veriyor. PDK ve YNK işbirlikçiliği Irak halkına, Araplara, Türkmenlere, Sün-

ni, Şii tüm halka karşı savaşıyor mu zaten? Kürt milliyetçi cephede, tüm yaşananlara rağmen, gerçeği görme yerine işbirlikçilik teorileri üretilmeye devam ediliyor.

Felluce direniyor; ülkemizdeki Amerikancılar yine şaşkın!

Felluce'ye büyük saldırının başladığının ertesi günü Milliyet şu başlığı atmıştı: "Felluce direnmedi..."

On gün sonra ise Milliyet'te şu başlıklar okunuyordu: "Felluce enkaza döndü... İnsanlık dramı... Halk açlığın pençesinde... Felluce'de sivil kalmadı..." (16 Kasım 2004)

Aynı günkü Hürriyet'in Felluce haberlerinin başlıkları da ilginçti: "Felluce artık geri tepi-

istiyor. Peki yüzlerce Felluceli'yi katledenler yargılanmayacak mı? Onların öldürmeleri meşru mu? Af Örgütü'nün ve benzerlerinin politikası, insan hakları savunuculuğu değil, "insan hakları soytarlığı"dır.

Ülkemizdeki burjuva medyada bu konuda gösterilen tepkiler ise, iki kere ikiyüzlüdür. O infazın benzerlerinin yüzlercesi de bu ülkede gerçekleştirildi. Yaralı ele geçirilen gerillalar kurşuna dizildi. Evlerinde, işyerlerinde, sokak ortasında silahsız savunmasız insanlar infaz edildi. Ve her seferinde infaz edilenlerin, yurtseverlerin eline acemice mizansenlerle bir silah tutuşturulup ondan sonra infaz yeri medyaya açıldı.

Felluce'de katledilenlerin ne kadarının "sivil" ne kadarının "direnişçi" olduğu üzerine sürdürülen tartışma da başka bir çarpıtmadır ve ikiyüzlülüktür.

Amerikan imparatorluğu'nun "ya benden yanasın ya bana karşısın, bana karşıysan teröristsin" politikası uygulanmaktadır Felluce'de de. Felluce halkı işgale, ABD'ye karşıdır. Bu da ABD için katledilmeleri için yeterli nedendir. Keskin nişancıların sokağa adım atan herkesi vurduğu yerde siviller mi, direnişçiler mi diye tartışmak, katliamı bir yanıla meşru görmektir. ABD'nin silahlı direnişçiye öldürmeye hakkı var demektir.

ABD'nin oradaki varlığı meşru değildir. Direniş ise meşrudur. Bunu kabul etmeyen her yaklaşım çarpıktır, işgalciye hizmet eder.

ABD'nin "resmi" açıklamalarına göre bile, 1600 direnişcinin katledildiği, binden fazla kişinin tutsak alındığı, onbinlerce Felluceli'nin kamplarda toplanıp kendi ülkesinde "mülteci" durumuna düşürüldüğü operasyona ilişkin yansıyan bir kare, herşeyin önüne geçirildi.

Bu bir karelik görüntü, bir infazın resmiydi.

Görüntüde, Amerikan askeri, yaralı, silahsız bir Irak'lıyı "bu daha ölmemiş" deyip infaz ediyor.

Gerçek şu ki, camideki infaz, Felluce'deki vahşet ve katliamın çok küçük bir parçası.

Evet, çeşitli dönemlerde tek bir kare resim katliamcılığın simgesi haline gelebilir. Buna kimsenin bir itirazı olamaz. Ama o tek bir kare resmi, ABD'nin Felluce'deki tek suçu gibi sunmak, şarlatanlıktır. İşgalcinin öteki yaptıklarını meşru görmektir.

Günlerdir katliamı seyredip bu "infaz" görüntüleri üzerine ortaya çıkıp "savaş suçu"ndan, insan haklarından sözedenlerin tavrı, budur. Uluslararası Af Örgütü, infazcı askerin yargılanmasını

yor... Felluce fiyasko... Hem yıktılar, hem yak-
tılar... Savaş kuralları alt üst...”

ABD, iki günde yakıp yıkıp çıksaydı, tüm bu katliamları, “savaş kurallarının ihlalini” görme-
yecekti Doğan Medya... İlk gün Amerikan gene-
rallerinin açıklamalarını manşetlerine taşıyarak
direnenlere kinini kusmuştu. Tıpkı 19 Aralık ha-
pishaneler katliamında “sahte oruç kanlı iftar”
manşetinde olduğu gibi... Tıpkı 9 Nisan 2002’de
Irak işgal edildiğinde “*direnemediler, nerde o
canlı bombalar*” diye alay ettikleri gibi.

Amerikan emperyalizminin gücünü mutlak
görüyorlar, defalarca tarih onları yanıltmasına
rağmen, öyle görmekten ve göstermekten vaz-
geçmiyorlar. “Felluce direnemedi” diye yazanla-
ra tarih tükürdüklerini yalattmaya devam edecek.

Felluce direniyor, Irak direniyor ve direnecek; yalan, sansür, demagoji bunu gizleyemez!

Amerikan işgal güçlerinin Felluce’nin ne ka-
darını ele geçirdiği, kaç direnişçinin katledildiği,
kaç işgalcinin öldüğü, hiçbir şey net değil. Çün-
kü ortada yalnızca Pentagon’un yani ABD’nin
açıklamaları var. O ABD ki, Irak’ı işgal etmek
için yalan söylemiş, yalanı açıkça ortaya çık-
masına rağmen, şimdi aynı yalanı İran’a karşı
tekrarlamakta hiçbir mahzur görmeyen bir dev-
let. Dolayısıyla Pentagon açıklamalarına inan-
mamak için yeterince daha çok neden var.

Irak’ın bir çok kentinde Felluce saldırısına
misilleme eylemlerinin yoğunlaşmasının
dışında, Felluce’de de direniş hala sürüyor.
İşgalcilerin önemli kayıplar verdiği bölük pörçük
yansıyan bilgilerden anlaşılıyor.

Mesela, BBC muhabiri Fadil El Berdani’nin
izlenimleri vahşeti de, direnişini yansıtıyor:
“*Amerikalılar geri çekilince sokaklarda dolaş-
tım. Kent karanlıklara gömülmüştü. Sadece ko-
şuşturan direnişçilerin sesi vardı. Hassibiye’de
yerde 6 Amerikan askerinin cesedini gördüm.
Direnişçiler silahlarını almıştı. Ayrıca hurdaya
dönen 4 tank ve 3 zırhlı araç ve ceset dolu so-
kaklara tanık oldum. Çürümeye başlayan be-
denlerin kokusu şehri kaplamaya başladı. Kent-
te 150 cami var ama ezan sesi duyulmuyor. Sa-
dece bombalar yağdığında minarelerden tekbir
sesi yükseliyor...*”

Bütün bunların yanında aslolan şu ki; Fellu-
ce’yi teslim alamamışlardır. Felluce işgalciler
tarafından yıkıldı, ama ele geçiremiyor. Yıkıntı-
lar arasından direnişçilerin, insanlığın son kale-
sini savunur gibi yiğit ve mert sesleri yükseliyor.
Kaleşnikof ve roketatarlarla ezilen halkların kut-

Global köyde... internet çağında Felluce’de ne olup bittiğinden haberiniz var mı?

Hani artık “bu çağda” hiçbir şey gizlenemeyecekti?
Dünya artık küçük bir köy gibiydi... O köyün muhtarı
kim, alıkıran başkesini kim? **Asıl mesele burada!**

İşte Felluce katliamı karşısında dünyanın gözleri ade-
ta kapatıldı. Yalnız Pentagon’un izin verdiği kadarı geliyor
önümüze.

Videofonlarla her yerden, her an haber geçme tekno-
lojisine ulaşan medya, ne tesadüftür, aynı dönemde
“*embedded*” (iliştirilmiş) gazetecilik türünü de yarattı.
Egemen sınıf gazeteciliği alenileştirildi. Ve şimdi dünya,
savaşları, katliamları embeddedlerin objektiflerinin gös-
terdiği kadarından izliyor.

Küreselleşmenin, teknolojinin, internetin tek başına
demokratikleşmeyi, özgürleşmeyi sağlayacağını uman-
lar, “*iktidar*” sorununu es geçiyorlar. İktidar kimdeyse,
teknoloji onun belirlediği kanalda hizmet verir. Bu, bu
kadar basittir.

Irak direnişi, çelişkileri büyütüyor

NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Komutanı Orgene-
ral James Jones, geçen hafta yapılan NATO Toplantısı’-
nın ardından “*10 kadar NATO üyesinin Irak’a asker gön-
dermeyi istemediğini*” açıkladı.

General’e göre, bu durum NATO’nun geleceği için
“*kaygı verici*” imiş. Direnişin kararlılığı ve gücü, emper-
yalistler arasında varolan çelişkileri artıracak gibi, işbir-
likçileri de giderek daha fazla zora sokuyor.

İspanya, Honduras gibi ülkelerin ardından Macaris-
tan’ın da Irak’taki askerlerini çekme kararı alması
bunun sonucudur.

sal bir savaşı veriliyor... Ne Felluce halkı, ne on-
ların bağımsızlık savaşçıları teslim olmamışlar-
dır. İşgale karşı direniş açısından da belirleyici
olan budur. Felluce’de taş üstünde taş bırakma-
yabilirler. Fakat teslim olmayan ve direnmeyi
sürdüren bir halk asla yenilmiş sayılmaz. Direni-
şi kıramadığı sürece, Felluce’yi haritadan da sil-
se, ABD zafer kazanmış olmaz.

Akan Felluce’nin kanı. Akan ezilen halkların
kanı. Ortadoğu’nun damarlarından akıyor kan.
Kan Fırat’ın suyunu, çölün kumlarını kızılaştırı-
yor. Bu kan denizinin ufkundan bağımsızlık gü-
neşinden başka hiçbir şey doğamaz.

Keşif ve Tespit Zaptı: ‘Disketlerin Nereden Elde Edildiği Belli Değil’

Sahte belgelere kaynaklık eden, 82 insanın tutuklanmasında ‘delil’ olan, ‘diskette adın var’ denilerek keyfi tutuklamalara bahane yapılan

DİSKET DE ELLERİNDE KALDI!

Yasal kurumların hukuksuz bir şekilde basılmasının ardından polisin hazırladığı sahte belgelerle açılan 1 Nisan davasında, komplocular her geçen gün batıyor. Ankara, Erzurum ACM kararlarında, disketlerin “delil olamayacağı” belirtilmişti. Buna rağmen davanın ilk duruşmasında hukuksuzluk devam ettirilerek 23 kişinin tutsaklığı sürdürüldü.

Davada “en önemli delil” olarak gösterilen “disket” ve “bu disketlerde elde edildiği” söylenen “örgütsel dökümanların” da nereden, nasıl elde edildiğinin belli olmadığı mahkeme tarafından onaylandı. Böylece disket, 12 Kasım 2004 tarihinde yapılan bir keşifle geçersiz hale geldi. Mahkeme emanetinde yapılan keşif ve tespit baştan bu yana söylediklerimizin kanıtıdır. Üstelik keşif bizzat davanın devam ettiği mahkeme tarafından yapıldı. 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından alınan karar doğrultusunda, mahkemeye atanan naip hakim Necat Ede ve avukatların katıldığı tespit, çıplak gerçek ortaya çıktı.

Hangi disket, CD vb. nereden alınmış? Dosyaya konulan sözde örgütsel dökümanlar hangi distek, CD vb.’den elde edilmiş? Bunların hiçbir-

risi belli değil. Öyle ki, emanette yer alan bir çok çuvalın üzerinde mühür dahi yok. Alelacele getirip atmış İstanbul polisi. Sahte belgeleri düzenlerken de nasıl “acemilikler” yaptıklarını örnekleriyle belgelemiştik. Mahkeme emanetinde, hukuksuz bir baskın ganimeti yığınağı ve polisin eline yüzüne bulaşan bir komplonun kanıtları şimdi resmi mahkeme zaptı haline getirilmiştir.

1 Nisan 2004 tarihinde yapılan baskınlarda, basılan kurumların avukatlarının tüm ısrarlarına rağmen, arama esnasında polis avukatları içeri almamış, açık bir şekilde yasayı çiğnemişti. Bu durumun açık bir sahte belge üretme senaryosu olduğunu bu sayfalarda defalarca dile getirdik. Tutuklananlar ve avukatları yaptıkları açıklamalarda kamuoyuna duyurdular, hukukçulara çağrılar yaptılar.

Şimdi neden avukatları aramaya dahil etmedikleri anlaşılıyor. Yoksa sahte belgeleri nasıl hazırlardı? Komploculuğu daha baştan belli olan ve bu konuda oldukça sicili kabarık olan polis, kendine göre belgeler düzenlemiş, kendine göre deliller yaratmak istemiştir.

Ancak **SUÇ ÜSTÜ YAKALANMIŞTIR!**

Avrupa Birliği Bilgi Merkezi Önünde Gösteri: ‘Adalet İstiyoruz’

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 15 Kasım günü Taksim’deki Avrupa Birliği Enformasyon Bürosu önünde sahte belgelerle tutuklananlar için eylem yaptı.

“Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” yazılı önlükler giyen ve “Sahte

Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın, Adalet İstiyoruz” yazılı pankart ve “Adalet İstiyoruz” dövizleri taşıyan HÖC’lüler, üzerinde “Dikkat sahtedir” yazan bir de büyük disket maketi taşıdılar.

Avrupa ülkelerinin ortaklığıyla yapılan bu komplo operasyonunu AB merkezi önünde protesto eden HÖC’lüler adına, 1 Nisan tarihinde yapılan operasyonlarda basılan Yılmaz Yayıncılık’ın sahibi Yılmaz Kaya bir açıklama yaptı. Operasyonun hukuksuzluğunun artık alenileştiğini dile getiren Kaya, buna rağmen 23 kişinin tutsaklığının devam ettirildiğine dikkat çekti.

Ankara’daki 1 Nisan davasında mahkemenin verdiği “disket delil olarak kullanılamaz” kararının yer aldığı metnin de okunduğu açıklama, “Adalet İstiyoruz” sloganıyla sona erdi.

Sayı 133

12

21 Kasım
2004

Aynı mahkemede benzer durumdaki iki davada görüldüğü gibi, emanette görünen disketlerin İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde olduğu, disketlere istedikleri bilgileri koyarak, insanlara komplolar hazırlandığı da kanıtlanmıştı. Bu disket, CD vb. de duruşmaların başladığı güne kadar mahkemeye adeta zorla getirilmiş, bu süre içinde emniyette sahte belge hazırlamada rahatça kullanılmıştır.

ŞİMDİ BİZ SORUYORUZ;

Polis neden en baştan “şurada yakalandı” diyerek savcılığa, mahkemeye teslim etmedi?

Duruşmaların başladığı sürece kadar, aylar boyunca, emanette olması gereken disketler neden Emniyet'te tutuldu? Bu süre içinde polis “diskette adın geçiyor” diyerek onlarca insanı gözaltına aldı, kimisi tutuklandı. Polis bu süre içinde disketlere, -ihtiyaç duyduğu- hangi sahte

belgeleri ekledi?

“Delilden sanığa gidiyoruz” diyerek propagandası yapılan, “delil elde etme” yönteminin tamamen yasadışı olduğu hakim huzurunda kanıtlanmıştır. Yasadışı davranan, hukuku hiçe sayan polistir. ACM bu suçun ortağı olmuştur.

Sonuç bölümüne sayfalarımızda yer verdiğimiz bu tespit tutanağının kararının ardından yapılacak olan şey bellidir. Eğer bu ülkede hukuk varsa, adaletin zerresinden söz edilecekse 12. ACM derhal şu iki şeyi yapmak zorundadır:

Birincisi; nereden alındığı belirsiz disketleri kullanarak sahte belgeler hazırlayan **POLİSLER HAKKINDA DERHAL DAVA AÇILMALI VE TUTUKLANMALILAR.** Düşünün ki, bu kadar insan sahteliği artık mahkemelerce belgelenen “delillerle” tutuklandı ve 7.5 aydır tutsaklar. Düşünün ki, yasaların uygulanmasından sorumlu po-

Disketin delil olmadığıının belgesidir:

“27.10.2004 tarihli sanık Şadi Naci ÖZBOLAT vekili Av. Taylan TANAY’ın dilekçesi doğrultusunda talep gibi, ele geçirilen bilgisayar hard diski, scandisk, memory card, CD vb. kaydedicilerin ara karar doğrultusunda Naip Hakim Necat EDE tarafından emanet memurluğunda bulunup bulunmadığının ve tamamının emanete alınıp alınmadığının tespiti ve bir kısım sanık vekillerince malzemelerin mahkeme huzurunda görülmek istenmesi, hepsinin mahkeme huzuruna getirilmemesi nedeniyle, **yerinde tesbitine karar verilmiş olup, belirtilen gün ve saatte emanet memurluğuna gelindi.**

(...)

Sanık vekillerinden Av Hakan KARADAĞ söz alarak; CD’lerin ve disketlerin renk, miktar ve diğer ayırıcı **özellikleri belirtilmeksin, yığma biçimde etiketsiz olarak ve nereden aldığı tek tek yazılmaksızın** ambalajlandığı; tutanağın 2. sırasında yer alan **zarfın mühürsüz ve etiketsiz olduğu**, yine tutanağın 4. sırasında yer alan ve 31. çuvalda **TAYAD etiketinin olmasına karşın İdil Kültür Merkezi ve THÖD etiketli harddisklerin bulunduğu; yanık harddiskin nereden alındığı, etiketsiz olması nedeniyle anlaşılamadığı** hususlarının tutanağa geçirilmesi; bu anlamda **zapt etme**

ve emanet teslim işleminin İçişleri Bakanlığı’nın 17/2/1983 tarihli ‘polisin adli görevleri yönetmeliği’nin Mad.6/E fıkrası ile 16. maddesi’nde gösterilen esaslara aykırı olduğu; yine 4422 sayılı yasanın uygulanmasına dair yönetmeliğin madde 11 ve 18’deki esaslara aykırı olduğu tarafımızdan tespit edilmiştir.

Sanık vekili Av Taylan TANAY söz alarak; Mevcut dosya içerisinde bulunan örgütsel yazışmaların **hangi disket, CD ve de başka veri taşıyıcılarından temin edildiğinin yapılan keşif işlemlerinden anlaşılamadığını**; zira bu veri kaydedicilerin her birinin üzerinde buna dair bir ilgi ve işaretin bulunmadığını tespit etmiş oldu.

Gereği düşünüldü; yapılacak başkaca bir işlem kalmadığı için yapılan keşif ve tespite son verildi. 12.11.2004 13.00

İMZALAR: Hakim Necat Ede, Z.Katibi Ergin Kızılöz, Av. Taylan Tanay, Av. Hakan Karadağ, Emanet Memuru Korkmaz Tekin.”

Sayı 133

13

21 Kasım
2004

lis yasadışılığını, dünya kamuoyuna yansıyan bir davada da sergiliyor. Düşünün ki, bu polis, mahkemelere vermediği, nereden bulduğu belli olmayan sahte belge disketlerini haber yaptırıyor. “Şu kadar DHKP-C’li yakaladık... Şuralarda şu örgütsel belgeleri yakaladık” açıklamaları bizzat Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü tarafından yapılmıştır. Yasadışılık en tepededir. “Şu belgeleri Ekmek ve Adalet Dergisi’nde yakaladık, burası örgütün merkezi...” vb. onlarca haber yaptırıyor ama mahkeme emanetindeki durum tam tersini söylüyor.

Polis sadece kamuoyunu aldatmadı, aynı zamanda mahkemeye de resmen yalan söyledi. Dosyadaki polis fezlekesinde delile, belgeye dayanan tek bir iddia kalmamıştır ortada. “Falanca örgütsel döküman şu kişiye aittir” diye savcılığa iddianame hazırlatıyor, ki DGM (ACM) savcıları bilerek bu hukuksuzluğa ortaktır, ama ne disket hukuken bir delil, ne de hangi disketin nereden bulunduğu belli. Böyle bir dava, dünya kompolar tarihindeki yerini çoktan almıştır.

Üstelik Türkiye polisi, sadece kamuoyunu ve mahkemeyi yanıltmadı. Aynı zamanda hukuksuzluğunu uluslararası boyuta sıçrattı. Halen İtalya’da süren 1 Nisan davasında da dosyada yer alan bütün “belgeler”, İstanbul polisinin nereden bulduğu meçhul disketlerine dayanıyor. Polis, aynı disketden alınan çıktıları İtalya’ya göndererek, oradaki mahkemeye de sahte belgelerle karar verdirmek istiyor.

Sahtekarlıktan, delilleri karartmak ve komplo kurmaktan, hukuku yanıltmaktan bu polis hakkında dava açılmayan her gün, her saat, mahkeme de aynı suça ortak olduğunu ilan ediyor demektir.

ACM’nin yapması gereken ikinci şey; nereden bulunduğu belirsiz disketler kullanılarak hazırlanan SAHTE BELGELERLE TUTUKLANAN İNSANLARI DERHAL SERBEST BIRAKMAKTIR.

Ama mahkeme öyle gamsız, öyle adaletsiz ki, bırakın tüm tutsakları tahliye etmeyi, hatta davayı düşürmeyi; duruşmayı 3,5 ay ileri tarihe atıyor. “Ne kadar yatırır sak kardedir” diye bakıyor. Ankara, Erzurum, İzmir ACM’lerce verilen kararlar, Bursa Cumhuriyet Savcısı’nın bu saçmalıkları delil kabul etmeyen kararı ve nereden elde edildiği belirsiz disketler; AKP iktidarı ve ACM’ler polisin bu hukuksuzluğuna ortaklığı daha ne kadar sürdürecektir?

✓ Namlu ucunda eğitim

Dersim’de ortaöğretim okullarında “okul polisi” uygulaması yapılıyor. Uygulamaya düzenlenen bir basın açıklamasıyla tepki gösteren Eğitim Sen Tunceli Şubesi Başkanı Semra Polat uygulamayı şöyle anlatıyor:

“Polis, okullarda bayrak törenlerine katılacak, okulla ilgili olarak istediği bilgiyi alacak, ellerinde telsiz belinde silah ile okul içinde gezecek ve ilgili birimlere sunmak için haftalık rapor hazırlayacak...” Uygulamaları görüldüğü gibi, demokratik eylemlere katılan öğrencilerin kamera kayıtlarının okul idarelerine gösterilerek, öğrencilerin olup olmadığının tesbiti ve olanlar hakkında soruşturma açılması gibi sindirme yöntemlerini de bunlara ekleyin.

Gençliğe, eğitime, insana bakışın, hak ve özgürlüklerden bu düzenin ne anladığının bir özeti gibi. Oligarşi gençlik için **en “ideal eğitimin”, polis namlusunun gölgesindeki eğitim** olduğunu düşünüyor. Gençliği daha o yaşlarda baskı altına almanın, haksızlıklara karşı çıkmasını engellemenin ve sürüleştirmenin en kaba hali uygulanıyor Dersim’de. Çünkü gençlikten korkuyorlar. Korktukları için sindirmek, yıldırma istiyorlar. İl Emniyet Müdürlüğü ile böyle bir projeyi uygulayan Milli Eğitim Müdürlüğü’nün eğitimden anladığı da polisinkiyle aynı.

Hatırlanacağı gibi bir çok kentte de lise öğrencilerine “terör eğitimi” adına, parçaladıkları devrimcilerin cesetlerini gösteriyorlardı. Zihniyet aynı; baskıyla, gözdağıyla gençliği düşünemez, hakkını arayamaz hale getirmek, zapturapt altında tutmak.

✓ İşkenceci polise himaye

F Tipi Hapishaneleri protesto etmek amacıyla 16 Eylül 2000’de İstanbul Galatasaray Lisesi önünde eylem yapan ÇHD üyesi avukatlara saldıran işkenceci polisler de yargının korumasında. Söz konusu eylemde 31 avukat, polis tarafından şiddet kullanılarak gözaltına alınmış, avukatlardan Gülizar Tuncer ve Muhittin Köylüoğlu 3’er gün, Ali Baba Talipoğlu ise 5 günlük Adli Tıp kurumu’ndan rapor almışlardı. Olayın ardından avukatların suç duyurusu üzerine açılan dava sonuçlandı. 4 yıl süren davanın sonucunda bir polis beraat ederken 5 polis hakkında **“görevin gerektiğinden fazla güç kullanmaları ve yaralanmaya neden oldukları”** için 3’er ay hapis cezası ve 3’er ay da meslekten men cezası verildi. Ancak bu cezalar da ertelendi. Yargı işkencecileri bir kez daha korumasına aldı.

Gençliğin 6 Kasım eyleminde, HÖC’ün AB Bilgi Merkezi önündeki eylemde olduğu gibi, onlarca eylemde aynı şiddet yaşanmaya devam ediyor. Demokratik hakkını kullananlara karşı polise vahşice saldırma cüretini iktidarlar ve işkencecileri cezalandırmayan yargı veriyor.

kampanya eylemleri sürüyor...

Haklar ve Özgürlükler Cephesi "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" sloganıyla başlattığı kampanya eylemlerini sürdürüyor. Bir çok kentte yapılan üç günlük açlık grevlerinin ardından meşaleli yürüyüşler düzenlendi. Armutlu'da yapılan açlık grevi, 2001'de direnişi kırmak için düzenlenen katliamda yakılan Şenay Hanoğlu'nun Direniş Evi'nde yapıldı. HÖC'lüler Armutlu şehitlerini, direnişin içinde selamladılar. Şehitlerin mezarlığını ziyaret eden acılı yürekler, isyanlarını haykırdılar mezarbaşlarında ve söz verdiler; sizin gibi direnecek, yazdığınız destanı tüm dünyaya duyuracağız diye. Riyakar İslamcı iktidar ise, bir bayramı daha kanla, ölümle karşılama "şerefini" yaşadı!

3 Günlük Açlık Grevleri Meşaleli Yürüyüşlerle Bitirildi

HÖC'lüler, hücreleri yıkalım çağrısını, bir çok kentte yaptıkları 3 günlük açlık grevleri ve meşaleli yürüyüşlerle sürdürdüler.

HÖC'lüler Yeniden Direniş Evinde Meşaleler Gazi Sokaklarında

İstanbul Küçükarmutlu'da 12 Kasım günü, ölüm orucu şehidi Şenay Hanoğlu'nun evinde yapılan açlık grevi, basın açıklamasıyla başladı. Dört devrimcinin katledildiği evde açlık grevine başlayan HÖC'lüler, "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" pankartı açtılar. Devletin katliamlarla, tecritle 117 insanı katlettiğinin hatırlatıldığı açıklamada, HÖC'lüler, tecrit kaldırılana ve ölümler durdurulana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ilan ettiler. Açıklama; "Ölüm orucu direnişçisi Arzu Güler, ölüm orucu refakatçileri Sultan Yıldız, Bülent Durgaç ve Barış Kaş nezdinde Armutlu direnişinde katledilen 117 canımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz" ifadeleriyle sona erdi.

HÖC'lülerin açlık grevini çeşitli aydın ve sanatçıların yanısıra, gecekondü emekçileri ziyaret ettiler. Direniş Evi'nde içi, kızmızı bez üzerine 117 şehidin fotoğrafları asıldı. Eylemin ikinci günü Direniş Evi'ni aydın ve sanatçılar ziyaret etti. Ercan Aydın, Grup Yorum, Nurettin Güleç türküler söylerken, Ruhan Mavruk da şiirler okudu.

Eylemin bitirildiği gün Armutlu Cemevinde bir anma yemeği düzenlendi. Bayramın ilk gününe denk gelen anmada yapılan konuşmada, direniş boyunca 10 bayram yaşandığının altı çizilerek, "Gerçek anlamda bayram edeceğimiz günleri yaratmak için tecrite karşı ölüm orucunu sürdürürken halkımızın geleneksel bayramını da kutlamaya devam ettik." ifadelerine yer verildi.

HÖC'lüler anma yemeği ve yapılan basın açıklamasının ardından, direnişin şehitlerinin yoğunlukta bulunduğu Gazi Mahallesi'ndeki Gazi Mezarlığı'na ziyaret ettiler. Gazi Cemevi'nin önünde toplanan 350 kişi meşalelerini yakıp pankartlarını açarak mezarlığa kadar yürüdü. Gazi sokaklarında direnişin sloganları yankılanırken, Gazi halkı da kahraman evlatlarını anmak için korteje katıldı. Şehitlerin mezarları başında saygı duruşunda bulunan HÖC'lüler, direniş kararlılıklarını bir kez daha haykırırken HÖC adına yapılan konuşmada şehitler selamlanarak şöyle denildi:

"İnançlarından, düşüncelerinden vazgeçmeyen tutsaklar, tecrit, sansür ve yalanlar karşısında 5 yıldır hücre hücre eriyen bedenleriyle barikat ördüler. Dayatılan onursuzca yaşama karşı, gözlerini kırpmadan ölümü kucakladılar. Hapishanelerde devam eden tecrite karşı büyük direnişi sahiplenmek ve tecrit politikasını protesto etmek için, kamuoyunu duyarlılığa çağırıyoruz."

Katillerinin Kararttığı Ankara'yı Meşalelerle HÖC'lüler Aydınlatıyor

Ankara'daki açlık grevi ÇHD Genel Merkezi'nde yapılan basın açıklaması ile başladı. Açlık grevine; Ayşe Arapgirli, iki oğlu hücrelerde tutsak olan Zeynep Yayla, Seyfi Gümüş, Hasan Karapınar ve bir kızını ölüm orucunda şehit veren, bir oğlu tutsak olan Ali Türk katıldı. Açıklamayı yapan Ayşe Arapgirli tutsakların tecrit altında düşüncelerinden ve siyasi

kimliklerinden vazgeçirilmek istendiğinin altını çizerek, “4 yıl önce değerlerinden, düşüncelerinden ödün vermektense öleceklerini açıklayan tutsaklar bugün de ilk günkü kararlılıklarıyla direniyorlar.” dedi. Ölümlere dur demek, tecrite son vermek, direniş karşısındaki ahlaki ve siyasi sorumluluklarımızı yerine getirebilmek için hücreleri yıkalım! çağırısı yapan Arapgirli, “*Duyarlı, demokrat, hak ve özgürlüklerden yana olan herkesi bu mücadele-mizde yanımızda görmek istiyoruz*” dedi.

14 Kasım’da eylemlerini Yüksel Caddesi’nde yaptıkları basın açıklaması ile bitiren HÖC’lüler, meşalelerle karanlığı aydınlatılar. Zulüm politikalarının kararlarının alındığı, 117 insanın katillerinin inlerinde yalan ve sansürle direniş boğma planlarını yaptıkları başkent, onların meşaleleri ile aydınlandı, sloganları ile yankılandı. “Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım” pankartı ve dövizler taşıyan HÖC’lüler “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganı atarak İnsan Hakları Anıtı önüne kadar yürüdüler. Burada Ayşe Arapgirli’nin yaptığı açıklamanın ardından, eylem “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” sloganı ve alkışlarla büyük bir coşku ile sona erdi.

İzmir’de Halkın Yoğun İlgisi

İzmir HÖC’ün eylemi, 12 Kasım günü Buca Şirinyer Forbest girişinde yapılan açıklamayla başladı. “Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım” yazılı pankartın ve “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” yazılı dövizlerin taşındığı açıklamada, F tipi hapisanelerin ve tecritin emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ülkemizdeki muhalefeti yoketme saldırısı olduğu dile getirildi. Hiçbir gücün direnişin zafarini engelleyemeyeceğini söyleyen HÖC’lüler, Forbest girişinde açlık grevlerini başlattılar. 6 kişinin katıldığı açlık grevinde, eylemciler üzerinde “Direniş 5.

İstanbul Mahmutbey Otobanı’nda ve E-5 Karayolu Nurtepe Köprüsü civarında yol kesme eylemleri yapıldı. HÖC’lülerin her iki eylemde de köprülere “Tecrite Karşı Büyük Direnişte 5. Yıl Hücreleri Yıkalım-HÖC” yazılı büyük pankartlar astığı eylemlerde, yollar molotof kokteylleri ile kesildi. Gösteriler sırasında “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” ve “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganları atıldı.

Armutlu’da, dışarıdaki direnişi kırmak, içerideki direnişin sesini boğmak için yaktıkları DİRENİŞ EVİ’ni, yine direnişin sesini haykırdığımız bir eylemle açtık. Yakarak, katlederek ne bizi susturabildiler, ne de içerideki direnişi yalnızlaştırabildiler. Selam olsun Armutlu barikatlarında, direniş evlerinde ölüm-süzleşen devrimcilere

Yılında Hücreleri Yıkacağız/HÖC” yazılı önlükler giydiler ve pankart sürekli olarak asılı kaldı.

Direnişe ilişkin dövizlerin de asılı olduğu açlık grevinin açık alanda yapılmasının halkın yoğun ilgisi ile karşılandığını, çok sayıda insana seslerini duyurabildiklerini belirten HÖC’lüler, “Bizi görüp gelenlere neden burada olduğumuzu anlattığımızda, çay, şeker, sigara gibi yardımlarda bulunuyorlar, bir çok insan ise saatlerce yanımızda bekleyerek destek oluyorlardı” dediler.

Açlık grevinin ikinci gününde ise, İzmir Gençlik Derneği müzik grubu Grup Harmanyeli türkü ve marşlar ile eyleme destek verdi.

İzmir’deki eylem de, yine basın açıklaması ile 14 Kasım’da bitirildi. Erdal Güngör’ün okuduğu açıklamada, dünya ve ülkemizde faşizme karşı eşi benzeri görülmemiş bir direnişin 117 şehit ve 600 sakatla, büyük bedellerle yaratıldığını belirtilerek, “mücadele hücreler yıkılana dek sürecek. İktadar dahil herkesin anlaması gereken, direnişin zafere kadar süreceğidir” denildi.

Bu arada, bir çok kentte olduğu gibi, İzmir’de de AKP il binası önünde kan fırlatılarak bir eylem düzenlendi. 11 Kasım günü yapılan eylemde, AKP iktidarının 4 yıldır kanımızı döktüğü gibi, efendilerinin Felluce’de, Filistin’de ve tüm dünyada halkların kanını döktüğü belirtilerek temsili kan, parti binası önüne döküldü. Ayrıca İzmir’in yoksul gecekondu mahallerinde direniş selamlayan çok sayıda yazılama yapıldı.

Felluce’de, F Tiplerinde Direniyoruz

Adana

Ankara

Dersim

Hatay

İzmir

A d a n a

HÖC üyeleri İnönü Parkı'nda yaptıkları basın açıklaması ile açlık grevine başladıklarını duyurdular. "Ölümleri durdurun" yazılı önlükler giyen eylemciler, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "5. Yılında Hücreleri Yıkacağız" sloganları attılar. Tecrite karşı SDP İl binasında 3 günlük açlık grevine başladıklarını duyuran HÖC'lüler adına açıklamayı Özcan Hır yaptı.

3 günlük açlık grevi boyunca çeşitli kurumlar destek ziyaretlerinde bulunurken, eylem 14 Kasım günü yine İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklaması ile sona erdi. "Tecrite Karşı Direniş 5. Yılında Hücreleri Yık-

alım " pankartı ve kızıl bayraklar açan HÖC'lüler, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Irak'ta ve F tiplerinde Direniyoruz" sloganları atıldı. HÖC adına açıklamayı okuyan Erhan Bingöl, açlık grevini bitirdiklerini ancak mücadelenin hücreler yıkılana kadar süreceğini belirtti.

Bu arada Adana'nın bir çok semtinde direnişin 5. Yılı ile ilgili 300 bin kuşlama yapıldı.

AKP Yalanlara Devam Ediyor

Malatya HÖC'lüler, "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" yazılı pankartla Merkez Postanesi önünde basın açıklaması yaparak eylemlerine başladılar. Malatya Temel Haklar binasında, tutsakların sesi olmak için üç günlük açlık grevi başlattıklarını söyleyen Temel Haklar üyesi Çiğdem Dağdeviren, "ölüm oruçlarında 117 ölümü görmekte ısrar eden AKP iktidarı basına 'ölüm oruçları diye bir şey yoktur' diye yalanlarına devam etmektedir. Tecritin sona ermesi ve ölümlerin durdurulması için herkesin üzerine düşmesi gerekeni yapmaya ve buna sessiz kalmamaya çağırıyoruz" dedi.

Eylemin bitirildiği 14 Kasım günü ise, Cemal Gürsel Mahallesi'nde meşaleli bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde halka seslenilerek, "Hapishanelerde tecrit yüzünden 117 insan öldü ve bu insanlar sizlerin oğlunuz, kızınız, kardeşinizdir. Bu tecrit zulmüne karşı sessiz durmayalım." denildi. Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez marşının söylendiği eylemde, bölüm bölüm okunan açıklama tüm kitle tarafından yinelerek HÖC'lülerin sesinin tüm mahalle halkına ulaşması sağlandı.

Dersim Halkı Meşalelerin Aydınlığına Toplandı

Dersim de, açlık grevi yapılan yerlerden biriydi. Eylemin bitirildiği 15 Kasım günü, meşaleli bir gösteri düzenlendi. Akşam saatlerinde Dersim Temel Haklar binası önünde toplanan HÖC'lüler kent merkezinde basın açıklaması yaptılar. Meşalelerle ve "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında HÖC" yazılı pankartla yürüyüşe geçti. "Bedel Ödedik Ödeteceğiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla Yeraltı Çarşısı'nın üzerinde yapılan açıklamayı Cemal Kuhak okudu. Açıklamanın ardından meşaleleri toplu şekilde yerde bir piramid şeklinde koyan HÖC'lüler halaya durdular. Ateş çemberlerinden geçen direnişin sesini duyan Dersim'liler, HÖC'lülerin etrafından toplanmaya başladı. Kitlenin sayısının giderek artması karşısında telaşlanan polis takviye ekipler istemek zorunda kaldı. Kitleyi çembere alan polis, yine de

Dersim halkının katılımını engelleyemedi.

Meşale Olup Yolumuzu Aydınlatan Şehitlerimizle Direniyoruz

Hatay HÖC üyeleri, 117 insanın ölümüne, 600 insanın sakatlanmasına neden olan tecrit politikasını, İHD Hatay Şubesi'nde şehit ve tutsak yakınlarının katıldığı açlık grevi ile protesto ettiler. Eylemin başladığı gün yapılan açıklamayı Hasan Kutlu okudu. 19 Aralık 2000'de ANAP-MHP-DSP döneminde başlayan ve AKP hükümetiyle devam eden katletme, tecritte imha etme politikasının sonuçlarını, intiharları, sakatlıkları gözler önüne seren Kutlu, "Bugün hayatın her alanında tecrit vardır. 4 yıldır hayatın her alanında yaşanan bu tecrite karşı mücadele ediyoruz." dedi. Tecrite ve sansüre dikkat çekmek için açlık grevine başladıklarını belirten Kutlu, herkesi tecrite karşı mücadeleye çağırdı.

Kadınların başlarına beyaz başörtüsü, kızıl bant taktığı ve "Tecrite Karşı Açlık Grevindeyiz" yazılı önlüklerin giyildiği eylem boyunca yaşanan ziyaretlerde de bu duyarlılık çağrıları yineleni.

Eylemin bitirildiği 14 Kasım'da ise Ulus Meydanı'nda "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücresleri Yıkalım" pankartı açıp kızılbayraklar taşıyan HÖC'lüler, meşalelerini yaktıktan sonra basın açıklaması yaptılar. "Tecrit politikasıyla halkı yalnızlaştıran, yoksullaştıran, kişiliksizleştirenlere karşı önümüze meşale olup aydınlatan şehitlerimizle direniyoruz" denilen HÖC açıklamasında tecrite karşı birleşme ve mücadele etme çağrısı yapıldı. Hatay halkının yoğun ilgi gösterdiği açıklama atılan sloganlarla sona erdi.

Tecrite Karşı Olduğumuzu Pratikte Gösterelim

Samsun HÖC'lülerin açlık grevi Çarşamba Halkevi'ndeydi. Eylemin başladığı 12 Kasım günü basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı okuyan Savaş Düzgün, tecrite karşı olan herkesi mücadele etmeye, bu karşıtlıklarını pratikte göstermeye çağırdı. Bu arada polis yığınak yaparak ziyaretçilere gözdağı vermeye çalıştı.

Eylem boyunca ziyaretler yaşanırken, 14 Kasım günü PTT Çiftlik şubesi önünde bir eylem yapıldı. "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücresleri Yıkalım-HÖC" yazılı bir pankart, üzerinde "117 Ölüm" yazan temsili bir tabut ve meşalelerle Süleymaniye Geçidi'ne kadar sloganlarla yüründü. Burada HÖC'lüler adına açıklamayı açlık grevi eylemcilerinden Erim Alkan yaptı. SDP'lilerin de destek verdiği eylemde polisin yasadışı şekilde kamera çekimi yapıldığı görüldü.

Ankara

Tecrite Karşı Mücadeleye Çağırıyoruz

Ayşe ARAPGİRLİ - Ankara: "Tecrit zulmünün sona ermesi ve koyu sansürün son bulması talebimizi duymak istemeyenlere duyurmak için buradayım. Evlatlarımız zulmün önünde barikattır. Onları yok etmek için tecrit var. Evlatlarımız direniyor. Biz de onlarla direneceğiz. Tecrit kalkana, zafere kadar..."

ZEYNEP YAYLA - Ankara: "Tecrit hücrelerini yıkmak, yeni ölümler yaşamamak için buradayım. İki oğlum F tiplerinde tecritte. Başta kendi ülkemizin çocukları olmak üzere dünyanın bütün çocukları için buradayım. Nerede zulüm varsa, soluğumuzun yettiği yere kadar zulmedenin karşısında olacağız. Zulme karşı çıkmak insanlık görevidir."

ALİ TÜRK - Ankara: "Kızım ölüm orucunda şehit düştü. Oğlum Sincan F Tipi'nde. Tecriti de, F tiplerini de biliyorum. Onlar nasıl anlatırsa anlatsın tecrit işkencedir, zulümdür. Bunu biliyorum. Tecritin son bulmasını istiyorum. Bunun için buradayım. Herkesi tecrite karşı mücadele etmeye çağırıyorum."

Erdal GÜNGÖR - İzmir: Hem Abdi İpekçi'deki direnişe hem de tecritteki tutsakların direnişine destek olmaktan onur duyuyoruz. Devrimci tutsaklar bugüne dek teslim alınamadı, ölüm hücreleri ile de teslim alamayacaklar. Direnişimiz aynı zamanda yaşanan bütün baskılara, zulümlere karşıdır.

Arif PELİT - İzmir: Tecrit altında tutulan tutsaklara destek olmak amaçlı buradayız. Sistemin dayattığı yoksulluğa ve zulme karşı burada direnenlere destek olmaktan dolayı onur duyuyoruz.

Özer YILMAZTEKİN - İzmir: Tecrit hücrelerine ben de girebilirim, çok sevdiğim insanlar da girebilir, sessiz imha politikalarıyla katledilebilirler. Ben bir lise öğrencisi olarak tutsakların sorunlarını benim sorunlarımdan ayrı olduğunu düşünmüyorum.

Çilem KILIÇ - İzmir: 5 yıldır süren ölüm orucu direnişine destek vermek, sömürülen aç bırakılan, evleri başına yıkılan halkımıza tecritin önemini vurgulamayı amaç edindik.

İzmir

Yalanlarınız dağ gibi oldu 0 dağın altında kalacaksınız!

Yalanın ilelebet hükmünü sürdürdüğü nerede görülmüş? Nerede görülmüş, gerçeklerin halktan ve tarihten gizlenebildiği? Yalanın hükmü, hiçbir zaman, hiçbir yerde ilelebet olmamıştır; egemen sınıflar da bu gerçeği bilmesine rağmen, yine de yalana başvurmaktan hiç vazgeçmezler. Çünkü yalan, yönetmek için vazgeçilmez silahlarından biridir.

“Resmi makam” demek bu ülkede “yalan söyleme makamı” demektir. AKP’lilere sorarsanız hepsi “elhamdülillah müslüman”dır. Ve islama göre, yalan en büyük günahlardandır. Ama iktidar koltuğuna oturup “resmi makam” olan AKP, dizginsizce yalan söylüyor.

TAYAD’lı Ailelerin geçen hafta yaptığı bir açıklama, AKP’nin büyük yalanlarından birini daha ortaya çıkardı.

BÜYÜK YALAN; bu ülkenin Adalet Bakanlığı, Avrupa Birliği organlarına “*şu an ölüm orucunda hiçbir tutuklu yok*” diye resmi yazı gönderdi.

Tecrit katliamını gizlemek için AB’ye “*ölüm orucunda hiç bir tutuklu yok*” yazısı yazan Cemil Çiçek, bu ülkenin medyasında her gün dürüstlük üzerine demeçler verip duruyor.

O “resmi makam”ların en tepe koltuğunda oturan Tayyip Erdoğan ise, kendisine 117 ölümün hesabını soranlara, “*bu olaylar bizim zamanımızda olmadı*” diyerek yine yalana sığınmıştı.

Yalana sığınmaya devam edin. Yalan, güçsüzlerin, haksızların ve korkakların kalesidir. Devam edin yalana... Her gün bütün burjuva gazetelere tam sayfa ilan verin; bizim zamanımızda hapishanelerde kimse ölmedi diye yazın. Her-

gün televizyonlarda “ulusa sesleniş” konuşması yapıp “ölüm orucunda kimse yok” deyin...

Gerçeği yokedebilir misiniz?

“Ölüm orucu yok” diyen, “AB’nin hapishaneler konusunda hiçbir eleştirisi yok” diyen Cemil Çiçek, AB İlerleme Raporu’nun çevirisiyle, SÜÇÜSTÜ yakalanmıştır.

AB kürsüsünde, TBMM kürsüsünde, kameraların önünde ayaküstü ve dizi halinde yalan söylediği kanıtlanmıştır.

SÜÇÜSTÜ yakalanan Cemil Çiçek, AB’ye nasıl ve niye yalan söylediklerini açıklamayacak mı şimdi?

Osman Durmuşlar, Sadettin Tantanlar, Sami Türkler de “ölüm orucu yok” dediler, şimdi kendileri YOK’lar!

Direnen tutsaklar olarak, AB’nin İlerleme Raporu’nda tecrite yer vermiş olmasına çok önem atfetmiyoruz. Avrupa emperyalizmi açısından tecritin kendisinden çok, “tecrite karşı direnişin” hala kırılmamış olması daha vahimdir kuşkusuz. Tecrite karşı direniş ve ölümler sürdükçe, AB de kaçınılmaz olarak daha fazla teşhir olmakta, AB’nin bu katliamdaki rolü gün ışığına çıkmaktadır.

Dahası, Avrupa ülkelerinin bir çoğunun hapishanelerinde de tecrit politikası vardır. Tecrite karşı direnişin kıvılcımlarının Avrupa hapishanelerine ulaşması ihtimali de emperyalizmi rahatsız eden bir başka unsurdur.

Bilinmelidir ki, AB-AKP işbirliğiyle, yalanlar ve göstermelik raporlarla, direnişi ne yok sayabilir, ne kırabilirler. Dağ gibi yığılan yalanlar, iktidarın da, iktidarı destekleyen emperyalistlerin de üzerine yıkılacaktır.

**117 şehit, 600 sakat verdik;
TESLİM OLMADIK!**

**Devraldığımız bayrak, şimdi
bizim omuzlarımızda:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası’ndan

Remzi Aydın

11. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi Sergül Albayrak:

“Bizi bizden ayıran bu duvarlar her gün daha da düşmanlaşıyor.”

Aşağıdaki röportaj, 11. (Sevgi Erdoğan) Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi Sergül Albayrak’la yapılmıştır.

Sergül Albayrak 1978 Almanya doğumludur. 1997’de tutuklandı. Ulucanlar, Sakarya, Çanakkale, Kütahya Hapishanesi’nde kaldı, halen Uşak Hapishanesi’ndedir. Direnişin başından bu yana ölüm orucu gönüllüsüydü. 25 Temmuz 2004’te alınca kızıl bantı takarak zulme karşı kavganın en ön safında yer aldı. Sergül, açlığının 100’lü günlerinde sorularımızı şöyle cevapladı:

◆ **Direnişin 4. Yılında yola çıktın. Ölüm orucu gönüllülüğünde seni özellikle etkileyen süreçlerden sözeder misin?**

◆ Gönüllülük... Düşünüyorum da, aklımda hep Çanakkale Hapishanesi’ne gidip geliyorum. Ulucanlar sonrası Ayşe (Baştımur) ile sürecimizi konuşuyoruz. Ulucanlar katliamı sürerken bütün hapishaneler tek vücut olup “varsa cesaretiniz gelin” diyerek o saldırıyı yaşayan yoldaşlarımızla bir olduğumuzu ilan etmiştik bütün dünyaya. Ulucanlar katliamı önemli gerçekten, hele 19 Aralık’ı yaşadıkdan sonra bunun önemini anlamayanlar da anladı. Ama önemli olan bunu öncesinden kavramaktı. Ve biz öyle yaptık.

“Saldırı olur, direnirim” zemininde olamayacağını anlamak, buna göre de neler yapabiliriz sorusuna yoğunlaşmak gerekliydi. Tüm yoldaşlarım gibi ben de ölüm orucu üzerine, “ben de olmalıyım” üzerine düşünmeye başlamıştım. 1996’da ben dışarıydım. Yurtdışındaydım. İdiller, Berdan, Yemo, İlginçler, Müjdatlar gün gün ölüme giderken, ben henüz devrimcilikle yeni yeni tanışmış bir insan olarak bile, ölüm orucu deyince saygımdan, ne büyük, ne onurlu bir davranış sergilendiğini görmekten ve tabii ki “bu kadar basit mi yani” demekten kendimi alıkoymıyordum. Ve işte tarih 1999 Eylül’ünü gösterdiğinde, ölüm orucunu konuşuyorduk ve ben de “ben olmalıyım” üzerine düşünüyordum. İlk o zaman kendime sormuştum ölüm ve yaşamı. Tabii ki gönüllüyüm diyene kadar epey bir zaman harcadım. Demin de dedim ya, bir tek ben miydim böyle düşünen?.. Fidan mesela, Fidan’ı geçebilmek mümkün mü? Ya da Fatma Ersoy’u geçmek mümkün

mü? Onlar varken, kesinlikle olamam, seçilemem düşünceyle gönüllü olduğumu dile getirmekte oldukça geç kaldım. Ha, bugünden bakınca o güne, daha erken dile getirmekle geçebilir miydim? İşte

te bu soruya, o günkü Sergül geçemezdi diyebilirdim gönül rahatlığıyla. Onları hiç kimse geçemezdi. Ama buna hazır olmak, kendimi hazırlamak için geç kaldığımı düşünmedim hiçbir zaman. Gönüllü ordusu diyoruz ya... Bu orduyu gördüm ben.

“Gönüllüler ordusu” kelime anlamıyla nasıl bir şey? Neye gönüllülük? diye sorulduğunda bence asıl anlamını buluyor. Bahsedilen gönüllülük ölüme gönüllülük... Ölüm... Çanakkale kitlesi neredeyse tümünden gönüllüler ordusunun bir parçasıydık. Bir toplantı düşünün. Ve bu toplantıda, ölüme yarış olsun... Gözler dolsun, yoldaşların söylediklerine. Bir yoldaşın kalksın mesela, desin ki, benim adımla anarak “onun gülüşünü ben günün her saati, bulduğum her yerde duyamadıktan sonra, ne anlamı var yaşamının”... Düşünebiliyor musunuz bilemiyorum, bunun ağırlığını, bu sevginin temelini... İşte 2000’de oligarşi F tipleri dediğinde, bu kadar sade, bu kadar yalın bir sevgiyle ölüm orucu dedik. O toplantılar böyle bir şeydi işte. Ölüme yarış böyleydi yoldaşlar arasında.

Ve 19 Aralık 2000. Alınlarına kırmızılar kuşanmış, yüzünde yoldaşca gülücükleriyle ölüme yürüyenleri düşünün. Ve onların içinden bir tanesi sıyrılırsın aralarından, fırlasın öne... Ve omuzlar üzerinde geri getirilirken gördüğümde, yanına varmaya korktuğunuzu düşünün. Hayır, göreceğinden korkmak değil. Zayıflık gösterip ağlamaktan korktuğunuzu düşünün. Evet, Fidan’ın yanına gitmekten bu yüzden korktum. Omzumdan İlker tutmuş, Fidan’a doğru itmişti beni. Normalde en fazla sertçe sorardı belki “ne dikiliyorsun orada, ya git yanına, ya burdan git”... Ama bu kez, İlker omzumdan tutup itmişti beni Fidan’a doğru. Sanki içimden geçeni okumuştum. Evet, gözyaşları akamazdı. Akmayacaktı! Akmadı da! İlk defa bir şehit yoldaşımın başucundaydım, ilk defa... Nasıl duygular içinde olduğumu tarif etmem mümkün değil.

Sonra hücrelere götürüldük. Fatma Ersoy’u, Ayşemizi yanımdan koparıp hastaneye götürdüler. Ne bir faks, ne bir tek cümle telgraf. Yasak duvarlarıyla karşılaşıyorduk. Düşünebiliyor musunuz, yıllarını paylaştığın, bir tek bakışına, tek gülüşüne kurban olduğun yoldaşına, görüşmek bir yana, sevgini bildiren tek bir kelimeyle ulaşmak bile engelleniyordu.

Ve 11 Nisan sabahıydı! TV’de bir haber; Fatma Ersoy yaşamını yitirdi. Hastaneye götürülmeden önce yattığı ranzada, havalandırmanın her bir köşesinde dolaştı gözlerim. Ersoyumu arıyorum. Son bir kez öpeyim, kucaklayayım. Son bir kez başında yumruklarım sıkılı saygıya durayım. Ama Ersoyumu görememiştim. Göremeyecektim bir daha... Fidan geldi gözümün önüne. Demek ki Fidan nezdinde uğurlamıştım zaten bütün sevdiklerimi. Ve İlker geldi aklıma. İyi ki de itmişti beni Fidan’a doğru. Şimdi bu zulüm, her gün, her ölüm haberiyle daha bir işliyordu yüreğime. Bizi bizden ayıran bu duvarlar her gün daha da düşmanlaşıyordu.

Evet, gönüllülüğüm boyunca böyle anlar oldu. 116 kez öldük bu dört yılda. 116 kez öfkemizi, sevgimizi haykırdık gökyüzüne, inancımızı haykırdık. Ama her haykırışımızda “ben de olmalıyım” vardı. Olamamanın ağırlığı vardı.

◆ **Önümüzdeki süreçte Yeni İnfaz Yasası adı altında yeni saldırılar planlandığını biliyoruz. Bu anlamda 11. Ekip’in zamanlaması hakkında ne düşünüyorsunuz?**

◆ 11. Ekip olarak tam da bu saldırı öncesi yola çıkmamız, düşmanı daha hareket fırsatı bile bulmadan mat etmek gibi bir şey bence. Ve düşmanın da bizden, Parti-Cephe’lilerden duyduğu kinin ve nefretin temelini oluşturan şey de bu.

(...) 10. Ekip, Gültekinlerimiz, bence çok farklı, çok büyük bir adım attılar bu bakımdan. Düşman bangır bangır yasallaştırılacak zorla müdahaleden sözederken –ki o güne kadar yasal olmasa da her türlü işkenceyi direnişçilerimizin bedenlerinde uyguluyorken– irade çatışmasında kazandılar. 11. Ekip’e bu bakımdan da bu zaferi sağlamlaştırmak kalıyor.

◆ **Sevgi Erdoğan adıyla yürümenin anlamı nedir? Bunun sende yarattığı duygu ve düşünceleri anlatır mısın?**

◆ Sevgi Erdoğan bir tarih. Bu tarihte sınırsız bir sevgi, sınırsız bir vefa var. Bu tarihte hep özveri var. Emek var. Bağlılık var. Şimdi Sevgi Abla deyince, peşpeşe ilk aklımdan geçenler bunlar elbette Bir de bakın, Sevgi Abla’yla İbrahim Abi ‘78 yılında evleniyorlar. Benim doğum tarihim de ‘78. Bugün Sevgi Ablam’ın yolunda, onun adıyla yürüyorum. Sevgi Abla’nın kızıyım ben. Bunun ağırlığı ve gururu bambaşka. Ve benim hedefim, Sevgi Abla’nın emeğine, sevgisine, leke düşürmemek. Başucumda Sevgi Abla’nın Armutlu’da çekilmiş resmi asılı. Her yattığımda Sevgi Abla sanki saçımı okşuyor, benimle konuşuyor. Bugün tek düşüncem Sevgi Ablam’a layık olmak. Ve bunu başaracağım.

◆ **Dilekçeni verirken veya bandını kuşanırken**

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi Direnişçileri

Vedat Çelik
(Tekirdağ F tipi)

M. Kemal Eren
(Kandıra F Tipi)

M. İnan Işık
(Kırıkkale F Tipi)

Fehim Horasan
(Sincan F Tipi)

H. Sergül Albayrak
(Uşak E Tipi)

neler hissettin?

◆ Özellikle başlamadan önceki günler, artık heyecanımı bastıramaz haldeydim. Sanki yüreğim fırlayacakmış gibi oldu. Ve yoldaşlarımdan gönderdiği son lokmaları atıp, hadi dedim, yollun açık, yol senin.

Yol benim... yürüyorum. Elimde dilekçem geçtim kapıya. Gözümün önünde Çiçek’in suratı. Meymenetsiz suratını ekşitmesi canlanıyor gözümde. Tabii o ekşittikçe ben atıyorum kahkahamı. Ve zaten öyle oldu. Aynen öyle.

Konuşmamı yaparken, hem çok heyecanlıydım, hem de “şehitlerimiz” dediğimde gözlerim doldu. Çanakkale’ye gittim o an.. En önde Fidan, Ersoy, Ayşe oturuyordu tam karşımda. Ve ben “şehitlerimiz” diyordum.

◆ Bir direnişçi olarak günün nasıl geçiyor?

◆ Yaşamın içindeyim tabii ki. Yoldaşlarım hangi çalışmaları yapıyorsa, ben de o çalışmalara katılıyorum. Sabah her zamanki kalkış saatimizde kalkıyorum, yani 7.15... Velhasıl içtimamızdan sonra da hemen tatlı bir içeceklerle günlükümün başına oturuyorum. Akşam yan hücrelerle sohbet saatimiz var. Mektuplarımı da kalan zamanlarda yazıyorum.

Benim sevgim, Sevgi Ablam’ın yolunda, ölen her hücremle çoğalacak ve çoğaldıkça, Sevgi Abla’ya ulaşma sabırsızlığım artacak.

“Düşman ülke yok. En büyük tehdit terörizmdir”

‘İç Savaş Ordusu’nun Düşmanı Bağımsız Türkiye İsteyenler

11 Kasım günü, Harp Akademileri’nde 10 ülkenin katılımıyla gerçekleştirilen Güneydoğu Avrupa Simülasyon Ağı - 2004 Tatbikatı nedeniyle düzenlenen yemekte konuşan Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök, “Türkiye’nin, artık ülkelerin birbirine karşı tehdit oluşturduğunu düşünmediğini, en büyük tehdidin terörizm olduğunu” söyledi.

İmparatorluk Savaşına Uyum Sağlayan Ordu

Onyıllarca halkı ‘dört yanımız düşman ülkelerle çevrili’ diyerek uyuttular. Bir yandan halka karşı savaşıırken, öte yandan halkın parasıyla yaptıkları silah alımlarını, ordunun oligarşi içindeki hakimiyetini ve her türlü özgürlükleri yok etmelerini buna dayandırdılar. Şimdi, o meşhur “tehdit tanımlamaları” içinde ‘düşman ülke’ yokmuş!!!

Açıklama iki noktayı ifade ediyor.

Birincisi; Amerikan emperyalizminin imparatorluk projesi ve bu amaçla süren halklara karşı savaşa doğrudan bağ kuruluyor. Dünya gerçeği çarpıtılarak Amerikan imparatorluk savaşı meşru gösterilmek isteniyor. Ordu, sadece kendisi bu savaşın bir parçası olduğunu itiraf etmiyor, aynı zamanda tüm ülkeleri ABD’nin yanında yer almaya çağırıyor. Amerikan genelkurmayı gibi konuşması, ordunun onyıllardır emperyalistlerce eğitilmesinin, beyinlerinin ABD çıkarlarına göre şekillenmesinin sonucudur. Tüm “ulusallık” propagandalarına karşın gizlenemeyen beyindir konuşan. NATO’nun ucuz askeri olarak emperyalizme hizmette hiç-

bir zaman kusur etmeyen ordu, şimdi aynı hizmeti “terörizme karşı savaş” demagojisiyle gerekçelendirmek istiyor. Zaten Bush’un “ya bizden yanasınız ya terörizmden” dayatmasında ordunun baştan beri hiçbir sorunu olmamıştır. Kimi zaman “rolünü oynayamadığı” için Amerika’dan fırça yemiş olsalar da, dünya halklarına karşı emperyalizmin safındadırlar. Genelkurmay’ın NATO’ya ‘Terörle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi’ kurma teklifinde bulunması da, ordunun bu savaşa angaje olma konusundaki kararın bir yansımasıdır. **Biz Amerikan imparatorluğunun askeri olmak istiyoruz** denilmektedir.

“Terörizmin” kimin için ne anlama geldiğini bütün dünya biliyor. “Terörizm” demagojisinin hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. İşgallerle, katliamlarla, işbirlikçi iktidarların desteğiyle süren “terörizmle savaş”ın, imparatorluk savaşı olduğunu, bu söylemi kullananların imparatorluğun vasalları olma onursuzluğunu kabullenenler olduğunu herkes biliyor. Bu savaşta; imparatorluğun önünde engel olan, emperyalizme direnen, ülkelerinin bağımsızlığını isteyen herkes teröristtir. Dünya halklarının ardından ağıtlar yaktığı Arafat’tan, Latin Amerika’da Asya’da emperyalizme, işbirlikçi iktidarlara karşı halk kurtuluş savaşı verenler teröristtir. Genelkurmay’ın düşman ilan ettiği de bunlardır. Gerekteğinde yine “düşman ülkeler” de belirlenebilir. Ama bu da yine ABD imparatorluk savaşına paralel olacaktır. Irak’ın işgali öncesi yapılan, “Saddam Türkiye için de tehdit” açıklamaları bunun somut örneğidir. Oysa herkes bu

“tehdit” tanımının ABD’nin olduğunu çok iyi bilmektedir.

Hangi demagoji altına gizlenmek istenirse istensin, “düşman terörizmdir” tanımı yapmak ve ordusunu buna göre şekillendirmek, Amerikan emperyalizminin sürdürdüğü işgallere ortaklıktır. Genelkurmay’ın bir süredir dilinden düşürmediği, “ordunun global gelişmelere göre kendini yenilediği” beyanlarındaki yenilenmenin ne olduğu da böylece daha berrak hale gelmektedir. Gerçekte “yeni” olan bir şey yoktur. Dünyanın bütün ezilen halkları ile emperyalizmin tam bir saflaşma yaşadığı ve dünyanın geleceği açısından giderek yaşamsal bir önem kazanan “terörizme karşı savaşın” parçası olmağatki bu heveskârlık, tam da ordunun tarihsel işbirlikçilik çizgisinin geldiği noktayı göstermektedir.

Türkiye’de Ordu, İç Savaş Ordusudur

Özkök’ün sözündeki **ikinci nokta ise**, onyıllardır devrimcilerin dile getirdiği, ordunun emperyalizmin iç savaş ordusu olduğu gerçeğinin teyididir. “Düşman terörizm” tanımının doğal sonucu, bağımsız Türkiye isteyenlere, emperyalizme karşı savaşan, direnenlere karşı düşmanlıktır. Düşman devrimcilerdir, halk kurtuluş savaşıdır. Bir başka deyişle, Özkök orduyu iç savaş ordusu olarak tanımlıyor.

Ordunun iç savaşa göre örgütlenmesi yeni-sömürgeleşme sürecinin ürünüdür ve ABD’nin politikasıdır.

Orduyu bağımlılaştırmanın adımları Türkiye’nin yeni-sömürgeleşme sürecine girdiği II. Paylaşım Savaşı sonrasında

atılmaya başlandı. DP iktidarı ile yoğunlaşan emperyalizmle bütünleşme süreci 1960'ların sonunda büyük oranda tamamlandı. Siyasi, ekonomik bağımlılık, iktidarların temel niteliğinin işbirlikçilik olmasını getirirken, bir zamanlar emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı veren ordu da emperyalizmin kuklası haline geldi. Emperyalizmin çıkarları için tezgahlanan 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin, ordudaki küçük-burjuva radikallerinin (Kemalistler) tasfiyesini sağlaması ise, bu niteliğini kalıcılaştırdı. Bu süreçten itibaren orduya yüklenen misyon; bölgede emperyalizmin jandarmalığı, içerde ise kendi halkına karşı savaş ve emperyalist çıkarlarının bekçiliği oldu.

Bu sömürge tipi orduların yaratıcısı ABD'dir. Amerikan emperyalizmin bu politikası salt ülkemize özgü olmayıp, bütün yeni-sömürge ülkelerin karakteristik özelliğidir. Latin Amerika bu konuda zengin deneylere sahiptir ve bir çok yönüyle ülkemize benzemektedir. Emperyalizm, kendine bağımlı kukla ordular aracılığıyla ülkeler üzerinde egemenliklerini pekiştirmiştir. Cuntalar bu egemenliğin pekiştirilmesi için yapılmış, orduya "oynaması gereken roller" Pentagon tarafından dikte edilmiştir. Başta ülkemiz olmak üzere "bu ülkelerde ordu, siyasal yapı içerisinde ülkenin esas yönetici gücü konumunda olmanın yanı sıra, esas olarak ülkedeki sınıf mücadelelerini ve gerilla savaşlarını bastırmaya yönelik bir 'iç savaş ordusu' biçiminde örgütlenmiştir. Ordu genel olarak veya bünyesinde oluşturulan özel örgütlenmelerle iç savaşa göre hazırlanmış, ideolojik olarak ve eğitim yönünden bu doğrultuda şekillendirilmiş, dış düşmandan çok 'iç düşman'la mücadele etmeyi önüne hedef olarak koymuştur." (Haklıyız Kazanacağız, Cilt 1, Syf: 453)

TSK'nın iç savaş ordusu hali-

ne getirilmesinde, yani emperyalizmin kukla ordusu yapılmasında kullanılan yöntemler ise, askeri yardım ve krediler, ikili anlaşmalar, üsler, paktlar ve ordudaki tasfiyeler olmuştur. Eğitimi de buna göre şekillendirilmiştir. Kendi subaylarını ABD Genelkurmayı'nın talimnameleleriyle eğiten ordu, kadrosuna aldığı gençleri, yoğun bir gerici-faşist ideolojik bombardımana tabi tutmuş, Amerikan hayranlığını yerleştirmiş ve "iç düşman" olarak ilerici, yurtsever, devrimcileri, sosyalizmi göstermiştir. Amerikancı düzen karşıtı görüşleri olanların, bağımsızlık düşüncesi taşıyanların törpülenmesi ya da tasfiyesi de, bu eğitimin parçasıdır.

İşbirlikçi oligarşinin düzenini sürdürmesi açısından da ordunun kontrolü ve iç savaşa göre örgütlenmesi hayatidir. Devletin faşistleşmesine paralel, ordunun sınıf savaşına karşı istihdamında, oligarşinin ve emperyalizmin denetimine girmesinde bu çıkarların belirleyiciliği vardır. Böylece hakim ittifak oligarşinin en büyük destek gücü ordu olmuş, emekçi halkın iktidar mücadelesi hesaplanarak, iç savaş koşullarına göre organize edilmiş, "ulusal ordu" etiketi kullanılarak da gizli işgal ordusu olduğu gizlenmiştir.

Sadece Kendi Halkına Karşı Savaşan Ordu

Ordunun tarihine bakın, sadece kendi halkına karşı savaş-
tığını görürsünüz. İşbirlikçileştirme süreci öncesinde de kıyımlar yaşanmış olmasına karşın, esas olarak örgütlenme biçimiyle, eğitimi ve donanımı ile iç savaşa göre şekillenmesi sonrası halka karşı savaş sistematikleştirilmiştir. Bu tarihte, halkın dökülen kanı vardır. Halkın mücadelesinin geliştiği, emperyalizmin çıkarlarının tehlikeye girdiği anda yapılan ve milyonlara büyük acılar yaşatan cuntalar bu mis-

yonun bir parçasıdır.

Güneydoğu'da yıllarca köyleri yakan, yıkan, köylülere pislik yediren, kadınlara tecavüzler edip, gerillaların kafalarını, kulaklarını kesip koleksiyon yapan... Konya Akkise'de halkı kurşunlayan... Kontrgerilla katliamına karşı ayağa kalkan Gazi halkının karşısına dikilen... 19 Aralık'da hapishaneleri yakıp yıkan, kadınları diri diri yakan, alevler arasında "bağımsız Türkiye" diye haykıran direnişçileri kurşunlayan... 16 Mart'tan Maraş'a, Sivas'tan Çorum'a bütün kitle katliamlarında örgütleyici, yönlendirici rolü açığa çıkan, ordudur.

Halka karşı bu denli pervasız olmaları, iç savaş ordusu olmalarındandır. Bu savaşın amacı bağımsız, demokratik bir Türkiye'yi engellemektir.

Bugün ordu, bağımsız Türkiye'nin önündeki en büyük engeldir. "Bağımsızlığın bekçisi" demagogisi ise bu gerçeği gizlemek içindir.

O Bir "Teröristti"

halklar sevgiyle uğurladı

Yaser Arafat, emperyalizmin egemen olduğu dünyanın "terörist"lerinden biriydi. Amerika ve İsrail değil sadece, Avrupa emperyalizmi de ABD'ye karşı politik manevraları bir yana bıraktığında aynı gözle bakıyordu ona.

Ve şimdi onların "terörist" diyerek lanetmeye çalıştıkları Arafat, sadece Filistin halkının, sadece Ortadoğu halklarının değil, bütün dünyanın bütün ezilen mazlum halkların yüreğinde derin bir saygı ve sevgiyle layık olduğu yeri buldu.

Bu, emperyalizmin, Bush'un, Şaron'un terörizm demagojilerinin dünya halkları açısından ne denli temelsiz ve ciddiye alınmaz olduğunun, bir başka ifadeyle terörizm demagojisinin bir kez de Ebu Ammar nezdinde çöküşünün kanıtıdır. **Arafat terör demagojisini yıkarak gitti**, halklar, Bush'un "terörist" ilan ettiğini sahiplendiler.

Evet, emperyalizm için Arafat bir teröristti. Çünkü o, halkının kurtuluşu için elinde silahıyla büyük bir savaşın, bütün ezilen halkların örnek aldığı bir direnişin yaratıcısı oldu. Politika masasında "barış" görüşmeleri yaptığında da hiçbir zaman bir elindeki silahı tutup atmadı, emperyalizme yaranmak için silahlı direnişi lanetleme gibi bir duruma düşmedi. 30 yaşında girdiği Filistin'in kurtuluşu için savaşı son nefesine kadar sürdürdü. Son üç yıldır hapsedildiği Ramallah'da boyun eğmeme tavrını sürdürmesi de, bir gerilla önderinin tavrıdır. Tıpkı halkının onu bir "devlet adamı"ndan çok, kaleşnikofların göğü delen tarakaları ve

dünyanın hayretle izlediği coşkun bir sevgi seli arasında bir gerilla lideri olarak uğurlanması gibi.

Arafat nezdinde şu gerçek bir kez daha çok berrak bir şekilde herkesin önüne gelmiştir. Emperyalizmin terörizm diye karaladığı halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıdır. Terörist dedikleri bu savaşın yılmaz savaşçıları, önderleri, neferleridir. Ne yaparlarsa yapsınlar, halkların bu savaşlara bakışını değiştiremiyorlar. Halklar emperyalizme, siyonizme, faşizme ve oligarşik iktidarlara direnenlere desteğini bir şekilde ifade ediyor. Bugün bu desteğin fiili bir durum al-

maması geçicidir ve kimseyi yanıltmamalı, umutsuzluğa düşürmemelidir.

Ömrünü bir davaya adanmış ve halkı nasıl yaşıyorsa öyle yaşayan bir liderin "serveti" demagojileri yapan bir iki hayasız dışında burjuva basında dahi ondan söz edenler büyük bir saygıyla söz etmekten kendilerini kurtaramıyorlar. Savundukları kapitalizmin, baştan ayağa hırsızlık sistemi olduğunu, borsalar, piyasalar diyerek halkın açlığının üzerinde tepindiklerini unutturmamak istiyorlar. Hedefleri Arafat'tan çok, "terörist Arafat"tır. Halkların bir "teröristi" böyle sahiplenmesi karşısında şaşkıncıdır. Ancak ne söylerse söylesinler, ne Filistin direnişinin meşruiyetini ne de Arafat'ın tarihteki yerini değiştiremezler. Sadece onun altında ezilen zavallılar olarak anılırlar.

Emperyalistler ve onların kimi kiralık kalemleri de akbabalar gibi Filistin direnişinin şimdi parçalanacağı, boğulacağı tartışmaları yapıyorlar. Kuşkusuz Arafat'ın yeri tartışılmaz, ancak kimsenin kuşkusu olmasın ki, başeğmeyen bir halk liderlerini yaratacak ve "zafere kadar devrim" yürüyüşünü sürdürecektir.

Bu arada, kimi Amerikancı Kürt milliyetçileri "Arafat öldü Ortadoğu'nun birinci sorunu olarak görülen Filistin sorunu ABD

ve İsrail'in istediği gibi çözülür, Kürt sorunu bölgenin birinci sorunu olur" diye seviniyor. Özgür Politika yazarı Cahit Mervan gibileri bu düşüncelerini açıkça ifade etme cüretini gösterirken, feyz aldıkları yer, yıllarca "Arafat tarzı... Filistin tarzı" diyerek sonuna kadar direniş tavrını küçümseyen, aşağılayan ve Filistin davasının gündem olmasını hep kendi önünde engel gören Kürt milliyetçi hareketin kendisidir. Pragmatist milliyetçilik her olaya tam da bu gözle bakar. Ezilen halkların yüreği, saflarımızdan bir dava adamını kaybettik diye yanarken, o pekala sevinebilir. Çünkü, dünya yakılsa yıkılsa da "önce benim çıkarlarım" diye düşünür. Bu mantıkla Irak işgaline destek veriliyor mu?

Filistin ve Türkiye Solu

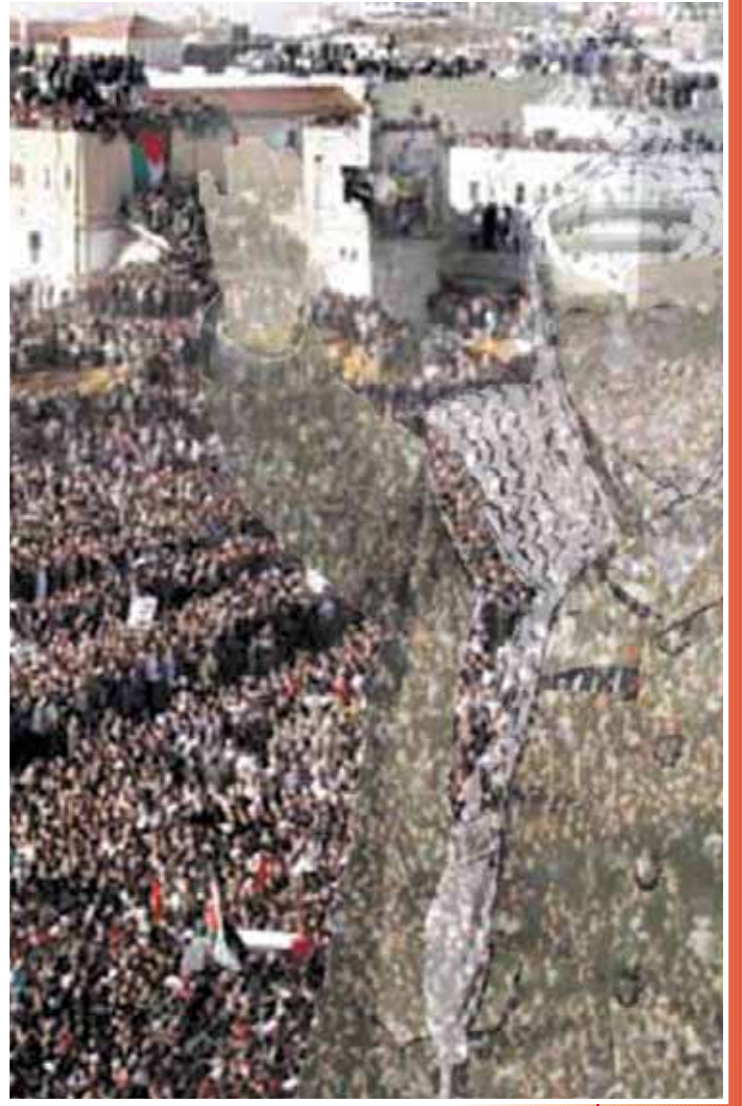
Filistin tüm dünyada ezilen halkların mücadelesinde önemli bir esin kaynağı, moral güçtür. Aynı zamanda halkların yok edilmek istenen vicdanıdır, durmadan kanar. Avrupa'dan Latin Amerika'ya, Asya'ya kadar onlarca ilerici örgütün yolu Filistin kamplarına düşmüştür. Halkların Filistin ve Arafat ile yıpratılamayan bağı hep bu süreçlerin ürünü olmuş, Filistin direndikçe bu sevgi, saygı ve sahiplenme daha da büyümüştür. Emperyalist yoz kültürün yoğun bombardımanı altında yetişen kuşakları dahi etkilemesi çarpıcı bir örnektir. Filistin'deki ateş harlandıkça dünyanın bir çok kapitalist metropol ülkelerinin insanların boyunlarına kefiyeleri takarak gizliden bu ateşi içinde hissetmesi anlamlıdır.

Türkiye halkı ve özelde Türkiye solu içinse özel bir yeri vardır Filistin'in. Sokaklarımızda, meydanlarımızda en çok atılan enternasyonalist sloganın 'Yaşasın Filistin Halkının Mücadelesi' sloganı olması boşuna değildir. Türkiye solu ile Filistin davası arasında derin ve köklü bir bağ vardır. 1960'larda Türkiyeli devrimcilerin Filistin'e giderek savaşa doğrudan katılmasından Filistin direnişinin ülkemiz solu üzerindeki et-

Arafat'ı Ramallah'ta yüzbinden fazla Filistinli, "Hoşgeldin Ebu Ammar, hoşgeldin ihtiyar, Da rüzgarla sarılsın" haykırışlarıyla karşıladı. Cenaze töreni boyunca slogan ve silah sesleri hiç susmadı. İsrail'in, cenazeye katılmalarına izin vermediği Gazze Şeridi'nde yaşayan onbinlerce Filistinli ise sembolik törenler düzenledi.

Fidel'den Mesaj

Arafat için Küba ve Kuzey Kore'nin de yer aldığı 10 ülkede 3 günlük yas ilan edildi. "Halkların bağımsızlığı ve özgürlüğü için bıkılmaz usanmaz bir savaşçı örneği olan Arafat'ın ölümünden dolayı derin üzüntü içinde olduğunu" ifade eden Fidel Castro, "Filistin halkının haklı davasına olan sağlam desteğini" yineledi.

kilerine kadar uzanan bir bağdır bu. Filistinli devrimci, ulusal örgütlerle geliştirilen ilişkiler bu bağın maddi örnekleri olurken, kararlılık, direniş, büyük güçler karşısında boyun eğmeme tavrı gibi bir çok noktada, tüm dünya solu gibi, hatta daha fazla Türkiye solu etkilenmiştir. "İntifada Dersleri"nden işgal altında halkın yaratıcılığı, hayatı örgütlenme örneklerini okumayan devrimci azdır.

Filistin bizim onurumuzdur. Filistin bizim öfkemizdir. Filistin yüreğimizde yanan ateştir. Oradan tutuşan her ateşi bedenimizde hissettiğimiz bundandır. Bir intifada savaşçısı düştüğünde yanar, siyonizme vurulan her darbeye coşarız. Buldozerlerle yıkılan evlerin altında kalırız bazen. Kimi zaman zalim siyonist bakan Rehavam Zeevi'ye kurşun sıkırsak koruma duvarlarının arasından sızarak. FHKC lideri Ebu Ali Mustafa olur işgalci roketleriyle parçalanır bedenimiz, Hamas lideri Şeyh Yasin olur kana bulanırız. Filistin bizi, Filistin bizim davamız. Davamızı devrime taşıyacağız. Thawra Hatt Ten Nasr!

Gençlik Federasyonlular, oligarşinin saldırısı karşısında DEV-GENÇ ruhuyla Kızılay direnişin en ön saflarında direndi

Gençliğin mücadele tarihinde bir geleneğe dönüşen 6 Kasım Kızılay direnişini Gençlik Federasyonlu öğrencilerle görüştük.

Kızılay Öncesi Tartışmalar

6 Kasım'ı Kızılay'da yapma konusunda çeşitli gençlik grupları farklı tavırlar aldı. Bildiğimiz kadarıyla bu öneriyi siz getirdiniz ve tüm gençlik grupları ile tartıştınız. Gelmeyen neden gelmedi? Siz neden başka bir yer değil de Kızılay dediniz?

Derya ÖZKAYA (Gençlik Dernekleri Federasyonu Başkanı): Evet 6 Kasım eylemleri ve Kızılay önerisini biz aylar öncesinden sunmuştuk. Ve yaklaşık 2 ay sürdü tartışmalar. Bu tartışmalar içerisinde Kızılay önerisini kabul edenler ile etmeyenler çok hızlı bir şekilde ayrıştı. Yani Kızılay tartışması çok kısa sürdü. İstanbul'da yürütülen tartışmalarda Kızılay'da 6 Kasım protestosunu yapmak isteyenler kısa sürede ortaklaştı ve eylem biçimini belirlediler. Reddedenlerin ise pek çok gerekçesi vardı. Her grubun, hem öğrenci gençliğin durumu, içinde bulunduğumuz süreç hakkında kendince değerlendirmeleri vardı. Ama aslında verdikleri karar bu grupların genel politikalarından bağımsız değildi. Pek çoğunun Kızılay'a katılmama nedeni uzun zamandır solun içinde bulunduğu iddiasızlaşma ve mevcut durumlarını koruma kaygısından başka bir şey değil bence. Yani bu kararları genel politikalarının yansıması aslında. Aylardır derginizde yazdığınız gibi sol da ciddi bir iddiasızlaşma ve

statükoculuk mevcut. Bu, malesef devrimci mücadelede ön saflarda yer alması gereken gençliğe de yansıyor. 6 Kasım gibi gençliğin büyük bir kesimini ilgilendiren ve toparlayıcı niteliği olan, öğrencilerin dikkatini çeken böyle önemli bir günü sıradanlaşmış eylem tarzı ve buna uygun yerlerde geçiştirmeye çalıştıklarını düşünüyorum.

Pek çok grup; "öğrenci gençliğin durumunun Kızılay'daki çatışmalı bir eylem tarzını kaldıramayacağını, sürecin uygun olmadığını, daha kapsayıcı eylemlilikler düzenlemek gerektiğini" savundu. Gelmeyenlerin ne kadar 'kapsayıcı' eylem yaptıklarının 6 Kasım'da görülmüş olması bir yana, bunları savunan grupların pek çoğu geçen yıl 6 Kasım'da bizimle birlikte Kızılay'daydı. Ve bize göre geçen yıl Kızılay için geçerli olan nedenler bu yıl da geçerliydi. Ve öğrenci gençliğin durumu geçen yıldan çok da farklı değil.

Öğrenci gençliğin böyle bir eyleme hazır olmadığı düşüncesine gelince... Evet, gençlik belki çok politik ve militan değil; ama öğrenci gençliğin daha ileri olabilmesi için gençlik örgütlülüklerinin daha da ileride olabilmesi gerekir. Yani gençliğin içinde bulunduğu durumu değiştirecek olan da yine örgütlülükleridir. Örgütlülükler daha kararlı ve iddialı olursa gençlik kitlesi de bu tarz eylemlere bu denli uzak olmaz.

Ankara'daki tartışmalar ise farklı boyutlarda uzun sürdü. Kızılay'da ortaklaşamayan grupları uzun süre ikna etmeye, Kızılay'a getiremesek dahi, mantığını ve gerekçelerinin geçersizliğini anlatmaya çalıştık. Bu tartışmalarda bir bakıma bu gruplardaki iddiasızlaşmayı mahkum ettik. Alternatif olarak

Kızılay eyleminin çok gerisinde öneriler de sunuldu, ama sonuçta ilgi görmedi bu öneriler. Kısaca; gelmeyenlerin pek çok gerekçeleri vardı; ama tüm bu gerekçeleri solun iddiasızlaşması, statükoculuğu ve kendine güvensizliğine bağlıyoruz.

Neden Kızılay Dedik?

Sonuçta nasıl bir ayrışma oldu? Hangi gruplar geldi?

Derya ÖZKAYA: Gençlik Dernekleri Federasyonu dışında merkezi olarak YDG, DPG, Ankara yerelinde ise SGD, DÜK ve Genç Direnişçiler Kızılay'a çıktı. Ve polisle çatıştı...

Önceki sorunuza dönersek. Neden Kızılay dedik? Karşı çıktığımız pek çok uygulamanın, YÖK kararlarının alındığı yer Ankara. Bir anlamda "zulmün başkenti" olduğu için zulme karşı sesimizi bir de merkezinden yükseltelim istedik.

Kızılay dedik; çünkü bizim gençlik mücadelesinde mevzi kazanmak gibi bir hedefimiz var. Gençlik, tüm engellemelere, baskılara rağmen bedellerini de göze alarak yeni mevziler kazanmak zorunda. Bizden öncekiler nasıl bize bazı miraslar bırakmışlarsa bizler de bırakmak istiyoruz. Kızılay da bu anlamda kazanılması gereken bir mevzi. Elbette bu alanı oligarşi bize kendi kendine verecek değil, meşru direnişimizle kazanacağız. Oligarşinin her kesimin eylemlerini belli alanlara sıkıştırma, tecrit etme politikasına ve demokratik eylemlerdeki "benim dediğimi yapacaksınız" şeklindeki dayatmalarına da bir tavidir Kızılay. Özellikle geçtiğimiz yıl 6 Kasım ve 13 Mart'ta atılmış olan adımlarla bu yolda ilerlediğimizi ve devamını getirmek gerektiğini düşünüyoruz.

DEV-GENÇ Kılavuz

Kızılay'ı DEV-GENÇ geleneği ve

Kızılay Direnişini Anlatıyor

Saldırıya Karşı Meşru Şekilde Kullandık

gençliğin mücadelesi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Derya ÖZKAYA: DEV-GENÇ gençliğin devrimci mücadelesinde her zaman öncü güçtür. Halkın her kesiminin her türlü sorununa sahip çıkmış, her türlü mücadelede en önde yer almıştır. Bu anlamıyla bizlerin de gençlik mücadelesinde kendimize klavuz edindiğimiz bir gelenek DEV-GENÇ. Şimdi bizler de DEV-GENÇ'in geleneklerini sahiplenerek, DEV-GENÇ ruhuyla gençlik mücadelesini ileriye taşımayı hedefliyoruz. Kızılay'daki meşru direnişimiz de bunun parçası. Kızılay direnişi, bir yanıyla da ortak hareket edildiğinde, meşru haklarımızı gaspeden oligarşiyi daha fazla zorlayabileceğimizi gösterdi. Daha güçlü çıktığımızda da geri adım atmak durumunda kalacaklardır.

Demokratik Hakkımızın Karşısına Bir Ordu Çıkarıldı

Kızılay'da neler yaşandı?

Derya ÖZKAYA: Yapmak istediğimiz Kızılay'da bir basın açıklamasıydı. Bu bizim en doğal, demokratik hakkımız. Çatışma sahnelerini yaşatan iktidardır. Yani onlar bu denli saldırgan hazırlıklarla, polis yığınağıyla karşımıza çıkmasalar bizler demokratik hakkımızı kullanmış olacaktık. Oysa karşımıza binlerce polis, panzerler, gaz bombalarıyla, bir ordu gibi çıktılar ve saldırdılar. Bu andan itibaren de gençlik meşru direnme hakkını kullandı. Aslında iktidar, gençlikten ne kadar korktuğunu gösterdiği gibi, ne kadar düşman olduğunu, anti-demokrat olduğunu da gösterdi. Bu kadar büyük gücün karşımıza çıkarılması başka nasıl açıklanır.

Bombalara Karşı Taş

Elif KAYA (İstanbul Gençlik Derneği Lise Komisyonu Üyesi): Eylem

ilk Kurtuluş Parkı'nda başladı. Eyleme katılan gruplarla birleşildi ve yürüyüşe geçildi. Mithatpaşa Köprüsü'ne gelindiğinde, kitlenin önü polis barikatlarıyla panzerlerle kesildi. Polislerle tartışma sürerken gaz bombalarıyla, tazyikli ve boyalı suyla saldırdılar. Gençlik de bu saldırıya karşı direndi. Saldırı anında birçok arkadaşımız yaralandı ve gözaltına alındı. Bir arkadaşımız da faşistler tarafından belinden ve bacağından bıçaklı.

Direnış 1-1.5 saat sürdü. Bir çok arkadaşımız gaz bombasıyla zehirlendi. Her zaman olduğu gibi o kadar yoğun gaz bombası kullandılar ki çevredeki halktan insanlar da bombadan nasibini aldı. Gazbombaları köprü'nün üzerinden atılıyor ve bütün kitle etkileniyordu. Gençlik de oradaki polisi taşıyarak karşılık verdi bu azgın saldırıya.

Ülkenin bir alanını yasaklıyorlar sonra da bombalar yağıdırıyorlar. Danıştay Sivas'ta bir olayda, ABD'yi protesto ettiği için okuldan uzaklaştırılan öğrenciyi haklı buldu, kararı iptal etti. Aslında mahkeme demeliydi ki; bu kararı veren okul idaresinin aklı melekeleri kontrol edilmeli, cuntacılarla akrabalıkları araştırılmalıdır demeliydi. ABD'yi protesto-yu suç sayan Cumhuriyet Üniversitesi Rektörlüğü'nün kafasıyla, Kızılay'ı yasaklayan anlayış aynı.

Gençlik gaz bombalarına, köpeklerle, robocoplara, panzerlere karşı direnmiştir, çünkü haklı olan, meşru olan bizdik. Ankara'dan ayrılırken, otobüslerimizin şoförlerinin polis tarafından tehdit edildiğini, bizi götürmemelerini söylediklerini öğrendik. Dönüş esnasında da otobüslerimiz birkaç kez keyfi şekilde durduruldu.

Polisin demokratik hakkımızı kullanmamızı engellemek isteyece-

**Gençliğin demokratik hakkı polis
zoruyla yok edilemez. Gençlik
zorbalıkla susturulamaz.**

ğini, bunun için saldıracağını bilsek de bu hakkımızı kullanmaktan vazgeçmeyiz.

Günay DAĞ (İstanbul Gençlik Derneği Üyesi): Kızılay'a yürüme konusundaki tavrımız haftalar öncesinden netleşmişti. Bu bizim en demokratik, en meşru hakkımızdı. Ve bu hakkımızı da sonuna kadar savunacaktık. Bu bilinçle çıktık Kızılay'a. Arkadaşlarımdan da belirttiği gibi, bir ordu çıkarıldı karşımıza. Böyle bir durumda, haklarından vazgeçmeyen, baskıyla sindirilmeyi meşru bir şey olarak görmeyen ne yaparsa, gençlik de onu yaptı. Hak ve özgürlükler mücadelesini kavramayanlar, ya da apolitik kişiler, "izin verilmeyeceğini, saldırı olacağını bilerek neden gittiniz" diyebilirler. Ki, iktidar da, "yassah dedik ya" diyerek aynı şeyi dayatıyor... Böyle düşünmek, hiçbir hakkı savunamamayı beraberinde getirir. Dünyanın neresinde hangi devlet hakları mücadele olmadan, bedeller ödmeden tanımış ki? Bakmayın siz AB'nin demokratlığı diye pazarlanmasına, Avrupa'da da demokratik olan ne varsa, kökeninde halkların direnişi vardır.

Mithatpaşa Köprüsü'nde önümüzü kesen polis şeflerine Kızılay'a yürüme kararlılığımızı, basın açıklaması yapıp dağılacığımızı ifade ettik. Aldığımız cevap gaz bombaları oldu.

İlk saldırı ve direnişin ardından, direne direne Kolej kavşağına doğru birkaç yüz metre geri çekildik. Burada toplanıp tekrar Kızılay'da basın açıklaması yapma hakkımızı zorladık. Direniş sayesinde onca

Gençliği panzerlerle sindirmeyi hesaplayanlar, karşılarında meşru bir direniş buldu.

gücüne rağmen polis bir süre durdurulabildi. Daha sonra da bölünen kitle parça parça direnişini sürdürdü. Binlerce polise ek olarak sivil faşistleri de devreye sokmaları aczlerini gösteriyordu. Sonuçta, her şeye rağmen demokratik hakkımızı her koşulda savunacağımızı, bunun için direneceğimizi gösterdik. Daha büyük direnişleri de yaratacağız.

Gençlik Saldırı Olacağını Bilerek Oradaydı

Eyleme katılım nasıldı?

Günay DAĞ: Gençlik Federasyonu olarak 400-450 kişiydi. Toplam kitle ise 750-800 kişi vardı. İnsanlar polisin saldıracağını bilerek geldiler. Birgün öncesinde Ankara Valisi "gösterilere izin verilmeyeceğini" büyük bir keyfilikle ilan etmiş, saldırı işaretini vermişti. Buna rağmen geldi insanlar.

'Demokratikleşme' Masal

"Demokratikleşmede devrim" propagandalarından geçilmiyor, "gösterinin demokratik hak" olduğu söyleniyor..?"

Derya ÖZKAYA: Bütün bu söylemlerinin masaldan ibaret olduğunu herkes biliyordu, Kızılay'da da görüldü. Çıkarılan her yasa, bizlere saldırılarda maske olarak kullanılıyor. AKP iktidarının biz gençlere karşı sürdürdüğü saldırgan tutumu aslında çok da şaşırtıcı değil.

Gençliğin devrimci mücadelede en önemli güç olduğunu biliyor ve bunu engellemek için elinden geleni yapıyor.

Elif KAYA: Ortada "demokratikleşme" falan yok. Göz boyama var. Bize, hakkımızı kullanmamıza, taleplerimizi seslendirmemize karşı "demokratikleşme" değil, azgınca saldırı var, gözaltı var, tutuklama var. Bize azgınca saldırıp, halka da "siz de böyle hakkınızı ararsanız böyle yaparız" deniliyor, halk sindiriliyor.

Günay DAĞ: Onların "demokratikleşme" diye sundukları bozulan imajlarının düzeltilmesi için vitrinin süslenmesinden, gerçek yüzlerinin maskelenmesinden başka birşey değildi. En meşru, demokratik hakkımızın karşısına çıkarılan binlerce polis, gaz bombaları ve panzerleriyle yaşanan saldırıyla Türkiye gerçeğinin ne olduğu görüldü. AB maskeli faşizmdir bu gerçek.

'Şov' Dedikleri Bedel Ödemeyi Göze Almaktır

Gençliğin radikalizmine kimi sol gazeteler "gösteriş" dedi. Burjuva basın ve AKP "şiddet, anti-demokratik" gibi söylemlerle saldırıya geçti. Gösteriş mi yaptınız? Sırf şiddet olsun diye mi Kızılay'a girmek istediniz?

Derya ÖZKAYA: Burjuva basın ve AKP iktidarının her direniş, her hak ve özgürlük mücadelesi karşısındaki tavrı budur. Haberler ve açıklamalar saldırıyı haklı çıkarmak ister tarzdaydı. Kızılay'da; demokratik bir eylemi panzerlerle engellemeye çalışan AKP ve polisi ile haklılığını, meşruluğunu savunarak direnen gençlik vardı.

Bizi asıl şaşırtan ve üzen, sol basının tavrı. Değerlendirmelerinde sonuçta burjuva basınla ilginç paralellik yakaladılar. Sormak istiyoruz bu arkadaşlara; kimden yanasınız? İnsanlar sırf "şov olsun" diye yaralanmayı, gözaltına alınmayı, tutuklanmayı ister mi? Bu nasıl bir değerlendirmedir! Sırf şiddet olsun diye böyle bir eylem yapılır mı? "Şov" dedikleri, bizim bedellerini göze alarak mücadeleyi büyütme-ye çalışmamızdır. Nasıl bir duruma düştüklerini oligarşinin tavrına bakarak da anlamalılar. Bu paralellik

rahatsız etmeli.

Elif KAYA: Bu direnişle alanların bizim olduğunu, elimizden alınmayacağını gösterdik. Zaten şimdiye kadar alınan haklara bakın, hepsi direnişle, bedellerle alınmıştır. Böyle kazanacağımıza inanıyoruz. Direnişe "gösteriş" diyenler, eylemleri sadece izinli bir miting ya da polisin istediği yerde ve biçimde yapılacak basın açıklamaları olarak görüyorlar. Oligarşi cephesinden ise ikiyüzlülüğe dikkat çekmek istiyorum. Kendi yasalarında "gösteri ve toplantı özgürlüğü"nden söz ediliyor, biz bu hakkımızı kullandığımızda başımıza bombalar yağıyor. Polis saldıracak, izin vermiyor diye hakkımızdan vazgeçecek ya da ısrar edecektik. Radikalizmi yaratan da bu haklılık ve meşruluktur.

Günay DAĞ: Bugün Kızılay'dan vazgeçen, daha doğrusu polisin "izin vermeyeceğiz, yaptırmayacağız" tavrı karşısında geri adım atan, hiçbir talebine sahip çıkamaz, "gösterişe düşmemek" adına taleplerinden vazgeçer, izin verildiği ölçüde sesini çıkarır. Ve sonuçta parti-dernek binaları önüne hapsolür. Biz bunu kabul etmiyoruz, etmedik...

Alanları Kazanacağız

Derya ÖZKAYA: Son olarak şunu eklemek istiyoruz; mücadele konusunda net olan örgütlülüklerin atılacak adımlarda daha kararlı, gözüpek ve kendine güvenli olması gerekiyor. Bedelleri göze alan bir mücadele, genel gençlik kitlesiyle bütünleşebilir. Bu sabır, kararlılık ve büyük bir azimle örgütlenme sorunudur. Alanlarda kararlı olamayan gençliği örgütlemeye de kararlılık gösteremez. Elbette dönem dönem farklı politikalar, farklı eylem tarzları olabilir. Ama tüm bunlara karar verilirken en önemlisi mücadeleyi sıçratabilmek, yeni kazanımlar katabilmek olmalıdır. Daha iddialı kararlar vermek zorundayız.

Elif KAYA: Ben de, son olarak; bizlere yasakladıkları o meydanların birgün mutlaka bizim olacağını söylemek istiyorum. Meydanlara, alanlara çıkmaktan vazgeçmeyeceğiz. Biz haklıyız, biz meşruiyüz, meydanları da kazanacağız.

Gençlik Faşist Saldırlara Boyun Eğmiyor

Yoğunlaşan faşist saldırılar gençlikten hakettiği karşılığı alıyor. Faşistler, saldırdıkları her yerde, gençliğin direnişiyle karşılaşılıyorlar.

AKP Kadroları, Milliyetçi Cephe Politikalarının Uygulayıcısıdır

Üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar, iktidarın politikalarından bağımsız değildir. Bugünkü AKP kadrolarının büyük çoğunluğu, 12 Eylül öncesi Milliyetçi Cephe içinde yer alan MSP kadrolarıdır. Faşistleri devrimci gençliğe karşı kullanma, saldırtarak gençliğin mücadelesini engelleme konusunda deneyimlidirler.

Bugün iktidar koltuğundalar. Polisini ilerici gençliğin istisnasız bütün eylemlerine saldırtan iktidar, bir yandan da faşistlerin önünü açmakta, devrimci gençliğin halk için bilim, halk için eğitim mücadelesini boğmak istemektedir. Faşist saldırılar ile, Kızılay'da gençliğin üzerine bombalar yağdıranlar aynı politikanın parçalarıdır.

Saldıranların MHP'li, BBP'li ya da başka gerici faşist örgütlenmelerden olması bu politik gerçeği değiştirmiyor. İstisnasız bütün saldırılarda faşistlerin polis tarafından korunması, onların denetiminde saldırılar gerçekleştirilmesi, AKP'li İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun bilgi ve onayı dahilindedir.

“DTCF Faşizme Mezar Olacak”

Saldırıların yoğunlaştığı yerlerin başında gelen Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin öğrencileri, okullarında yaşanan faşist saldırıları 11 Kasım

günü düzenledikleri iki ayrı eylemle protesto ettiler.

İHD Ankara Şubesi'nde DKÖ'lerin de katıldığı bir basın toplantısı düzenleyen öğrenciler, yaşanan saldırıları anlatarak, “Biz-

ler, parasız, bilimsel, demokratik eğitim istediğimiz için susturulmaya, yetmediğinde faşist saldırılarla uysallaştırılmaya çalışılıyor... Gerek yazılı, gerek görsel basında yansıdığı gibi bir sağ-sol çatışması değildir. Üniversitelerimizi bu gerici zihniyete terk etmeyeceğiz!” dediler.

Öğrenciler aynı gün bu kez Ortahahçe'de “Sağ Sol Çatışması Yok, Faşist Terör Var/DTCF Öğrencileri” yazılı pankart açarak eylem yaptılar. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, öğrenciler “Dil Ta-

rih Faşizme Mezar Olacak, Polis Defol Üniversiteler Bizimdir” sloganları ve alkışlarla fakülte önüne geldiler. Burada bekleyen öğrencilerle buluşan DTCF gençliği, bir açıklama yaptı. DTCF'de ve faşist saldırıların olduğu her yerde kararlılıkla mücadelenin süreceği vurgulananan açıklama-

manın ardından “Faşizme Karşı Omuz Omuza” sloganları atılarak eylem sona erdi.

Kocaeli'de Eylem: “Faşizme Karşı Omuz Omuza”

Kocaeli Üniversitesi Yeniköy MYO'nda 5 Kasım günü demokrat bir öğrencinin kaçırılıp dövülmesinin ardından, öğrenciler protesto eylemleri düzenlediler.

10 Kasım günü Yeniköy Kampüsü'nde bildiri dağıtarak gençliğe çağrılar yapan Devrimci Demokrat Yurtsever öğrenciler, “Faşizme Karşı Omuz Omuza, Türkeş'in İtleri Bizleri Yıldırılmaz” sloganları attılar.

11 Kasım günü Belediye İş Hanı önünde toplanan, aralarında Kocaeli Gençlik Derneği'nin de olduğu Devrimci Demokrat Yurtsever öğrenciler, “Faşizme Karşı Omuz Omuza” pankartı açarak merkez kampüse doğru yürüyüşe geçtiler. 150 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca “Kahr olsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz, Sağ Sol Çatışması değil Faşist Saldırı” sloganları attı. Merkez kam-

İstanbul

Kocaeli

Ankara

püste yapılan açıklamanın ardından kitle yeniden Belediye İş hanı önüne yürüyerek eylemine son verdi ve burada dağıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde Saldırı

Faşistler 12 Kasım günü İstanbul Üniversitesi'nde devrimci demokrat öğrencilere saldırdı. Saldırı sonucu üç öğrenci yaralandı.

11 Kasım akşamı İ.Ü. içinde girerek gövde gösterisi yapan, provokasyon yaratmaya çalışan faşist grup, ertesi günü öğle saatlerinde okul-

dan toplu olarak çıkan devrimci demokrat öğrencilere saldırılar, döner bıçakları ve sopalarla saldırdı. Saldırı sonucu Ali Haydar Yıldız, Öztürk Aladağ ve Hüseyin Bozdağ isimli öğrenciler yaralanırken devrimci demokrat öğrencilerin toplanması üzerine faşist grup kaçmak zorunda kaldı.

Öğrenciler saldırının ardından Beyazıt Meydanı'na çıkarak bir açıklama yaptılar. Öğrenciler adına açıklamayı okuyan Zeliha Kabataş, saldırıların cevapsız kalmayacağını söyledi. Öğrenciler daha sonra "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atarak kampüse girdiler.

Dersim'de Gençliğin Birliği Ve Emek Gençliği'nin Fırsatçılığı

Gençlik Federasyonu, DGH ve YDG'nin çağrısı ile Dersim'de Gençliğin YÖK karşıtı bir birlik deneyi yaşandı. Yaşananlar, grupçuluğun, fırsatçılığın bir örneğini gösterdi bizlere...

Dersim'de bulunan tüm ilerici demokrat devrimci yapılara çağrıda bulunduk. DEHAP Gençliği hiçbir programı olmadığı gibi, katılıp katılmayacağı cevabını bile vermedi. EMEK Gençliği, birliğe dahil olacaklarını söylediler. Yani, daha sonra görüleceği gibi, bir basın açıklaması programlarında yoktu. Özgür Gençlik ve Liseli'nin Sesi (Barikat) olumlu baktılar. Tüm kurumların katılacağı bir toplantı kararı olmasına rağmen **EMEK Gençliği hiçbir toplantıya gelmedi.** Özgür Gençlik, Liseli'nin Sesi dar grupçu yaklaşımını nedeniyle toplantılarda sürekli kendilerini dayattılar. Eyleme nasıl katılım sağlanacağını konuşmak yerine "dövizlerin rengini" ve basın açıklamasında kimin nerede duracağını tartışıp onun telaşına düştüler, eylemin nasıl yapılacağına ilişkin konuşma gereği bile duymadılar.

Tüm çalışmaların bitirilmesinden sonra, son gün EMEK Gençliği eyleme saatler kala, birlikteliğin içinde yer almak istediklerini söyledi. Toplantılara neden katılmadıkları konusunda verdikleri özleştirmenin samimiyetsizliği açık-

tı. "Kendilerinin toplantılara çağırılmadığı, haberlerinin olmadığı, ilk toplantıda Gençlik Federasyonu temsilcileriyle görüşüleceğini, toplantının öylesine yapıldığını bildiklerini" söylediler. Oysa Gençlik Federasyonu temsilcisi bizzat EMEK Gençliği'ne çağrı yapılmasında yer almış ve GDF, YDG ve DGH kendilerine toplantı saatini bildirmişti. Bu "özeleştirmenin" hazır kitleye konmak için yapılmış bir son dakika manevrası olduğu çok açık sırtıyordu.

Gençlik Federasyonu, DGH ve YDG, EMEK Gençliği'nin bu tavrından dolayı birliktelikte yer alamayacağını açıkladı. Bu aşamadan sonra Özgür Gençlik'in EMEK Gençliği'nin avukatlığına soyunmasına tanık olundu. Baştan beri dayatmalarının rağbet görmemesinden dolayı "sıkıntılı" olan Özgür Gençlik, EMEK Gençliğinin aleni olan yaklaşımını bir yana bırakarak, birliğin "sekte olduğu" eleştirileri ile dağıtıcılık yapmaya başladı. Ya Özgür Gençlik EMEK Gençliği'nin asıl niyetini bilmemekte, ya da görmezden gelmekteydi. EMEK Gençliği, Özgür Gençlik ve Liseli'nin Sesi'nden aldığı destekle birlik içindeki devrimcilerle "Devrimci Ahlak" tartışması yapma cürretinde dahi bulundu. Toplantılara katılma, özleştirmede alabildiğine samimiyetsiz ol, sonra devrimci

ahlaktan söz et!

Bu tartışmaların ardından, Özgür Gençlik ve Liseli'nin Sesi birlikten çekilerek EMEK Gençliği ile birlikte hareket ettiler. Olabilirdi. İsteyen istediğiyle birlik yapabilirdi. Ama mesele orada bitmedi. Birliğin basın açıklaması yapacağı saatten sadece **5 dakika önce** eylem yerine gelerek basın açıklaması yapmaya başladılar. Devrimci ahlak dersi verenler, birliğin çalışmasını yaparak topladığı kitlenin arasına girerek basın açıklaması yapıyordu!!! Üstelik kendileri okuyacakları bir basın açıklaması yazma gereği dahi duymamışlar, birlik içinde hazırlanan açıklamayı okumuşlardır.

Bu tür anlayışlar birlikleri engelliyor, varolanları kısa sürede dağıtıyor.

EMEK Gençliği bu tavrın devrimci ahlakın neresine oturduğunu açıklarsa biz de öğrenmiş oluruz. Özgür Gençlik ve Liseli'nin Sesi de EMEK Gençliği'nin bu tavrına verdiği destekle eylemi sabote ederek kime hizmet ettiklerini umarız görmüşlerdir. EMEK Gençliğiyle ne olursa olsun yan yana olalım gibi bir kaygıları yoksa, onların da birlikten neden çekildiklerinin gerçekçi açıklamalarını sormak hakkımızdır.

Devrimciler birliğe devrimci saflıkla bakar, küçük ayak oyunlarına dönüp bakmazlar.

**Dersim Temel Haklar
Gençlik Komisyonu**

Kürt Milliyetçi Önderliğin İdeolojik Savruluşu

Bölüm 3

Marks'ı, Lenin'i "Aşma" iddiası ve "Apoculuk"

Öcalan, savunmalarında geliştirdiği düşüncelerle ilgili olarak özellikle son zamanlarda sık sık "Marks'ı, Lenin'i aştığından" söz etmeye başladı.

Avukatlarıyla bir yazara selam gönderirken şöyle diyordu mesela: *"Son savunmamın dünya çapında etkisi olacaktır. Marks'ı aşan bir çizgiyi Öcalan başarıyla tamamlamıştır, Marksizm'in yüzelli yıllık çözümsüzlüğünden çıkış buldu, bundan büyük mutluluk duyabilirsiniz deyin..."* (Ülkede Özgür Gündem, 4 Mayıs 2004)

Veya yukarıda aktardığımız sözlerinde görüldüğü gibi *"Ben iktidarı çözdüm. Lenin bile iktidarı çözememişti..."* diyor. Bu, "Marks'ı, Lenin'i aşma" iddiası üzerinde duralım:

Marks da, Lenin de bir gün elbette aşılabileceklerdir; toplumların gelişimi, düşünce ve teorinin birikimi onların aşılabileceği noktayı belirleyecektir; ama bugünden, hala onların tarif ve tahlil ettiği bir dünyada onları "aşmak"tan sözedenler, Marks'ın ayakları üstüne oturttuğu ne varsa, onları yeniden başaşağı yapmaktan başka bir şey ortaya koyamaz.

Nitekim koyamıyorlar. Marks'ı, Lenin'i aşma sevdasına kapılan Öcalan gibi pek çok "sol" teorisyen, materyalizmden çıkıp yeniden idealizmin batağına, diyalektikten metafiziğe yuvarlanmıştır.

Marks'ı, Lenin'i aştığı iddiasındakiler, Marks'ın yerden yere vurduğu, deyim yerindeyse pestilini çıkarıp savunulamaz hale getirdiği *"sınıflar üstü devlet"* tanımlarına sarılıyorlar. Lenin'in emperyalizm yeryüzünden yok edilinceye kadar geçerli emperyalizm konusundaki tezlerinin yerini, *"demokratik emperyalizm"* saçmalıklarıyla doldurmaya çalışıyorlar.

"Marksizmin yüzelli yıllık çözümsüzlüğünden çıkış yolunu ben buldum" diyor Öcalan. Neymiş bu yüzelli yıllık çözümsüzlük? Lenin'in iktidar sorununu çözememiş olduğunu söylerken dayandığı olgular nelerdir? Sovyetler Birliği'nde sosyalizm yıkıldı! Öcalan'ın tek çıkış noktası bu. Sosyalizm yıkıldığına göre, Marks da Lenin de yanlıştı. Düz mantık. Öcalan, Marks'ı, Lenin'i "aşıyor" ve burjuvazinin teorisyenlerine dönüyor. Yeni çözümlerinde, avukatlarıyla görüşmelerinde

adı geçen, kendisine esin kaynağı olduğunu söylediği tüm düşünürler, burjuva düşünürler veya "küreselleşmeyi, kapitalizmi" kabul eden muhalif aydınlarıdır.

Öcalan, kendi teorisinin değerini yükseltmek, teorisinin "kendine özgü" olduğunu kanıtlamak için Lenin'i, Marks'ı aştığı iddiasında bulunmak zorunda hissediyor kendini. O, Marksist-Leninist olmayı kendine yakıştıramıyor, onları aşarak ortaya "Apoizm" çıkarıyor. Bir dönem Kürt milliyetçi saflarda "Apoculuk" kavramı kullanılıyordu. Bizzat Öcalan'ın kendisi de kullanmaktaydı bu kavramı.

Apoculuk olarak bir tarzdan, bir savaşıma, yönetme biçiminden sözedilebilir, ama bir teoriden, bir dünya görüşünden sözedilebilir mi?

Öcalan'ın "çözümlemeleri"nde ve teorilerinde hiçbir yenilik yoktur; evet, yeni olgulardan, olgular arasında kurduğu doğru-yanlış yeni ilişkilerden sözedilebilir, ama yeni bir düşünceden sözedilemez. Öcalan'ın İmralı'da savunduğu her şey burjuva düşünürlerden, Troçkizm'den, anarşizmden, sivil toplumcu görüşlerden alınmadır. Savunduğu her şeyi bu akımların yayınlarında bulabilirsiniz. Öcalan bunların bir "sentez"ini yapmaya çalışarak "özgün" olmayı hedefliyor. Ama sentezini yapmaya çalıştığı şeyler, benzer yanlarına karşın bir araya gelmez yanlara sahipler. Dahası, teorisinin temelinde yukarıda da vurguladığımız gibi, yanlış çağ, devlet, emperyalizm, sosyo-ekonomik yapı tahlilleri vardır. Sonuçta ortaya eklettik, tutarsız bir teori çıkmıştır. Öcalan'ın gerek İmralı savunmalarında, gerekse de Özgür İnsan Savunması'nda ortaya koyduğu teori, bilimsel bir sentez olmaktan ziyade kaotik, eklettik bir görüşler karmaşasıdır. Onların içinde toplumların tarihi bakımından Engels'ten, materyalizmden alınmış görüşler, önerilen toplum biçimleri anlamında anarşizmden alınmış görüşler, burjuva sivil toplumcu düşünürlerden aktarılmış öneriler vardır ama onların hiçbirinin kendi iç bütünlüğüne sahip değildir. Bu da Öcalan'ın teorisinin "özgünlüğü"dür. Bu özgünlük ise, bir **bütünlük** oluşturmadığı, bir sistematığa sahip olmadığı için, halka yol gösteren, hedef gösteren bir niteliğe sahip değildir. Marksizm'i, Leninizm'i reddediyor, mahkum ediyor, ama yerine konmuş bir şey yok; yerine konulan pespaye burjuva tezleri... Öcalan'ın şu sözleri eklettizmi ve görüşlerindeki burjuva damgayı yeterince açık

Sayı 133

31

21 Kasım
2004

ortaya koymaktadır: “Kaba determinist yaklaşım (Marks’ın yaklaşımı) doğru değildir. Bu idealist yaklaşımı onayladığım anlamına da gelmez. ... Reel sosyalizmde de ak ve kara yaklaşımı ağırlıklı. Oysa ne yüzde yüz emeğin çıkarları ne de yüzde yüz burjuvazinin çıkarları doğru değil. Her ikisi de diktatörlüğe götürür. Yaşanan şiddetin kaynağı da bu dogmatik yaklaşımdır.” (Öcalan, 29 Mart 2002, Özgür Politika)

Ne idealizm, ne materyalizm, ne işçi sınıfı, ne burjuvazi... Ne o, ne bu! Öcalan’ın hemen her konudaki düşünceleri işte böyle bir karmaşayı içermektedir. Yüzde yüz, emeğin çıkarları da yanlış, yüzde yüz burjuvazinin çıkarları da yanlış... **Yani**, hem emeğin çıkarları gözetilecek, hem burjuvazinin. Peki bu görüşün özgünlüğü nerede? Bu burjuva ideologların yıllardır işçi sınıfının “sınıf bilincini” bulandırmak için tekrarlayıp durdukları klasik söylemden başka hiçbir şey değildir.

Öcalan’ın İmralı’da geliştirdiği teoriler içinde gösterilen bir hedef yoktur. Aslında bir hedef vardır ve bu **“düzen içinde yer almak isteği”**dir. Somut tüm politikalar, taktikler, PKK’nın düzen içi bir güç olarak kabul ettirilmesine dönüktür. Fakat böyle bir hedef sonuçta ne teorik-ideolojik bir önem taşır, ne de kitleleri motive edebilir. Öcalan işte bu boşluğu doldurmak için başlangıçta **“Demokratik Cumhuriyet”** kavramını ortaya atmıştır. Gösterilen bu hedefin içi doldurulamadı. Bunu izleyen formüle edilmiş hedef ise **“Ekolojik-demokratik toplum”** oldu. Bu da en az birincisi kadar altı boş bir öneri durumundadır. Nasıl bir toplum olduğu da, böyle bir toplumun nasıl gerçekleştirileceği de belirsizdir. Bu hedefin içeriğini doldurmaya yönelik her girişim ise, Türkiye gerçeğine çarpmakta, Öcalan’ın “ekolojik örgütlenmeler” önerisi Kürdistan’daki zulüm ve Kürt halkının yoksulluğu üzerinde adeta mizahi bir öneri olarak asılı kalmaktadır.

“Ekoloji” vurgusu Öcalan’da giderek artan bir yer tutmaktadır. Öcalan bu konuyu öylesine abartmış ki, **“21. Yüzyılın devrimi ekolojiktir.”** demeye kadar vardır: **“21. Yüzyılın devrimi ekolojiktir. Boockhin’e bu yüzden yakınlaştım. Marks ve Lenin sanayi kapitalizmine dayandı-**

yordu. Biz ekolojik, demokratik toplumsal sisteme dayanıyoruz. Cinsiyet eşitsizliği yıkılacak. Bu üç şeyde toplum yenilenecek.” (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)

21. Yüzyılda tüm ulusal, toplumsal sosyal kuruluş mücadeleleri tamamlanmış; tüm ulusal, sosyal, sınıfsal sorunlar çözülmüş; 21. Yüzyılın gündeminde ekolojik devrim var!.. Gerçek şudur ki, böyle bir tesbit üzerine çok uzun uzadıya bir teorik eleştiri yapmak da gereksizdir. Hatırlanacaktır, **çevreci** hareket özellikle 1970’lerden itibaren Avrupa’da ortaya çıkmıştır. Çevreci hareketin özelliği, kapitalizmin yarattığı sonuçlara karşı çıkıp, kapitalizme karşı çıkmamasıdır. Bu nedenle de çevreci hareketler, burjuvaziden her zaman himaye görmüşler, burjuvazi, toplumsal muhalefetin devrimci bir kanala akmasındansa, çevreci-yeşilci kanallara akıtılmasını kendi çıkarları açısından uygun görmüştür. Çevreci hareketi Avrupa’da örgütleyenler içinde 68 eylemlerinin yorgunlarının, yığınlarının önemli bir yeri vardır. Devrim istemekten vazgeçip, içinde bulundukları düzeni biraz “güzelleştirmekle” yetinme çizgisine ricat etmişlerdir. Kısacası, çevreci hareketler, aynı zamanda sistemle gerçek bir mücadeleden kaçışın da adresiydiler. Öcalan ise, “ekolojik-demokratik toplum” diyerek buna çok özel anlamlar yüklüyormuş, çok daha kapsamlı bir şey tarif ediyormuş izlenimini verse de, “ekolojistliğin” anlamı değişmiyor. Öcalan da kapitalizme karşı çıkmaktan vazgeçip, kapitalizmin toplumu, insanı, doğayı tahrip eden sonuçlarıyla uğraşıyor. Sonuçta, “ekolojik-demokratik toplum” önerisi de burjuva düşüncelerin bir versiyonu olmaktan öteye geçmiyor. Bu ekolojik toplum örgütlenmesinin ve mücadelesinin bizim gibi ülkelerde, Avrupa’da olduğu kadar bile bir alanının olmadığı da Öcalan’ın ikinci açmazı.

Kısacası, çeşitli düşünce ve görüşlerin “teori” niteliğini kazanabilmesi, esas olarak kendi içinde bir bütünlük ve tutarlılığa sahip olmasını gerektirir. “İzm”ler ise, bunun da ötesinde, teorinin belli bir alandaki sorunlara ilişkin olmaktan çıkıp hayatın her alanına cevap veren bir dünya görüşü haline dönüşmesidir. Öcalan’ın görüşleriye, bu anlamda sistematik bir bütün oluşturmaktan uzaktır. Özgün bir kurtuluş yolu önerisi ve özgün bir toplumsal formasyon tarifi yoktur.

Politik, örgütsel krizlerin kaynağı, mevcut ideolojik savruluş ve kaostur

Kongra-Gel içinde yaşanan sorun da ancak Kürt milliyetçi hareketin içinde bulunduğu ideolojik-politik kaosla birlikte düşünüldüğünde doğru biçimde anlaşılabilir. Osman Öcalan’ın ayrılırken söyledikleriyle daha önce söyledikleri arasında

Marks da, Lenin de bir gün elbette aşılabaklardır; toplumların gelişimi, düşünce ve teorinin birikimi onların aşılabacağı noktayı belirleyecektir; ama bugünden, hala onların tarif ve tahlil ettiği bir dünyada onları “aşmak”tan sözedenler, Marks’ın ayakları üstüne oturttuğu ne varsa, onları yeniden başaşağı yapmaktan başka birşey ortaya koyamaz.

temel bir fark yoktur. Özellikle Amerika'ya yaklaşım ve barış siyaseti konusunda, ayrıldıktan sonra söylediklerini ayrılmadan önce de Kongra-Gel adına söylemiştir. Osman Öcalan bunları Kongra-Gel adına söylediğinde bu "büyük politika" yapmak olarak görülüyordu. Bunlardan bir kaçını hatırlatmakta fayda var:

"Osman Öcalan, ABD'nin Ortadoğu politikalarını yürütebilmesi için Kürtleri yanına çekmek zorunda olduğunu belirterek, Türkiye'nin dayatmalarının boşa çıkacağını söyledi.

Türkiye'nin ABD'ye ihanet ettiğini söyleyen Öcalan, bu durumu şöyle açıkladı: 'Türkiye, ABD için stratejik düzeyde kullanılan bir güçtü. ABD, Ortadoğu'da yeni bir düzenlemeye giderken Türkiye, hem müdahaleye karşı çıktı, hem de başarısız olması için çaba sarf etti. **Bu ihanettir'...**" (Yeniden Özgür Gündem, 9 Eylül 2003)

"Osman Öcalan, Pearson'ın açıklamalarına tepki gösterirken şu belirlemelerde bulundu: 'ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Pearson, savaş öncesi ve savaş sonrasında **başarısız** bir politika izlemiştir. Türkiye'yi ABD'nin bir müttefiki olarak **müdahale sürecine katmamıştır**. O, hem Türkiye'yi, hem de ABD'yi yanıltmış bir diplomattır. ... ABD, hiçbir zaman Amerika-Kürt çatışmasını gözle almayacaktır. ABD'nin politikalarında Kürt sorununun çözümü önemli bir noktadır. (...)" (23 Temmuz 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Bu alıntının doğal olarak sorduracağı soru şudur: Osman Öcalan olaylara **kimin gözünden** bakıyor? Türkiye'nin, Irak'a Amerikan müdahalesi karşısında bir iki noktada pürüz çıkartmasını "**ihamet**" olarak değerlendiriyor. Pearson'u "Türkiye'yi ABD'nin yanında Irak savaşına katamadığı için" **başarısız** buluyor. Osman Öcalan, ihanet, başarı ve başarısızlığa ABD'nin gözünden bakıp konuşuyor. Peki bu tahlillere karşı çıkan oldu mu o zaman? Osman Öcalan bunları dün Kongra-Gel adına söylerken doğrudu da, bugün "kendi adına" söyleyince mi yanlış oldu?

ABD'nin Irak'a müdahalesine ilişkin de şöyle demişti Osman Öcalan: "**Müdahale Kürt halkı için bazı gelişmeleri açığa çıkarabilir. Kürtler böyle bir ortamda adım atabilir. Bunun önü alınmak isteniyor. Oynanan oyunlar bu amaçladır.**" (13 Aralık 2002, Medya TV)

Tabii, bunu sadece Osman Öcalan değil, tüm Kongra-Gel yöneticileri söylüyordu.

Bizzat Abdullah Öcalan, Osman Öcalan'ın söyledikleri için "**benim Amerika konusunda söylediklerimden hareket etmiş**" diyordu. Gerçek de budur. Mevcut ayrılığın temel bir ideolojik ayrım olduğunu söylemek mümkün değildir. Ayrılık daha çok pratiktir. Belki bir "zamanlama" yaklaşımı farkı vardır ve somut durumda Osman

Ne idealizm, ne materyalizm, ne işçi sınıfı, ne burjuvazi... Ne o, ne bu! Öcalan'ın hemen her konudaki düşünceleri işte böyle bir karmaşayı içermektedir. Yüzde yüz, emeğin çıkarları da yanlış, yüzde yüz burjuvazinin çıkarları da yanlış... Yani, hem emeğin çıkarları gözetilecek, hem burjuvazinin. Peki bu görüşün özgünlüğü nerede?

Öcalan'ın daha işbirlikçi bir çizgiyi savunduğu da söylenebilir. Kongra-Gel içindeki ayrılığı çözmek için bir toplantı yapılmış ve bu toplantıda "**Abdullah Öcalan'ın çizgisinde buluşmak**" çözüm platformu olarak görülmüştür. Oysa Abdullah Öcalan çizgisi, mevcut çözümsüzlüğü doğuran asıl nedendir. Osman Öcalan'ın artık silahları bütünüyle terketmek, Amerika'yla daha yakın olmak, Abdullah Öcalan'ın söylediklerinden çıkan sonuçtur. Bunun ötesindeyse, Öcalan çizgisi, belirsizliklerle doludur, günübirliktir, İmralı'daki Öcalan'ın söylediklerinden herkes herşeyi çıkarabilir. Nitekim de böyle olmuştur.

Kürt milliyetçi hareketindeki bir bölünme, hele hele ABD'ye daha yakın olma çizgisinde bir bölünme, bu ülkenin devrimcilerini, demokratlarını sevindirmez. Ama, adına ister ayrılık, ister bölünme, ister kopma deyin, ortaya çıkan bu durumun ideolojik, politik temelleri çözümlenmediğinde, Kürt milliyetçi hareket **işbirlikçilik üretmeye** devam edecektir. Bir diğer ihtimal ise, bugün değilse yarın Kürt milliyetçi hareketin bütün olarak Osman Öcalan'ın dediği politikaya kaymasıdır. Mevcut politik zeminde bu hiç de uzak bir ihtimal değildir.

Dikkat edilirse, Osman Öcalan ve beraberindekilerle ilgili sorun ortaya çıktığından bu yana, onların ABD konusunda söyledikleri, silahlı mücadele konusunda söyledikleri **eleştirilmemekte**, tartışılmamaktadır. Mesele Abdullah Öcalan'ın değerlendirmelerinde ve ayrılığı çözümlmek üzere yapılan toplantıda tamamen "**kişiselleştirilerek**" ele alınmıştır. Kişisel yanları olabilir, bizim dışımızdadır. Ama Amerikancılık yanı üzerinde hiç durulmaması dikkat çekicidir. Amerikancılığın sorgulanmaması göstermektedir ki, bu konuda kopanların da, kalanların da bir FARKI yoktur. Ama kopanlar da, kalanlar da, devrimcilerden FARKLI, devrimci anlayıştan uzak olduklarını vurgulamakta hemfikiridirler.

- Sürecek -

Önümüzdeki sayı: Sosyalizme yönelmeyen bir hareketin son tahlilde burjuva demokrasisine ve emperyalizme mahkum olması kaçınılmazdır

Burjuvazinin 'kriterleri' ittifakların zemini olabilir mi?

Burjuvazinin "kriterleriyle" şekillenen bir te-
orinin ve burjuvazinin "kabul edebileceği çerçe-
ve" içine hapsedilmiş politikaların yön verdiği bir
siyasi oluşumun halk için bir umut ışığı olama-
yacağı aşikardır.

Kürt milliyetçi hareketin önderliğinde oluşt-
rulmaya çalışılan **Demokratik Toplum Hareke-
ti**'ne yön veren teori ve politikalara bu açıdan
bakıldığında, daha baştan bu çerçeve içine hap-
solduğu görülüyor. Bu çerçeve içine hapsolmuş
bir oluşumun, halkın çeşitli kesimlerine, sola yö-
nelik her türlü ittifak önerilerinin altı boş. Çün-
kü bu çerçeve kırılmadığında, Demokratik Top-
lum Hareketi (DTH) çatısı altında buluşmak için
yapılan her türlü çağrı ve ittifak önerisi, burjuva-
zinin sistemi içinde yeralma çağrısına dönüş-
mektedir.

DTH, işte bu noktada son derece çelişkili ve
tutarsız bir yapı sergilemektedir. Bir yandan Tür-
kiye'nin demokratik kesimleriyle birleşmekten
sözetmekte ama öte yandan başta sözünü ettiği-
miz çerçeveye her geçen gün daha fazla hapsol-
maktadır.

Birincisi; Teorik açıdan baktığımızda; son
günlerin güncel tartışma konularından **ulus-azın-
lık, alt kimlik-üst kimlik** tartışmalarında Kürt
milliyetçi hareket tarafından ileri sürülen görüş-
ler, tümüyle **burjuvazinin kavram ve sistemi**
içindeki görüşlerdir.

İkincisi; politik açıdan baktığımızda ise, söz-
konusu Demokratik Toplum Hareketi, halkın so-
runlarına çözüm vadeden öneri ve politikalarıyla
değil, halkın haklı ve meşru mücadelesini mah-
kum eden açıklamalarıyla veya TÛSİAD temsil-
cileriyle, Mehmet Ağarlar'la görüşme talepleriyle
gündeme geliyor.

Bu iki konuyu daha somut olarak ele alalım.

Ulus ve azınlıklar sorununa AB penceresinden bakış

Devrimcilerin, sosyalistlerin uluslar, azınlıklar
meselesine bakışta, ölçüsü "Kopenhag Kriterle-
ri" değil, Marksizm-Leninizm'dir. Ne var ki,
AB'ye iyice angaje olan Kürt milliyetçiliği, bu
konudaki teoriye, bilimsel gerçekleri, kavramla-
rı da buna kurban etmektedir. Abdullah Öca-
lan'ın yaptığı son açıklama bilimsel ve tarihsel
gerçekleri AB'ye kurban etmenin örneğidir.

Öcalan, bu konudaki tartışmalara şu görüşle-

riyle katılıyor:

*"Gelelim ulus terimine: Benim ulus tanımım
çağdaştır. Türkiye somutunda konuşuyorum.
Türkiyelilik değil, Türkiye ulusu kavramının
daha çözümleyici olduğuna inanıyorum.*

*Devletin üst kimliği vatandaşlık bağına ifade
eder. Avrupa ulusu da bir üst kimliktir... Avru-
palılık bir üst kimliktir. Bu Avrupa'da nasıl olu-
yorsa, Türkiye'de de olabilir. Türkiye'deki farklı
milletler Türkiye ulusu içinde yer alır.*

*Üç kimlikli hareket edilecek. Birincisi Avrupa
ulusu, ikincisi Türkiye ulusu, üçüncüsü her et-
nik kimliğin kendi kavimsel özelliğidir. Örneğin
Avrupa ulusundanım, Türkiye ulusundanım,
aynı zamanda Kürd'üm, Türk'üm, Çerkez'im.
Böyle devam eder." (Öcalan'ın 10 Kasım tarihli
görüşme notlarından)*

Bu yaklaşım, temelden sakattır. Temelden
anti-Marksist-Leninisttir.

Avrupa ulusu tanımlaması baştan AB'ye en-
dekslenmiş bir tanımlamadır. Bilimsel değildir.
Bugün Avrupa ulusu diye bir şeyden söz etmek
mümkün değildir. AB Anayasası'nın öngördüğü
de tarihsel, bilimsel bir ulus tanımlaması değil,
halkların emperyalist birliğe karşı çıkışların,
AB'ye tepkilerini zayıflatmak için ileri sürülmüş
bir kavramdır. "Küreselleşme çağında ulusal sı-
nırların ortadan kalktığı" tezinin Avrupa emper-
yalistlerince kendi ittifaklarına uyarlanmış hali-
dir.

Ulusal bir kimlik, bir "aidiyet" kimliği, bu şe-
kilde dayatılabilir mi? Öcalan, daha tanımlama-
sının ilk adımında, halklara "Avrupa ulusu" diye
bir kimlik dayatmaktadır. Türk halkı, Kürt halkı,
ve Avrupa'nın diğer pek çok halkı, böyle bir kim-
liği benimsemiş midir, böyle bir tarihsel, ruhsal
şekillenme yaşanmış mıdır? Böyle bir şey ortada
yokken, Avrupa emperyalistleri anayasalarına
yazdılar diye, herkes de bu kimliği kabul edecek!

Bu yaklaşım, emperyalist ittifak AB'ye kayıtsız,
şartsız ilhak etme düşüncesinin sonucudur. Kürt
milliyetçiliğinin düşüncesine göre, artık
AB'siz bir Türkiye, AB'siz bir Kürt halkı düşün-
lemez bile. Formül de bunun üzerine geliştirili-
yor.

Bağımsızlık, özgürlük, herşey yokedilmiştir.
Halkın iktidarı tartışması literatürden çıkarılmıştır.
AB Kriterlerinden başka söylenen bir şey yok.
Evet, bu kriterlerde bazı hak ve özgürlükler vardır.

Ama halkların ulusal ve sosyal sorunlarının bütünlüklü bir çözümü yoktur. Varolanlar, burjuvazinin göz boyamalarıdır. Kendi iktidarını ve sömürgeciliğini sürdürmek, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine, iktidar savaşlarına yönelmesini engellemek için savunur görüldüğü veya savunmak zorunda kaldığı hak ve özgürlüklerdir.

Tabii bunu görebilmek için, **emperyalistin emperyalist olduğunu** kabul etmek gerek. Literatürden emperyalizm kavramı da çıkmıştır. AB'den sözederken, bir "kurtarıcı"dan, bir özgürlük abidesinden sözeder gibi sözedilmektedir. Bu ruh halinin soruna halk cephesinden, ezilen uluslar cephesinden bakması da mümkün değildir.

"Türkiyelilik", "Türkiye ulusu" kavramları üzerine de çok şey söylemek mümkün; ki ikisi öz olarak birbirinden farklı değildir. Ve ikisi de oligarşik sistem içinde yapılan tanımlamalardır. Burada esas nokta, **sistem "aidiyeti"** meselesini atlayıp **"ulusal aidiyet"** meselesini tartışmaktır. 1800'lü yılların ya da 1900'lü yılların başlarında değiliz. Ulusal sorun ve azınlıklar sorunu, onların nasıl tanımlanacağı, sorunun nasıl çözüleceği, burjuvazinin kavramlarıyla ve emperyalist sistem içinde tanımlanamaz. Oligarşinin iktidarı ve emperyalizmin sömürgeci olma durumu mutlak ve değişmez kabul edilerek, onlara göre yapılacak hiçbir tanımlamanın halkların ulusal taleplerine karşılık düşmeyeceği açıktır.

Bu tartışmalar, ne Türk ulusal sorunu (emperyalizme karşı bağımsızlık sorunu) ne Kürt ulusal sorunu (Kuzey Kürdistan'ın ilhakı ve diğer ulusal haklarının gasbı, asimilasyon sorunu) ne de diğer azınlıkların ulusal sorunları açısından hiçbir çözüm vadedemez. Sorun, emperyalizme karşı bağımsızlık ve halkın iktidarı sorunuyla birlikte tartışılmalıdır.

Çerçeve bu olmadığında, halkları birleştirmek de mümkün olmaz. Demokratik Toplum Hareketi de tüm "birleştiricilik" iddiasına rağmen, **milliyetçilikten ve emperyalizme angaje olmaktan** uzak durmadığı için, birlik söylemlerinin içi dolmuyor.

'Başta Kürt sorunu olmak üzere...'
teziyle bugüne kadar ne olduysa,
bundan sonra da ancak o olabilir!

Öcalan, 10 Kasım tarihli açıklamalarında oluşumun "ulusal" niteliğine ilişkin de bazı tesbitler yapıyor, şöyle diyor:

"Biz ulus temelli bir partileşmeyi yanlış buluyoruz. Milliyetçi temelde partileşmeyi, siyaset yapmayı doğru bulmuyoruz... Burada toplum

esas alınıyor, milliyet esas alınmıyor."

"Ne dini rengi ağır basacak bir parti, ne de milli yanı ağır basacak bir parti... Her milliyetten insan girebilir. Bu çözümün ruhudur."

Aynı günlerde DTH'nin programına ilişkin açıklamalarda bulunan Kongra-Gel yöneticilerinden Mustafa Karasu ise şunları söylüyor:

"Demokratik Toplum Hareketi kendini örgütlerken, programını ortaya koyarken, özellikle Türkiye'deki tüm demokratik güçlerle ittifak yapabilecek, demokratik birikimleri bir hedefe doğru yöneltmeli. En başta Kürt sorununun çözümüne programında ve siyasal söyleminde ağırlık vermeli, ancak Türkiye'deki diğer toplumsal kesimlerin sorunlarına cevap verecek bir yaklaşımı da gösterecektir." (17 Kasım 2004, Özgür Politika)

Altını çizdiğimiz deyiş, Kürt milliyetçiliğinin değişmez deyişidir. Karasu, söz konusu açıklamaları içinde, bu cümleyi değişik biçimlerde defalarca tekrar ediyor.

Bakış açısı bu olduğu için, Demokratik Toplum Hareketi'nin önceki DEP, HEP, DEHAP ve diğerlerinden hiçbir farkı olmayacaktır. Örgütsel anlamda onların tekrarı, siyasi anlamda ise onların daha da **gerisinde** kalacaktır.

Gerisinde kalacaktır, çünkü, **"en başta Kürt sorununun çözümü"** deyişinden ne anlaşıldığı herkesin malumudur. Bu öteki sorunların yok sayılmasıdır. Bunun yanına zaman zaman "Türkiye'nin demokratikleşmesi"ni de koyuyorlar, ama zaten Türkiye'nin demokratikleşmesi'nden anladıkları da Kürt sorununun çözümünden başka bir şey değil.

Peki Kürt sorununun çözümünden ne anlıyorlar? Onun cevabı da belli: **AB Kriterleri!**

Bundan dolayı da Karasu, DTH'nin çerçevesini çizirken şunu belirtmeyi ihmal etmiyor;

"Karasu, Türkiye'nin demokratikleşmesi, Kürt sorununun çözümü siyasetin temel gündemi olsa da bunun yanında Türkiye'nin AB'ye hazırlanmasının da siyasal güçlerin programına alınması gerektiğini ifade etti."

Kısacası, teoride, politikada herkesi AB çatısı altına çağırıyorlar. Programı, **"alt kimlik-üst kimlik mi, AB'nin tanımladığı gibi, demokratikleşme mi, AB'nin buyurduğu gibi olsun"** olarak özetlenebilecek bir oluşumun demokrasi mücadelesini geliştirmesi, halkları birleştirmesi mümkün olur mu? Bekleyip göreceğiz demiyoruz; çünkü bu anlayışın sonuçlarını biliyoruz. Kendilerini burjuva düşüncelere ve emperyalist-kapitalist sisteme hapseden çerçeveyi kırmadıkları sürece, başka bir sonuç da yaratılamayacaktır.

Ülkemiz ve dünyada hiçbir şeye duyarsız kalmayan gençliğin düşüncelerini, sorunlarını dile getirdiği dergi bürosuna 'terör' havası yaratmak ve gözdağı vermek için... Böyle geldiler

Kapıları kırdılar, gaz bombaları attılar, bilime ve düşünceye düşmanlıklarını kitapları parçalayarak gösterdiler... Ve bu hale getirdiler

Yasadışılığı ilke edinen polisin suç ortağı ACM, tutuklayacak hiçbir şey bulamayınca, aylar önce 1 Mayıs'a ve bir devrimcinin cenazesine katıldınız diyerek 2 kişiyi tutukladı

Gaz bombalı terörü ACM sürdürdü

10 Kasım günü sabaha karşı saat 06.00'da polis tarafından, kapıları kırılarak, içeriye gaz bombaları atılarak basılan Yeniden Özlem Yayıncılık'tan gözaltına alınan 19 kişiden ikisi, 12 Kasım günü çıkarıldıkları İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nce tutuklandılar.

Hak ve özgürlükler mücadelesi içinde yer alan, gençliğin akademik, demokratik mücadelesini sürdüren insanları **MÜTLAKA TUTUKLAMA düşünce-siyle hareket eden ACM** (DGM), bu kez de aynı mantıkla hareket etti. Güya, Ülkemizde Gençlik Gelecektir Dergisi'nin teknik işlerinin yapıldığı Yeniden Özlem Yayıncılık, "18 yaşından küçük birini alı koyma" gerekçesiyle basılmıştı, ancak, Meryem Özçelik ve Der-ya Güler, bambaşka gerekçelerle tutuklandılar.

Birinin suçu; bundan tam **7 ay önce** yapılan ve onbinlerce kişinin katıldığı yasal **1 Mayıs gösterilerine katılmak ve orada tek tip elbise giymekti.**

Diğerininki ise, yine **9 ay önce** Gazi Mahallesi'nde yapılan ve binlerce kişinin katıldığı, ölüm orucu şehidi **Muharrem Karademir'in cenazesine katılmaktı.**

"Ben sizi tutuklayacağım ve yatırabildiğim kadar yatıracağım" hukuksuzluğu bu kadar pervasız uygulanabilir ancak. Tek tip elbise giymenin suç olmadığı konusunda Malatya DGM'nin kararını okurlarımız hatırlar. Keza cenazelere katılmanın halkın gelenekleri arasında yer aldığına ilişkin de onlarca örnek karar mevcuttur. (Bu arada, Esenler Temel Haklar Başkan Yardımcısı Yunus Gündoğdu da "cenazeye katılarak, megafonla slogan attırmak" suçlamasıyla aynı günlerde tutuklandı.)

Tüm bu mahkeme kararlarını bir yana bırakın. 1 Mayıs'a herkesin istediği kıyafette katılması, saygı duydukları insanların cenazelerinde yer alması kadar demokratik, meşru bir hak olamaz. Anlaşılan polisin "diskette adın var" komplosu artık para etmiyor olacak ki, şimdi de "falanca cenazeye katıldın... Sen bir zamanlar 1 Mayıs'ta da tek tip elbise giymiştin" soytarlıkları devrede.

Aylar olmuş, demokratik mücadele içinde yer alan ve polisin her an gözü önünde olan bu insanlar hakkında bu faaliyetlerden dolayı hiçbir soruşturma açılmamış, birden gaz bombalı, balyozla baskından sonra akıllarına gelmiş! Komik!

Polis, yarattığı "operasyon" havasının altını doldurmaya çalışıyor.

Gençlik sindirilmek isteniyor

Baskın sırasında binada bulunanlar, serbest bırakılmalarının ardından yaşadıklarını anlattılar. Öğrencilerin tümünün vurguladığı nokta, meşru ve demokratik bir mücadele veren gençliğin sindirilmek istenmesi oldu. Özellikle 6 Kasım'da Ankara Kızılay'da demokratik haklarının kullanılmasına panzerlerle sal-

dırılması karşısında direnişin en önünde yer alan Gençlik Federasyonu'nun susturulmak istendiğinin altını çizen öğrenciler, baskının bilinçli bir şekilde "terör" havasında yapıldığını belirtiyorlar. İstanbul siyasi şubede işkence gördüklerini belirten ve Adli Tıp Kurumu'ndan 3 ila 7 günlük iş göremez raporu alan öğrenciler "Gözaltında şiddete, kaba dayağa ve cinsel tacize maruz kaldık. Tek suçumuz 'YÖK'e hayır' demektir" diyorlar. İşte, okuyun!

Cinsel tacize savcının 'moral bozuldu'

İbrahim Gökçek anlatıyor: "İşkencenin, hakaretin bolca olduğu 3 günlük bir gözaltı yaşadık. Bana erkek farketmeden, binada ve arabalarda, polislerin cinsel tacizlerine maruz kaldık. Savcı, ifade veren arkadaşlara şöyle diyordu; 'Nasil yapıyorlar böyle bir şeyi.' Ben gördüğüm cinsel tacizi anlattım, 'sana da mı yaptılar? Dur, sus, anlatma, moralim bozuluyor' dedi. (...) Gerçekten AB'cilik, demokrasi, hepsi yalan, tek gerçek faşizm. Bunun en bariz örneğini biz yaşadık. Yılmayacağız, tüm haklı eylemlerle yer almaya devam edeceğiz. Mücadelemizi haklarımızı alana kadar sürdüreceğiz.

Ö. Karakaya: Çırılçıplak soyup dövdüler

Özgür Karakaya: "Binaya kar maskeli ve ağır silahlı polisler girdi. Bize, 'yere yatın, ellerinizi başınızın üstüne koyun, teslim olun' dediler. Tehditlerde bulundular, 'öldürecekiz' diye. O sırada, zorla yere yatırdılar, dipçikleriyle vurdular, kafam yarıldı. Ayaklarıyla üzerimize bastılar, tekmelediler. Ortada bulunan, klavyeleri, ellerine geçen herşeyi üstümüze fırlattılar. Kafalarımız duvarlara çarpa çarpa, yerlerde sürükleyerek merdivenlerden indirdiler. Bu şekilde bizi arabalara soktular. Arabalarda da hakaretler, fiziki olarak cinsel tacizlerde bulundular. Üstlerimize çıktılar. Kız arkadaşlarımızın yüzünde kadın polislerin tırnak izleri var. Şubede bizi çırılçıplak soyup dövdüler. Arama izinleri sadece Gençlik Gelecektir Dergisi'ni kapsıyordu, ancak biz İstanbul Gençlik Derneği ve Yeniden Özlem Yayıncılık'ın bulunduğu dairededik. Bas-

'Arama kararı'nı böyle gösteriyorlar

Özgür Karakaya anlatıyor: "Kapıyı, elektrikli demir testerele açmaya çalıştılar. Sonra balyozlarla da kapıyı kıramayınca, ön kapıyı duvarla birlikte kırdılar. Sonra içerdeki, itşeler açılacak olan camlı kapıya gelerek, 'Çocuklar, kapıyı açın. Arama kararımız var' dediler. O kadar kapıyı kırdınız, son kapıyı mı açmıyorsunuz? Sanki "hukuki" davranıyorlar... Aldatmacaydı, kameraya çekiyorlardı. Savcılığa göstererek, 'bakın biz yasal uyarıda bulunduk' demek için..."

Gökhan Türker: "Bizimle polis arasında sadece tahta bir kapı kalmıştı. Kapıyı kıracaklarını beklerken zili çaldılar ve nazik bir üslupla 'Çocuklar arama iznimiz var. Kapıyı açın' dediler. Kapıyı açınca gördük ki AB kriterlerine uygun aramayı belgelemek için yanlarında kamera getirmişler.

kılara karşın demokratik lise ve üniversite mücadelesinden vazgeçmeyeceğiz."

G. Türker: Bilgisayar Klavyelerini kafamızda parçaladılar

Gökhan Türker: Derginin avukatı Behiç Aşçı'nın tüm uyarılarına karşın polis bize sert bir şekilde müdahale etti. Bizi dipçik darbeleriyle yere yıktılar. Bilgisayar klavyelerini kafamızda parçaladılar. Sonra Terörle Mücadele Şubesi'ne gittik. Gözaltına alınma nedenimizi polise mukavemet olarak gösterdiler. Parmak izine giderken polisin biri yüzüme tekme attı, gözüm morardı. Bana gülerek 'Niye kapıya çarpıyorsun' dedi."

DÜZELTME: 132. sayımızın kapağında "Oligarşi Kızıl ay direnişini hazmedemedi; Devrimci Gençlik Dergisi teknik bürosu basıldı, 19 kişi gözaltında" şeklinde geçen haberde basılan yer "Gençlik Gelecektir Dergisi teknik bürosu"dur. Düzeltir, özür dileriz.

Baskına Protestolar

Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, 11 Kasım'da dergi bürosunun önünde bir basın açıklaması yaptı. 120 kişinin katıldığı açıklamayı yapan Kemal Bozkurt, baskını ve gözaltıları kınadıklarını belirterek, bir an önce serbest bırakılmalarını istedi.

Koordinasyonun ardından İstanbul Gençlik Derneği, Öğrenci Koordinasyonu, Öğrenci Muhalefeti, Demokratik Gençlik Hareketi, Sosyalist Gençlik Derneği, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi ve

Yeni Demokrat Gençlik, baskınla ilgili bir açıklama yaptılar. Açıklamada kurum baskınlarının yanı sıra, tüm ülke genelinde gençliğe dönük saldırıların yoğunlaştığına dikkat çekildi. Eylemde "Baskılar Bizi Yıldıramaz, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Dicle Gençlik Dernekli Öğrenciler 11 Kasım'da, Diyarbakır Sanat Sokağı'nda yaptıkları eylemle baskını protesto ettiler. "Baskılar Bizi Yıldıramaz" pankartının açıldığı ve Gençlik Federasyonu bayrakları taşındı. Açıklamada, AKP'nin Demokrasi anlayışına değinilerek,

AB'nin de muhaliflere yaklaşımının aynı olduğu dile getirildi. Öğrenciler, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldılar.

Ayrıca çeşitli kentlerdeki Gençlik Dernekleri açıklamalar yaparak baskını kınadılar.

Emekçiler AKP'yi Mitingle Uyarıyor

KESK'lilerce karşılanacak. Edinilen bilgilere göre, KESK'in AKP iktidarının hazırladığı taslağa alternatif olarak hazırladığı "Sosyal Program" yürüyüş Bursa'ya ulaştığında burada okunacak.

Eylem Emek Platformu'nun kararıyla düzenlenmesine karşın, EP'de yer alan bazı konfederasyonlar yer almayacaklar. Emekçilerin Sıhhiye Meydanı'nda toplanarak yapacağı mitinge, talepler arasında Köy Hizmetleri'nin kapatılmasına karşı çıktığı için, Hak-İş ve Memur-Sen katılmıyor. Çünkü her ikisi de AKP programını destekliyorlar. Katılmayacak olan bir diğer sendika da Kamu-Sen. Kamu-Sen'in gerekçesi de, daha önce Kamu-Sen'in başkanı olan ve MHP'lilerin darbesi ile bu görevinden uzaklaştırılan Resul Akay'ın başkanı olduğu BASK'ın, halen EP Dönem Sözcüsü olması. Üçü içinde özet olarak söylenecek şey; AKP iktidarıyla hiçbir şekilde ters düşmemek...

Bakanlara Protesto

Kocaeli - Alacakları ödenmeyen, DİSK/Genel-İş üyesi Saraybahçe Belediye işçileri, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği bayramlaşma törenine katılan AKP'li bakan, milletvekili ve belediye başkanlarını protesto ettiler. Tören yerine alınmayan işçiler, bayrama aç ve parasız girdiklerini belirterek, "Bayramı Bize Zehir Ettiniz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları attılar.

Yargıtay Kararına Tepki

Tüzüğünde "ana dilde eğitim" talebine yer verdiği gerekçesiyle Eğitim-Sen'in kapatılması istemiyle açılan davada, Ankara 2. İş Mahkemesi'nin verdiği red kararının Yargıtay'ca bozulmasına Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer tepki gösterdi. Kararı değerlendiren Dinçer, "Avrupa ve dünyadaki emekten yana dostlarımıza açılan kapatma davası karşısında acil eylem çağrısında bulunuyoruz" dedi.

Genel-İş'ten Nakliyat-İş'e Sorular

Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun, Genel-İş'i itham eden, 4 Kasım tarihli açıklamasındaki, "Erzurum'daki işçilerin Tümtis'ten istifa ederek Nakliyat-İş'e geçmeye çalıştıkları, bunun için telefonla DİSK'i aramaları, onların da bunu Genel-İş 2 No'lu Bölgeye bildirdikleri, 2 No'lu Bölgenin de durumu Tümtis'e ihbar ettiği" şeklindeki sözleri üzerine, DİSK/Genel-İş İstanbul 2 No'lu Bölge yönetimi bir açıklama yaptı. Nakliyat-İş ile Tümtis arasındaki sorunun 2 yıldır emekçileri yaralayarak sürdüğü belirtilen açıklamada, sendika olarak sorunun çözümü için hemen her platformda girişimlerde bulunulduğu, bu amaçla sınıf sendikacılığını ilke edinmiş sendikalarından bir komisyon da oluşturulduğu hatırlatıldı. Açıklamada sözü edilen ve "akıl ve mantık dışı itham" olarak nitelenen "ihbar" olayı ise şöyle anlatıldı:

"Olay şudur: DİSK Genel Mer-

kezi, Bölge Başkanımız Mehmet Karagöz'ü aramış ve işkolu olarak sendikanın alanına girdiği belirtilen Erzurum'dan arayan kişiyle görüşülmesi istenmiştir. Şahısla görüşen Karagöz, Erzurum'a müdahale imkanlarının olmadığını belirterek, en yakın örgütlülüğümüz olan Ağrı Şubemizin ilgilenebileceğini belirtmiş ve numarasını vermiştir. Bölge başkanımız konuyu kendi işkolunda bilmesinden ve arayan şahsın bu durumu belirtmemesinden kaynaklı Nakliyat-İş Başkanı'nın iddia ettiği gibi Tümtis'i ilgilendiren veya onlara ihbarı gerektiren herhangi bir gerekçesi de bulunmamaktadır.

Soru 1) Nakliyat-İş Genel Başkanı, neden sorunun muhatabı 2 No'lu bölgeye sormadan ilk fırsatta açıklama yapma gereği duymuştur? Yapılan çamur at izi kalsın değil de nedir?

Soru 2) Nakliyat-İş Genel Başkanı gerek sendikamızın, gerekse de yazısında belirttiği Ekmek ve Adalet

Dergisi'nin sorunun çözümü noktasında hiç kimsenin göstermek istemediği duyarlılık ve sınıfsal tavrı göstermiş ve gösteriyor olmasından kaynaklı bir sıkıntıları mı vardır? Değilse bu hezeyanı ve çarpıtmaları nendendir? Bolca ahkam kestiği sınıf dayanışması ve devrimcilikten anladığı bu mudur?

Genel-İş 2 No'lu Bölgemiz kurulduğu günden bugüne, DİSK ve Türkiye sendikal güçler içinde mücadele çizgisi ve saygınlığı ile herkesin yakından tanıdığı bir pratiğe sahiptir. Bu saygınlığı kazandıran, demokratik kitle ve sınıf sendikacılığını lafta değil, mücadelesinin her aşamasında hayata geçirmesidir.

Nakliyat-İş ve Tümtis arasındaki kangren haline gelmiş olan konu hakkında ne düşündüğümüz tüm devrimci demokrat güçlerce iyi bilinmektedir. Nakliyat-İş'e yaklaşımımız ne ise Tümtis'e de o olmuştur."

Açıklama, bir kez daha, iki sendika arasındaki sorunun çözümü için yapılan çağrıyla son buldu.

AİHM'in rüşvetini, oligarşinin kan parasını değil ADALET İSTİYORUZ

Ağdaş Davasında Yeniden Başvuru

Halkın Hukuk Bürosu, İrfan Ağdaş davasından beraat eden polislerin yeniden yargılanması için Eyüp 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvuruda bulundu.

Ağdaş, 13 Mayıs 1996'da, İstanbul Alibeyköy Saya Yokuşu'nda yasal Kurtuluş Gazetesi satarken, sokak ortasında polisler tarafından infaz edilmişti. Gülistan Sokak'ta kurşunlanarak katledildiğinde 17 yaşında olan İrfan Ağdaş, demokratik lise mücadelesi veriyordu. Polisler aleyhine açılan davada mahkeme polislerin beraatine karar verdikten sonra dava Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürüldü. AİHM karara bağladığı davada, Türkiye'yi 36 bin Euro'ya mahkum etti ve "dostane çözüm" önerdi.

17 Kasım günü Eyüp Adliyesi'ne yapılan yeniden yargılama talebi öncesi HHB avukatları ve İrfan Ağdaş'ın ailesi bir basın açıklaması yaptılar. Av. Behiç Aşçı, AİHM kararını anlatarak, yasal hakları olan iade-i muhakeme haklarını kullanarak polislerin yeniden yargılanması amacıyla Eyüp 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvuracaklarını söyledi. Başvuru ekinde AİHM kararını da mahkemeye teslim eden avukatlar, "bu karar gereği yargılamanın yenilenmesini, sanık polislerin tutuklanmalarını ve cezalandırılmalarını istiyoruz. Bu dava Türkiye'de hukuk olup olmadığı konusunda temel olacaktır. Çünkü bugüne kadar infaz davalarında mahkemeler hep aynı tavrı gösterdiler, sanık polisler beraat kararları verdiler. Yargıtay'da bunları aynı şekilde onayladı. Şimdi göreceğiz, mahkeme ne yapacak. AİHM

açıkça polislerin suçluluğunu belirtmektedir." dedi.

A.Y, B.Y ve A.K isimli polislerin "meşru müdafaa halinde" bulundukları kararı verildiğini hatırlatan Aşçı, polislerin, İrfan Ağdaş'ın elinde silah olduğu ve kendilerine Ağdaş tarafından ateş edildiğini iddia ettiklerini hatırlatarak, "İrfan Ağdaş'ın elinde parafin testinde nitrit ve nitrat iyonlarına rastlanılmamıştır. Yani Ağdaş hiç silah kullanmamıştır" dedi.

Aşçı'nın ardından konuşan Şükran Ağdaş ise, bu ülkede adalet var diyenlerin kendisine adaleti vermesini isteyerek konuşmasını şöyle sürdürdü: "Devletin, benden aldığı parayı oğlumun kanına batırıp bana geri verme hakkı yok. Hiçkimse benim oğlumun kanına batmış parayı 'al bunu ye' diyemez. Bu davayı açarken de para talep etmedim. Yeniden yargılama yapılacaktı. Yargıla-

ma bitmiştir, artık adalet istiyorum, cezalandırılmalarını istiyorum. Benim yavrum bu memleketi dolandırmamıştı. Her yerde dağıtılan Kurtuluş Gazetesi'ni dağıtıyordu. Ve siz benim oğlumu fütursuzca çekip vurdunuz. Belki katilleri bunların (o sırada çekim yapmakta olan TEM'e bağlı polisleri göstererek) arasında. Oğlumun adaletini istiyorum, başka bir şey istemiyorum."

Açıklama sırasında "Adalet İstiyoruz" pankartı açıldı.

AİHM Ve Adalet Kavgası

Şu bir gerçek ki, bir çok örnekte, hak ve özgürlükler konusunda, AİHM mücadelede bir teşhir aracı değil, bizzat mücadelenin yerine konulmaktadır. "Dostane çözüm" konusundaki tavır da buna bağlı olmaktadır. Yakılan köyler, infazlar, işkenceler konusunda çarpık anlayış, oligarşiye, "parayı ver da-

İRFAN'IN KANI SATILIK DEĞİL

Şükran Ağdaş: İrfan'ın bir damla kanının bedelini veremez Türkiye Cumhuriyeti'nin bütçesi. Biz onlardan kan parası değil, adalet istedik. Ben bir tek damla kanına değer biçemezken, öldürüyor sokak ortasında, diyor ki senin kanın 36 bin Euro değerinde. Ben oğluma kurşun sıkanın, oğlum gibi bir çok insanı sokak ortasında acımadan katledenlerin elini sıkacağım, onun verdiği parayı alıp yiyeceğim ve ben İrfan'ın kanına eklemek doğruyacağım. İrfan'ın kemiklerini çıkarıp yemem lazım, o parayı almam için... Bunu benden istemeleri bile hakarettir. Öldürdüğü yetmemiş, beni küçümseyiyor, al 36 bin Euro'yu kes sesini diyor... Hayır efendim. Benim ne oğlumun kanı satılık, ne benim beynim satılık. Ben İrfan'ı istiyorum, 17 yaşında toprakta çürüyen balamı istiyorum. Eğer balamı veremiyorlarsa adaletini istiyorum. Çok kolay zannediyorlar, çok ucuz zannediyorlar, parayla herşeyin alınacağını zannediyorlar. Bunu teklif etmek bile İkinci kez öldürmektir. (AİHM'in 'dostane çözüm' kararının ardından 13 Nisan 2003 tarihli dergimize yaptığı açıklamadan)

vayı kapat" imkanı vermektedir. Elbette evi yakılan köylü değil, bu konuda çarpık anlayışları yerleştiren siyasi gruplar burada belirleyicidir.

HHB'nin izlediği davalardaki tavrı, devrimci-demokrat tavidir. Ağdaş davası bunun son örneğidir. Bu dava, oligarşinin, "katlet, işkence yap, parasını öde ve katletmeye, işkenceye, ihlallere devam et" politikasına

bir darbedir. Hiçbir maddi değer yaşadığımız işkencelerin, infazların, katliamların karşılığı olamaz. Kan satılamaz! Para almak adaletten vazgeçmektir. Yapılanı mazur görmektir. Çıkarıcılık, bencillik, kendisine yapılanın başkalarına da yapılmasına dolaylı destektir. Hele bu, kendisine ilerici, devrimci, demokrat diyenlerce yapılıyor, aynı zamanda haklar ve öz-

gürlükler mücadelesini Avrupa'ya havale etmektir. **AIHM davalarında devletin "dostane çözüm"lerini reddedelim.** Bu konuda bir gelenek yaratmak, aynı zamanda Avrupa'nın göstermelik hukuk oyununu da teşhir edecektir. AIHM'i "adalet" aranan yer değil, oligarşinin zulmünün tüm dünyaya teşhir edildiği bir alan olarak değerlendirelim.

Arafat intifada yaşayacak Direnen Felluce kazanacak

Sayı 133

40

21 Kasım
2004

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 12 Kasım'da Taksim'de Arafat'ı andı. "Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz" yazılı pankartın açıldığı eylemde Arafat resimleri taşındı. Koordinasyon adına Grup Yorum üyesi Hakan Alak bir konuşma yaparken, "Hepimiz Bir Filistinliyiz"

sloganlarının atıldığı eylemin sonunda Grup Yorum Filistin için söyledi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 12 Kasım'da da Felluce için İngiliz Konsolosluğu önündeydi. 200 kişinin katıldığı eylemde, açıklamayı Özkan Kaygulu okudu. Direnişinin yanında olma çağrısı yapılan açıklamada, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol, Irak Halkı Yalnız Değildir, Direnen Felluce Kazanacak" sloganları atıldı. Polis kitlenin konsolosluğa yürüyüşüne engel olmak için yer yer müdahalelerle bulunurken, İstiklal caddesi boyunca alkışlarla yürüyen Koordinasyon üyeleri, kararlı davranarak konsolosluk önünde eylemlerini yaptılar.

Aynı gün İstanbul'da Felluce için bir başka eylem de; KESK, Türk-İş, KESK ile DEHAP, SDP, EHP, EMEP ve bazı DKÖ'ler tarafından yapıldı. KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nejdett Uygun'un bir basın açıklaması yaptığı eyleme 150 kişi katıldı.

Kocaeli'de aralarında Gençlik Derneği'nin de bulunduğu demokratik kitle örgütleri, parti ve sendikalar, 12 Kasım günü yaptıkları bir eylemle Filistin ve Felluce direnişini selamladılar.

Hatay Demokrasi Platformu'nun, 12 Kasım'da Felluce için yaptığı eyleme, HÖC de katıldı.

Ayrıca, Ankara'da ABD konsolosluğu önünde, İstanbul'da, çeşitli sol gruplar ve Özgür-Der ve Mazlum-Der başta olmak üzere islamcı gruplar Arafat ve Felluce için eylemler yaptılar.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de, 14 Kasım günü, DHKC Enternasyonal'in de bulunduğu, Arafat'ı anma eyleminde Cephe Enternasyonal temsilcisi Arafat ve Felluce ile ilgili bir konuşma yaptı. 15 Kasım günü ise, Belçika HÖC, ABD Konsolosluğu önünde Felluce katliamını protesto etti. Meşaleli eyleme, Türkiyeli, Şilili, Faslı ve Belçikalılar katılarak, "Felluce Kalbimiz Seninle, Kazanacaksın" sloganını çeşitli dillerde attılar. HÖC'ün "Türkiye iktidarı ABD'nin işbirlikçisi, Türkiye halkı Irak halkının yanında" dövizleri taşıdığı eylemde, HÖC temsilcisi ta-
One ABD Konosolosluğu önünde Felluce için bir eylem daha düzenlendi.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da Cephe Güçlerinin de katıldığı bir yürüyüşle Arafat selamlandı. İsrail elçiliğine "Ebu Ammar Rahat Uyu, Mücadeleni Tamamlayacağız" sloganlarıyla yürüyen kitle, buradan Filistin Elçiliği önüne geldi ve Elçi bir konuşma yaptı.

Avusturya Viyana'da DHKC Enternasyonal heyeti, FKÖ daimi temsilciliğine başsağlığı ziyaretinde bulundu ve taziye defterine, "Filistin halkının acısını paylaşıyoruz ve onurlu direnişini zafere kadar sürdüreceğinden eminiz." ifadelerinin yer aldığı bir mesaj yazdı. 14 Kasım günü ise Filistin Toplumu'nda Arafat için yemek verildi. Yemeğe DHKC Enternasyonal ve Anadolu Federasyonu temsilcileri de katıldılar ve başsağlığı mesajları ile karanfilleri Filistin Toplumu'nun başkanına sundular.

Fransa'da, Paris başta olmak üzere birçok yerde onbinler "Filistin'de Tecrit Duvarı Kalkmalıdır" sloganı ile 13 Kasım günü yürüdü. Önceden sloganı tespit edilen yürüyüşte, Arafat'ın şehit olmasıyla, onbinler Arafat'ı sahiplenilen sloganlar haykırdılar. Eyleme Cephe Güçleri de pankart ve bayrakları ile katıldı.

İstanbul TAYAD Kuruldu

mücadelesinde kararlılığın adıdır. 20 yıldır acıların

1 Nisan hukuksuzluk operasyonunun hedeflerinden biri de tutuklu ve hükümlü ailelerinin örgütlülüğü TAYAD'dı. Baskın ve tutuklamaların ardından 21 Nisan'da İstanbul'da bulunan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile TAYAD Valilik kararıyla kapatılmışlardı.

Ama halkın demokratik mevzilerini yoketmek, o kadar kolay değildi. "Kapatım" demekle yokolmazdı bu mevziler. Bu ülkede hak ve özgürlük mücadelesi yürütenlerin örgütlülükleri onyıllardır sürekli kapatma saldırılarına maruz kalmıştır. Örgütlülüğü savunmak, başlı başına direniş biçimlerinden biridir.

Heleki sözkonusu olan TAYAD'lı Ailelerse, oligarşinin bu baskılarla sonuç alması hiç mümkün değildi. Bir, üç, beş kez değil, onlarca kez kapatılmıştı TAYAD'lar. Ve onlarca kez yeniden kurulmuştu. Gerektiğinde "her ev bir TAYAD'dır" diyerek yine sürdürmüşlerdi örgütlülüklerini. 1984'ten beri Türkiye'nin meydanlarından kimse silememişti onları.

TAYAD'lı Aileler, 1 Nisan hukuksuzluk terörü'nün TAYAD'ı kapatmasına karşı, İstanbul TAYAD'ı kurarak cevap verdiler.

Geçen hafta yapılan bir açıklamayla İstanbul TAYAD'ın kurulduğu duyuruldu. TAYAD'lı Aileler, açıklamalarında şöyle diyorlardı:

"TAYAD, ülkemizde demokrasi ve temel haklar

en büyüğünü, en dayanılmazını yaşadık.

İçeride çocuklarımız, eşlerimiz, kardeşlerimiz; dışarıda biz. Aynı vücutta birleştik ve dikildik zulmün ve zorbalıkların karşısına. Son 5 yıldır tecrite karşı direnişimizle yine siyasi iktidarların, polisin ilk hedefi olduk. ... Baskılar, işkenceler, komplolar, tutuklamalar yaşadık. Gün geldi en değerlilerimizi ard arda toprağa verdik. Gün geldi tabutlara, kafeslere girip baskıları protesto ettik. Ülkemizin her yerinde hapishanelerdeki yakınlarımızın sesi, soluğu olmaya devam ettik... Her şeye, tüm yalnızlaştırma politikalarına rağmen yine mücadelenin en önündeyiz. Evlatlarımız için, demokrasi ve adalet için buradayız. **İstanbul TAYAD çatısı altındayız."**

Halk örgütsüzlüğe mahkum edilemez. TAYAD'lılar bunu kanıtlıyor. "TAYAD Kapatılamaz" pankartıyla kaç kez yürüdüler onlar meydanlarda. Ve pratikleriyle kapatılamayacağını gösterdiler her seferinde. Kapatmakla direnenlerin sesinin boğulamayacağını gösterdiler. 20 yıldır demokratik mevzilerin **nasıl yaratılacağı ve nasıl savunulacağının** tarihini yazıyor TAYAD'lılar.

İstanbul TAYAD'ın kurulduğunu ilan eden TAYAD'lı Aileler, açılış tarihinin ayrıca duyurulacağını belirterek açıklamalarını şu sözlerle bitirdiler: "TAYAD'lı Aileler olarak tüm dostlarımızı yeni yerimize ve faaliyetlerimize destek vermeye bekliyoruz."

Temel Haklar'dan

Ankara Temel Haklar 1. Genel Kurulu Yapıldı

Ankara Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği uzun süredir devam eden Genel Kurul çalışmalarını tamamlayarak 1. Olağan Genel Kurul'unu yaptı.

11 Kasım'da dernek binasında yapılan Genel Kurul, Geçici Yönetim Kurulu adına Mert Kavak'ın konuşmasıyla açıldı. Divan başkanlığına Nilgün ÖNER'in seçilmesinin ardından GYK faaliyet ve mali raporları okunarak üyelerin görüşüne sunuldu. Raporların kabul edilerek aklanmasından sonra yapılan seçimlerde yeni yönetim kurulu şu isimlerden oluştu: Levent HERGÜNER, Ayşe ARAPGİRLİ, Umut ŞENER, Haşim AKGÜN, Murat KORKUT. Ayrıca Denetim ve Onur Kurulu üyelerinin de belirlendiği seçimlerin ardından Genel Kurul, önceki Geçici Yönetim'e teşekkür konuşmasıyla sona erdi.

Şakirpaşa Temel Haklar'ın Kampanyası Sürüyor

Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin "Yoz Kültüre Uyuşturucuya, Fuhuşa Karşı Birleşelim" sloganıyla 15 Ekim'de başlattığı kampanya, semt semt, mahalle mahalle bildiri dağıtımı ile devam ediyor. Dernek üyeleri geçtiğimiz hafta üzerinde "Yoz Kültüre Uyuşturucuya Fuhuşa Karşı Birleşelim" yazılı önlükleriyle Adana'nın bir çok semtinde, otogarlarda, merkezi çarşılarında dağıttıkları bildirilerle halkı yoz kültüre karşı kendi kültürümüz etrafında birleşmeye çağırıyordu.

Gazi Temel Haklar: "Zafer Beyazdoğan Serbest Bırakılsın!"

Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği geçen hafta yaptığı açıklamayla, 9 Kasım'da Taksim'deki AB temsilciliği önünde yapılan protesto eyleminde gözaltına alınan Gazi Temel Haklar Başkan Yardımcısı Zafer Beyazdoğan'ın tutuklanmasını protesto etti.

Direnişin 5. Yılında

Kim Ne Dedi?

Siyasi Hareketler

Sendikacılar, demokratik kitle örgütleri, siyasi hareketler, aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, islamcılar, hukukçular... direnişin 5. Yılı'nı değerlendiriyor...

Röportaj soruları:

- 1-) F tiplerinde sürmekte olan ölüm orucu direnişinin 5. Yılına girmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?
- 2-) Bu süreçte toplumsal muhalefeti ve kurumunuzu yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz? İçeride ve dışarıda 4 yıldır uygulanan tecrit politikası nasıl etkisizleştirilecek?

Sayı 133

42

21 Kasım
2004

H.İ. Devrimci Demokrasi: Parçalı Olarak Süren Mücadeleyi Birleştirmeliyiz

Devrimci Demokrasi

1) 28 Mayıs 2001 sonrasında iki devrimci partinin eylem biçimi olarak ölüm orucu direnişine devam etmesini politik açıdan doğru bulmamakla birlikte, büyük bir devrimci feda ve direnişçilik örneği olarak görüyoruz.

2) 'Toplumsal muhalefet' ve gazetemiz açısından, neyin yapıp yapılmadığına somut cevaplar verebilmek için öncelikle, nelerin yapılmasına ilişkin net bir fikir olması gerekir.

28 Mayıs 2001'den bu yana yapılması gereken ve halen esas olarak yapılamayan şey, F tipi tecrit karşıtı mücadelede içeride ve dışarıda dağılan güçleri yeniden toparlamak, direniş içerisinde kırımlar yaşayan kesimleri yeniden ayağa kaldırarak ve ileride gişilecek yeni muharebelere her açıdan hazır olma.

Yeni İnfaz Yasası'nın yasallaşmak üzere olduğu ve bu yasa ile tecrit içerisinde tecritin dayatılıp, devrimci tutsaklara tümünden teslimiyetin dayatıldığı koşullarda bunu yapmak çok daha önemlidir. Somut şartların somut tahlilini yapmak gerekirse, asıl görev içerideki devrimci tutsaklardan çok, dışarıdaki F tipi tecrit ve Yeni İnfaz Yasası karşıtı mücadele içerisinde yer alanlara, alması gerekenlere düşüyor. Çünkü:

Birincisi, içerideki komünist-devrimci tutsaklar, sürecin başından sonuna kadar üzerlerine düşen sorumlulukları fazlasıyla yerine getirdiler, getirmekteler.

İkincisi, uzun yıllar boyunca süren direniş, F tipi tecritin yarattığı olumsuz koşullar, içerisindeki komünist ve devrimci tutsakları ciddi olarak yıpratmış durumda.

Üçüncüsü, dışarıdaki F tipi tecrit karşıtı mücadele, 20 Ekim 2000'deki düzeyi yakalamak bir yana, onun bir hayli gerisinde ve daha çok parçalı durumda.

Kayıtsız kalınamayacak bu gerçekler gözönüne alındığında; Yeni İnfaz Yasası'nın yasallaşmasıyla birlikte, hapishanelerde daha sert mücadelelerin yaşanacağı, ancak özellikle dışarısının bu saldırıları geri püskürtmek için gerekli olan nitelikten oldukça uzak olduğu, asıl olarak içerideki mücadele ile paralellik içerisinde, dışarıda yapılması gerekenlere yoğunlaşılmasının gerektiği görülür. İlk olarak, F tipi tecrite karşı mücadeleyi sürekli gündemde tutmak, somut koşullarda öne çıkan diğer önemli gündemlerle ilişkisini kurarak, mücadeleyi süreklileştirme çabası içinde olmak gerekir. Bu noktada ne var ki, ara kesimler bir yana bir çok devrimci politik çevre F tipi tecrite karşı mücadeleyi başlıca gündem maddelerinden biri olmaktan çıkarmış durumda. Mücadeleyi sürekli- leştirmek açısından, öncelikle bu saptamayı düzeltmek gerekir.

İkinci olarak, dışarıdaki mücadelenin motoru olan devrimci kurum ve kişilerin, tutsak ve şehit ailelerinin yaptıkları eylem ve etkinlikleri marjinallikten kurtarmak gerekir. Niyet ne olursa olsun, sürekli aynı sayıda çok az insanın katıldığı, sık aralıklarla yapılan basın açıklamaları kısır döngüsünden kurtulmak çok önemli. Daha ciddi bir kamuoyu yaratmak açısından daha ciddi organizasyonlar olan paneller, seminerler vb. etkinliklere de yer vermek, doğru olacaktır. Ayrıca, kampanya tarzında örgütlenmiş faaliyetlerin verimi daha çok olmakta. Yine, tüm parçalarda yapılan eylem ve etkinlikler de örgütlemek faydalı olacaktır.

Parçalı olarak süren mücadeleyi daha derli toplu hale getirmek de önemli bir sorumluluk olarak karşımıza çıkmakta. Sürece ilişkin farklı demokratik yaklaşımlara sahip olmak veya ölüm orucuna karşı çıkmak eylem biçimine ilişkin taktik farklılıklardır. Bu F tipi tecrite karşı mücadele sorumluluğundan kaçmanın gerekçesi olamaz.

Bizce ilk elden yapılması gerekenler bunlardır. Çünkü, güçlü bir mücadele örmek için, öncelikle bu mücadelenin motor gücü olan kesimlerin kendi içlerinde nitel bir güç olma konumuna gelmeleri gerekir. Düşüncelerimiz de, önerilerimiz de öncelikle bu çerçevededir. Aksi halde, pratik karşılığı olmayan soyut tartışmalar sonucu "mükemmel" bir program çıkarılabilir. Fakat, büyük oranda kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Çünkü, motor güç teklediği ve bunun önü alınmadığı müddetçe araba sağlıklı çalışmayacak, bizi sürekli yarı yolda bırakacaktır.

Toplumsal muhalefet ve gazetemiz olarak bu sü-

reç içerisinde ne yaptık, ne yapmadık?

‘Toplumsal muhalefet’ denilen kesimlerin ve diğer devrimci kuruluşların ne yapıp yapmadıklarına değinme gereği duymuyoruz. Kendimize ilişkin olarak ise; birincisi; gazete olarak, ölüm orucunun başladığı tarih olan 20 Ekim 2000'den itibaren, üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirdiğimizi düşünüyoruz. İkincisi; çeşitli komünist, devrimci parti ve örgütlerin 28 Mayıs 2001 itibarıyla ölüm orucuna son vermelerini politik olarak doğru bulmakla birlikte, F tipi tecritle mücadelelerin içinde ve destekleyici olduk ki buna süren ölüm orucu da dahildir. İki devrimci parti tarafından sürdürülen ölüm oruçlarını gazetemizin başlıca gündem maddelerinden biri olarak görmeye, okurlarımıza aktarmaya devam ettik. Bu nedenle Ekmek ve Adalet Dergisi'nde çeşitli kereler ifade edilen "devrimci çevreler de ölüm orucunu görmezden geliyor" genellemesine kendi adımıza katılmıyoruz.

Bu noktada belirtmek ihtiyacı duyduğumuz iki şey var: Birincisi; devrimci hareket sadece F tipi karşıtı mücadele ve ölüm oruçları noktasında değil, en temel gördüğü mücadele alanlarında ciddi bir yetmezlik yaşıyor. Tasfiyecî sürecin etkisi, örgütsel daralmalar, politik etki gücünde kaybın sonucudur bu olumsuzluklar. Şöyle bir örnek verebiliriz: Bir, NATO sürecinde istinasız hepimiz NATO Toplantısı'nın engellenmesini baş görev olarak belirledik. Bunun için aylarca çalışma yaptık. Tüm kurumlarımızı mücadeleye kattık. Fakat kabul etmek gerekir ki devrimciler olarak istediğimiz düzeyi yakalayamadık. Bir "isteksizlik" durumu yokken dahi, ancak bu kadarını yapıyorsak itham etmek yerine, durup nedenlerini düşünmeliyiz.

İkincisi ölüm orucu görmezlikten geliniyor mu? Evet. Bir çok devrimci de dahildir buna. Çoğu, F tiplerine karşı mücadeleyi başlıca gündem maddelerinden biri olmaktan çıkarmış durumda. Bu anlamda, önemli bir dar grupçuluk var. Geline aşamada politik koşullardaki değişimi değerlendirilerek bir eylem biçimi olarak ölüm orucunu doğru bulmamak, eylemin amaçları için farklı eylem biçimleri ile mücadeleyi dışlamadığı gibi süren bir ölüm orucu eylemi gerçekliğini görmezden gelmeyi haklı göstermez.

SDP: Direniş, Emekçilerin ve Ezilen Halkların Mücadelesinden Soyut Değil

İstanbul İl Örgütü Fahri Danışmanı
Ulaş Bayraktaroğlu:

1-) Bütün bu gelişen sürecin, egemenlerin içerde ve dışarıda tecrit ve izolasyon politikaları bağlamında topyekün sürdürdükleri saldırıları, onlarca devrimci tutsağın ölmesine neden olan katliamları, tutuklama ve geliştirilen diğer tüm baskı yöntemlerini emperyalizmin bölgedeki tahakkümünden soyut ele almak mümkün değildir. Cezaevlerindeki direnişin bu kadar uza-

masını iki boyutta ele alabiliriz: Birincisi, toplumsal muhalefetin konjonktürel olarak zayıflığı, ikincisi, egemenlerin ülkede ve bölgede topyekün saldırı stratejisi. Aslında, devrimcilerin ve toplumsal muhalefetin konjonktürel olarak etkisizliği, dağınıklık ve birleşik bir devrimci hareket örme yoksunluğu ile alakalıdır. Devrimci, demokrat, yurtsever ve tüm ezilen kesimlerden oluşan geniş bir anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk cephesi kurma zorunluluğu dün olduğu gibi bugün de yakıcı bir biçimde kendini dayatıyor. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların direnişlerini işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin ve ezilen halkların mücadelesinden soyut ele almak mümkün değildir. Bu bahsettiğimiz kitlelerle fiili anlamda örtüştüğü anlamda direnişler çözüm gücüne dönüşeceklerdir.

2-) Sosyalist Demokrasi Partisi, çoğulculuk ve sosyalist demokrasi ilkeleriyle örgütlenen, dostlarına karşı da ilişkilerini bu bağlamda belirleyen, çeşitli devrimci yapılardan oluşmuş birleşik bir örgütlenmedir. Sosyalistlerin birlik sürecine hizmet eden adımlar atmaya çalışmaktadır. Aynı zamanda, Sosyalist Demokrasi Partisi'nin içindeki devrimci yapılar kendi bağımsız hatlarını koruma hakkına da sahiptir. Partinin kuruluş sebeplerinden biri de F tiplerine karşı takınılan tavırlardır. Ayrıca parti içindeki tüm gruplar ve parti cezaevlerindeki ve dışarıdaki tüm tecrit, izolasyon uygulamalarına kendi gücü oranında karşı çıkmış, bu bağlamda egemenlerle mücadele etmiş ve etmeye devam edecektir. Cezaevleri özelinde "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" ve "Katil Devlet Hesap Verecek" şiarlarını tereddütsüz bir biçimde yükseltmeye devam edecektir. Bir bütün olarak toplumsal muhalefet bağlamında öznelimize ilişkin siyasal örgütlülüğümüzün söyleyecek eleştirileri elbette vardır. Direniş hala sürerken ve yeni Ceza İnfaz Yasası gibi uygulamalar gündemde iken oluşturulması gereken ve üzerinde tartışılması gereken, tüm saldırılara karşı bir birleşik muhalefet cephesinin örülmesidir.

Sayı 133

43

21 Kasım
2004

Hukukçular, Aydınlar

**ÇHD Genel Başkanı Av. Hüseyin Y. Biçen:
Dışarıdaki Tecrit Derinleşiyor**

Siyasi tarihte, bir mücadele yöntemi olan ölüm oruçları ilk kez bu kadar uzun süre uygulandı. Ölüm korkusu duvarını alt üst eden 5 yıllık ölüm orucu; tutsaklar yönünden kararlılığı, devlet yönünden de ciddi bir duyarsızlığı ortaya koymaktadır.

Hiçbir mücadele biçimi sürekli ve seçeneksiz

değildir. Eğer ödenen bedel ile alınan sonuç arasında ciddi bir oransızlık ortaya çıkarsa yeni mücadele biçimlerinin tartışılması ve yaratılması zorunludur. Mücadele biçimlerinin cüreti fedakarlığı kadar kitlelerde yarattığı etki ve sempati de önemlidir. F tipi eylemlerinin bugünkü geldiği noktanın niteliksel ve niceliksel değerlendirmesinin yapılması gerekir.

İçerideki tecrit devrimci kararlılıkla kaldırılıyor ama dışarıdaki tecrit her geçen gün genişliyor. Uygulanan ekonomik, siyasal ve kültürel programla insanlar daha da yalnızlaşıyor ve kendi F tiplerine kapanıyor. Kitlelerini yitiren Demokratik Kitle Örgütleri, AB, BM gibi emperyalist kuruluşlardan aldıkları proje paralarıyla daha da **kitlesizleşmekte** ve her geçen gün toplumsal muhalefetten uzaklaşmaktadırlar. Bu olumsuzluklara karşı direnen bir kaç DKÖ de diğerleri tarafından dışlanmakta, bunların yerine sağcı örgütler tercih edilmektedir.

Sorunun çözümü için eski mücadele yöntemleri yeniden sorgulanmalı ve yeni mücadele biçimleri yaratılmalıdır. Aksi taktirde hazırlanan Ceza İnfaz Yasası ve zorunlu çalışma ile tutsaklık köleliğe, TTE kefene, şartlı tahliyeleri yakacak disiplin cezaları ile cezaevleri mezarlığa dönüşecektir.

Av. Selçuk Kozağaçlı: Tecrit Sürdükçe Herkes "Nasıl Çözebiliriz" Demeli

1-) Hem ülke hem de dünya ölçeği açısından başka örneği bulunmayan inanılması güç bir direnişle karşı karşıyayız. Ölüm orucu gibi son derece ağır bedel gerektiren bir eylemin kitlesel olarak bu kadar uzun süre devam edebilmesinin, bir yandan tecritin ağırlığını diğer yandan da siyasi tutuklu ve hükümlülerin tecrite karşı kararlılığını gösterdiğini düşünüyorum.

Bunun yanı sıra, medyanın kamuoyunu "uyutucu" ve "yanıltıcı" etkisine en özel örneklerinden birisi olduğunu söyleyebiliriz.

Tecrite karşı mücadelenin hiç kesintisiz sürdüğü bu süre boyunca sadece ölüm orucu eylemi sürmedi. Görüşe, açık görüşe çıkmama, telefon, televizyon vb. yararlanmama, onursuz aramaya ve sayıma karşı direnme, ayakkabı araması tacizine karşı mahkeme ve hastanelere ayakkabısız gelme, destek açlık grevleri vb. onlarca eylem biçimi halen çeşitli düzeylerde devam etmektedir.

Geçen sürenin bize gösterdiği en önemli şey, tecrite karşı direnişin gelip geçici değil, tecrit tamamen ortadan kaldırılınca kadar devam edecek kalıcı ve kapsamlı bir eylem biçimi olarak yerleştiğidir.

2-) Siyasal ve toplumsal düzeyde önemli bir özeleştirici yapılması gerekmektedir. Halen Merkez Yürütme Kurulu üyesi bulunduğum Çağdaş Hukukçular Derneği her aşamada tecrite karşı mücadelenin yanında ve içinde olmasına rağmen, gerekli çabayı gösteremediğimiz açıktır. Çünkü bunun ölçüsü tecritin kaldırılmasıdır. Tecrit tek başına ağır bir işkence modeli ve insanlık suçudur. Türkiye cezaevlerinde tecrit devam ettiği sürece mesleki, siyasal ve demokratik kitle örgütlerinin önündeki soru şu olmalıdır: "**Neyi eksik yaptık?**" ve "**nasıl çözebiliriz?**"

Tecrite karşı direnişi gündeminden çıkaran her anlayış ileride bunun yaratacağı ağır sonuçları bugünden öngörmek zorundadır.

Sinema Yönetmeni Reis Çelik: Yaşanmış En Büyük Dramlardan Birisi

1) Aslında ne kadar ağır bir şey soruyorsunuz. Ölüm orucu Türkiye'de yaşanmış en büyük dramlardan birisi. Yani şimdiye kadar yaşanmış anlayışın, zaman zaman askeri darbelerle, zaman zaman sivil yönetimlerle desteklenmiş acı bir yüzü bana sorarsanız. Dünyada tarih sayfamıza çok acı geçecek olan bir yüzü. 5. Yıla girilen, ki o sıcak dönemlerini çok içiçe yaşadık, baskınları, ölüm oruçlarında yitirdiğimiz insanları hep birlikte tanıdık, bildik. Türkiye'de AB uyum süreci yaşanıyor. Kanunlar değişiyor, ama henüz cezaevlerindeki F tipi tecrit mantığından vazgeçmiş bir sistem yok karşımızda. Kanunlar meclislerden geçebilir, başbakanlar kalkıp açıklayabilirler birçok şeyi ama bir ülkedeki demokrasi belirtilerini işte o en yıpranmış köşelerden bakarak görebiliriz, ki bunu da henüz tam açık görmüş değiliz. 4 yıl geçmesine rağmen.

2) Kendimi bildim bileli alternatif bakan, yani duvar yazısından, cezaevinden, bütün toplumsal hareketlerin içerisinde yer almış birisi olarak, hangi noktalarda toplum duyarlılığı ve tepkisi olduğunu görmeye çalıştığım noktalarda bir hayal kırıklığına uğruyorum. Halk kavramı bana göre her zaman çok da tepkili, duyarlı aktif bir kavram değildir. Halkı hareketlendiren küçük odaklar vardır ve halkın gerçek taleplerini tespit eder ve o yönde çıkışını sürdürür ve büyük kitleleri de arkasından sürükler. Bütün dünya devrimleri de böyle olmuştur... Halka doğru kanallarla gittiğimize halen inanıyorum. Sosyalizm hala dünyanın gitmesi gereken yol. Çünkü sosyalizmin uygulanması daha elzem hale geliyor, vahşi kapitalizm inanılmaz boyutlarda. Şu anda da bizim o zaman söylediğimiz

şeyler hep gerçekleşti dünyada. Demek ki halkı politize etme biçim ve şekillerimizde yanımlar oldu. Sağdan bizim söylemlerimizi dillerine dolayarak iktidara gelenler oldu. Ama acılarını ve işkencelerini biz çektik. Halk kapitalizmin tam olarak sindirdiği daha da sürü haline getirdiği bir biçim olarak karşımıza çıkıyor. Onun içindir ki, sanata baktığımız zaman bir popkorn mantığı, bir hamburger mantığıyla televizyonlarda, gazetelerde, filmlerde en çok satılan, izlenenlere baktığımızda halkın hangi yolda olduğunu çok net görürüz. Halkın bu kadar köreltildiği bir dönemde bir sinemacı olarak daha çok bu konuda duyarlı üretimler yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Aydınlarımızın ortak bir paydada buluşma noktasında eksik olduğunu düşünüyorum. Bana göre esas olan namuslu ve dürüst olmaktır. Eğer namuslu ve dürüst değilsen cezaevindeki koşullar iyi dersin.

- sürecek -

Düzeltilme:

Önceki sayımızda yayınladığımız Alinteri Gazetesi'nin görüşlerinin son paragrafı teknik bir aksaklık sonucu eksik çıkmıştır. Paragrafın tamamını yeniden yayınlıyoruz.

"Komünist ve devrimci tutsakların çoğunluğu, direnişin pasif bir beklemeçilik havası içerisinde devrimciler için giderek daha da elverişsiz ve tüketici bir biçimde işlemesi karşısında tecrit karşıtı mücadeleyi yeni araç ve yöntemlerle sürdürmek üzere 2002'de sonlandırdılar. Sol tasfiyeci taktiğin, sınıf mücadelesinin bugünkü koşulları içerisinde ölüm orucunun 4 yıllık bir "dönemsel politika" olarak neden sürdürdükleri bizim için bir soru değildir. Biz burada bir taktiğin bir örgütü teslim almasını görüyoruz. Devrimci bir taktik ustalık ve güç mevzilenmesi ile çok daha farklı siyasal toplumsal koşullar içerisinde mücadele edebileceksen, devrimci hareketin 'dip noktası'na gelişindeki sorumluluğun hesabını veremeyecek oluşu görüyoruz. Direniş özelinde ise nispeten daha sınırlı bedellerle somut kazanımların elde edilebileceği düzlemlerin boşa çıkarılmasını, güçleri tüketici bir tarzda değerlendirmeyi... özeleştiril bir tarzda ele almaktan kaçınmayı görüyoruz.

Bir siyaset tarzı, liderlik tarzı bitmiştir. Bir dönem kapanmıştır. Sosyalizm idealinden lafta da olsa giderek uzaklaşan küçük burjuva devrimci demokrasininin kah halkçılığın, kah küçük burjuva milliyetçiliğinin, kah en kaba sloganları dışında sosyal liberalizmin rüzgarlarının etkisi altında yürüme, kendisi ile birlikte yeni devrimci kuşakların gelişimini damgalama süreci siyaseten bitmiştir. Komünistler olarak bu süreçten aldığımız en büyük ders bu olduğu gibi, ölüm orucu şehitlerine bağlılığımızın en anlamlı göstergesi, devrimci komünizmin ışığında kendi cephemizdende bu dönemi kapatmak olacaktır."

Abdi İpekçi'de Bayram

**"Bir parçamız ölüm,
bir parçamız yaşam..."**

TAYAD'lı Ailelerin Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişi 61. haftasında. Bir bayramı daha parkta direnişle karşıladı tutsak aileleri. 3 gün boyunca gelen ziyaretçilerle bayramlaştılar ve yine tecriti, 117 ölümü anlattılar. Şekerlerini, tatlılarını ikram ederek bayramı kutladılar.

Bayramı Abdi İpekçi direnişinde geçiren TAYAD'lılardan biri de Gülser Sarıgül. Gülser Sarıgül, tam yedi aydır parkta kalıyor. Ekmek ve Adalet muhabir ve çalışanları, Abdi İpekçi'deki TAYAD'lı ailelere yaptıkları bayram ziyaretinde Sarıgül'le de kısa bir söyleşi yaptılar. İşte Sarıgül'ün anlattıkları:

"Herkes ailesiyle, sevdikleriyle bayramlaşırken biz yine içeride, dışarıda direnişteyiz. HÖC'lü arkadaşların direnişin 5. Yılı nedeniyle yaptığı açlık grevinin son günü aynı zamanda bayramın ilk günüydü. O günü hep birlikte parkta geçirdik. Tabii duygularımız çok yoğun. Dışarıda bayramlaşırlarken içeride, hapishanelerde insanlar ölüyor.

Bir parçamız ölüm, bir parçamız yaşam, ikisi birbirinden hiç ayrılmıyor. 4 yıldır böyle. Bayramlaşırken herkes birbirine 'en kötü günün böyle olsun' diyor. Çok güzel bir dilek. Ama içeridekilere, ölüm orucundakilere ne diyeceğiz? Herkes bunun cevabını da düşünmelidir..."

Bayramın son gününde parktaki 428. günlerini geçiren TAYAD'lılar, birkaç gündür sürekli yağın yağmura ve artan keskin soğuğa karşın, direnişi kararlılıkla sürdürüyor, 'Hücreleri yıkalım!' çağrısını herkese ulaştırmaya çalışıyorlar.

'Şehitlerimiz zaferimizin teminatıdır'

9 Kasım'da Derim Aktuluk Köyü yakınlarında meydana gelen çatışmada şehit düşen Aşkın Günel ve Cafer Kara adlı TİKKO gerillaları, İstanbul'da düzenlenen bir törenle toprağa verildiler.

Şehitlerle ilgili TKP/ML Örgütlenme Komitesi tarafından "Şehitlerimiz silahlı mücadele kararlılığımızın adı, zaferimizin teminatıdır" başlıklı bir açıklama yapılarak, gerillaların mücadele yaşamları anlatıldı.

Susurluk çirkefinde kimler yok ki?!

Sayı 133

46

21 Kasım
2004

Sedat Peker'in albümünden resimler ve Peker'in telefon görüşmelerinden yeni isimler yansıdı geçen hafta basına. Kimler yok ki içlerinde? Valiler, savcılar, futbolcular, tekелci burjuvalar, ölüm mangalarının tetikçileri... Kısacası, Susurluk'un eksiksiz bir resmi..

İsterseniz, önce şu üç fotoğrafa kısaca bakalım;

Peker'le aynı masada resimleri yayınlanan **Şadan Kalkavan** ve **Orhan Keçeli**, burjuva basın da şöyle tanıtılıyordu: *"futbol, iş ve siyaset dünyasının iki tanınmış ismi"*. Evet, "futbol, iş ve siyaset dünyası" işte böyle bir dünya.

Hakan Şükür "en müslüman" futbolcu geçinir; fuhuşun, uyuşturucu ticaretinin, rüşvet ve haraçın yani islamın "haram" saydığı ne kadar şey varsa, onların göbeğinde yaşayan mafyacıyla can ciğer kuzu sarması. Hakan Şükür tüm düzen islamcılarının da aynasıdır.

Peker'in Ayhan Çarkın'la fotoğrafının olması ise çok tabii.

Bir tetikçi, ya Mehmet Ağarların yanında **"resmi"**, ya da Çakıcıların, Pekerlerin yanında **"sivil"** olarak tetik çekmeye devam eder.

Bu ve buna benzer ilişkiler, her seferinde burjuva medyada sansasyonel bir biçimde yer alıyor. Bu türden ilişkileri "kişisel"leştirmeye çalışıyorlar. Oysa gerçek tam tersidir. Bu türden ilişkiler içinde olmayan mafyacı, politikacı, işadamı yoktur. Doğrudan veya dolaylı bu ilişkilerin içindedirler.

Onlarca mafyacının, katilin cebinde Cumhurbaşkanlığı danışmanlarının telefonlarının çıkması tesadüf müydü? İtirafçılarla generalleri bir arada gösteren fotoğraflar istisna mıydı? MİT destekli mafyacıların hep tekелci burjuvaların işlerini hallediyor olması tesadüf mü? Çatlı'dan Çakıcı'ya Peker'e hepsinin bir kollarının da düzen partilerine, TBMM'ye, Bakanlıklara uzanmış olması tesadüf mü?

Susurluk devleti, oligarşik egemenliğin örgütleniş biçimlerinden biridir. Peker ve ilişkileri gibi, yüzlerce ilişki ağından oluşmuştur.

Bu yüzden ortaya çıkan her pislik, her gayri-meşru ilişki, "münferit"miş gibi gösterilip sistemin böyle şekillendiği gizlenmeye çalışılıyor.

Oligarşik Cumhuriyet'in kadroları ne hale düştü!

Bakin şu koca Osmanlı bürokrasisinin geldiği noktaya; valisi, savcısı hepsi bir gecelik alemlere satılık... Çok ucuzlamışlar çok.

Peker soruşturmasında iki savcının da adı geçiyor. Geçmesi sürpriz olurdu zaten. Yargı

ayağı olmayan mafya olur mu?

Bu savcılar, (biri Bakırköy Cumhuriyet Savcısı Ömer Güner Sazak, diğeri ise Balıkesir'de görevli Suat Çalışkan) davaların Peker'in istediği biçimde sonuçlanması için çalışıyorlarmış.

Karşılığında biri evinin PVC pencerelerini yaptırmış, tatil giderleri ve kredi kartı borçlarını Peker'e ödetmiş, bir de doktor bir yakınının tayinini istediği yere çıkarttırmış. (Demek ki Peker'in Sağlık Bakanlığı'nda da kolu var, acaba o soruşturma kapsamında mı?)

Savcı Ömer Sazak'la Peker'in 14 ayrı telefon görüşmesi kayıtlara alınmış. İşte o görüşmelerden bir bölüm:

"Peker'in adamı: Mehmet Tosun'un adresini bulmamız lazım, adam korkup saklanıyor."

Savcı: Merak etme, adres gelince sana ileticeğim."

Peker'in adamı: Size yer ayarladım, her şey güzel olacak. Beklediğiniz misafirler de olacak. İyi bir gün geçireceksiniz."

Savcı: Sağ ol Küçük."

Devletin savcısı, iki orospuyla alem yapmak için savcılık yetkisini mafyacının hizmetine sunuyor. Ortada "milliyetçiyim" diye dolaşan "reis" lakaplı mafyacı ise, düpedüz pezevenlik yapıyor. Ama daha ilginç bu işi yapan mafyacı, aynı zamanda **"Türklük günleri"** düzenliyor ve davetine **generaller, tekелciler, burjuva politikacılar** icabet ediyor.

Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu bu kanıtları inceleyecekmiş. Peki HSYK'daki hakim ve savcılar kim inceleyecek? Kısacası, neresinden tutacaksınız, **değneğin her tarafı b.klu.**

AKP İktidarda Albayraklar Büyüyor

25 milyonun sefalet içinde olduğu AKP iktidarında “köşeyi” hızla dönenler de var. Başbakan Tayyip Erdoğan’ın aynı zamanda “dünürü” olan Albayraklar bunların başında geliyor. İktidar olmanın nimetlerini kullanarak, bir başka deyişle “bal tuttukları parmaklarını yalayarak” servetlerine servetler katıyorlar.

Nokta dergisinin Albayrak Şirketler Topluluğu’nun Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Albayrak ile yaptığı röportaj, iktidarın kime hizmet ettiğinin de bir örneğini sunuyor. Nokta’nın, **“zenginlik ve ikbal basamaklarını ‘hızlı’ tırmanan,** Tayyip Erdoğan’a yakınlıkları ‘hiç unutulmayan’ Albayraklar, önümüzdeki yıllara damgasını vurmaya hazırlanıyor” sözleriyle değerlendirdiği röportajda, Albayrak, bu yıl 250 milyon dolarlık bir ciroya ulaşacaklarını söylüyor.

Ulaşırlar! Tüccar başbakanın elini tutan, ihya oluyor! Mübarek kutsal varlık!

Röportajda Albayraklar’ın konut zengini olduğunu görünce, Erdoğan’ın gecekonduları neden “acımadan yıkin” talimatı verdiğinin bir nedenini anlamış oluyoruz. O konutlar nasıl satılacak, Albayrak köşeyi nasıl dönecek!

Özelleştirmeden büyük rant elde eden Albayraklar, sermayenin gücünü büyütmede çeşitli biçimlerde kullandığı medya alanına da girmeye hazırlanırken, aklımıza Tayyip’in AKP’lilere “iftar çadırlarına gidin” talimatı geliyor. Halkın gözünü boyarken, sermayelerini böyle büyütüyorlar.

“25 milyon insan sefalet içinde”

Başlıktaki tespit bize ait değil, AKP iktidarının Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın bir araştırması söylüyor. Ancak bu da gerçeğin bütününe yansıtıyor. Çünkü bu rakamlar da, çeşitli biçimlerde “devletten yardım” alanların sayısını ifade ediyor.

Buna göre; yaklaşık 25 milyon kişi “Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Fonu”, “yeşil kart”, “yaşlı ve özürlü aylığı”, “gazilik” gibi yardımları alıyor. Araştırma SSK’ların devrini öngören yasaya haklılık zemini hazırlamak için yapılmış olsa da, Türkiye gerçeğinin bir bölümünü yansıtmaktan kurtulamıyor.

70 milyonluk bir ülkenin 25 milyonunun resmen muhtaç durumda oluşu, “devletin şefkatini” değil, düzenin halkı aç ve yoksul bıraktığını, sömürüyü, kapitalist sistemin niletliğini anlatabilir ancak. Bu korkunç tabloda “devlet şefkati” görenler, halkı açlığa alıştırmak, dilenciliği kanıksatmak isteyen iktidar yağcılarıdır. Çarpıcı olan bir başka gerçek, tıpkı işsizlik gibi yoksulluk rakamının da AKP iktidarında artmaya devam ettiğidir. Kaldı ki, bu “devlet yardımları”nın nasıl bir yardım olduğunu yaşayanlar çok iyi bilirler. Kırada oturan birinin bu “yardımla” kirasını bile ödeyebilmesinin mümkünü yoktur. Keza “devlet yardımı” almayan çalışan kesimin de ezici bir çoğunluğunun insan gibi koşullarda yaşayamadıkları çok iyi bilinmektedir. Milyonlarca insanın asgari ücrete mahkum edildiği bir ülkedir Türkiye.

En yoksul yüzde 20’lik kesimin ülke gelirinin sadece yüzde 5.3’ünü, en yüksek gelir düzeyindeki yüzde 20’lik kesimin ise, gelirin yüzde 50’sini aldığı bir ülkede başka bir sonuç elbette beklenemez. AKP iktidarının IMF’ci düzenidir bu. Önünde secdeye durdukları kapitalizmin halka sefaletten başka hiçbir şey veremeyeceğinin rakamsal ifadesidir. Kapitalizmin propagandasını yapanlar, milyonların sefaletinin, tekellerin sefahatının önünü açanlardır.

AKP’liler ramazan ayı boyunca yoksul gecekondularda şovlar yaptılar, bayramda yaldızlı mesajlar yayınladılar. Sonra? Sonrası yok. Çünkü IMF programını sürdürüyor AKP. Çünkü sömürü düzenini, kapitalizmi savunuyor AKP. İslamcılık kisvesi altında halkımıza yoksulluktan, sefaletten başka hiçbir şey vermeyen bir düzeni sürdürüyor. Bu düzene karşı çıkanları ise polis zoruyla, katliamlarla, panzerlerle susturmak istiyor. Erdoğan’ın bu sömürü düzenine yönelik her eleştiriyi “bunlar hayal... terör... ideolojik” diyerek baştan mahkum eden konuşmalarını hatırlayın. Yani, bu düzeni AKP çaresiz olduğu için değil, onun da siyasi niteliği bu olduğu için sürdürüyor.

Riyakar islamcılığın gerçek yüzü bu: iktidar borazanı olunca, korkunç bir yoksulluk tablosu bile ‘devletin şefkatine’ delil gösterilebiliyor.

Hollanda demokrasisinin yaldızları döküldü

"Müslüman kökenli azınlıkların hedef olduğu Hollanda'ya artık **dehşet ve korku** egemen... **Hoşgörü yerini nefrete bıraktı.**" Cumhuriyet Gazetesi'nin muhabiri, Hollanda'da 2 Kasım'da bir film yönetmeninin öldürülmesinden sonraki gelişmeleri bu sözcüklerle özetliyordu.

Hollanda, Avrupa'nın en liberal, özgürlükçü ülkelerinden biri olarak bilinirdi. Siyasi, sosyal haklar çok gelişmişti. Ama bir tek olay, Hollanda burjuva demokrasisinin özündeki tekerciliği, diktatörlüğü ortaya çıkarmaya yetti.

2 Kasım'da islamiyeti aşışıllayan "Teslimiyet" adlı filmiyle uzun süredir eleştirilerin odağında olan ve yabancılara yönelik ırkçı yaklaşımlarıyla bilinen film yönetmeni Theo Van Gogh, Amsterdam'da bir Faslı tarafından öldürüldü.

Van Gogh'un bir 'müslüman' tarafından öldürülmesi,

ertesi günden başlayarak müslümanlara karşı saldırıların gerekçesi yapıldı. Bir hafta içinde Hollanda'nın bir çok şehrinde peşpeşe camiler, müslüman öğrencilerin okuduğu okullar, işyerleri kundaklandı. İrkçı yazılar yazıldı.

Resmi ve sivil ırkçılık elele!

Saldırıları, sadece ırkçıların saldırılarıyla sınırlı değildi. **Hollanda hükümeti** de "**yabancıların şiddet olaylarına eğilimini engellemek**" amacıyla bazı önlemler alınacağını açıkladı. İlk adım, İstihbarat ve Güvenlik Birimi (AIVD)'in genişletilmesi. Ardından camilerin kapatılması, telefonların dinlenmesi ve yabancıların sınırdışı edilmesi gündeme alındı. **Hollanda Parlamentosu**'nda da konu ele alındı ve bazı parlamenterler, **radikal görüşlü din adamlarının sınır dışı edilmelelerini ve faaliyet gösterdikleri camilerin kapatılmasını** önerdi.

Hollanda polisi Lahey'de göçmenlerin yoğun yaşadığı bölgelere baskın düzenledi. Baskında kentin hava sahası küçük uçaklara kapatıldı, bölgedeki sokaklara giriş çıkışlar yasaklandı.

Devletin bu baskıları sürerken, burjuva politikacılar da

Hollanda halkını göçmenlere karşı kışkırtma politikasını en uçlara vardırıdılar. "**Asalim, ke-selim**" hezeyanı içinde demeçler verildi. Mesela, Hristiyan Sosyal Birlik (CSU) Genel Sekreteri Markus Söder pervasızca "ezanla çan sesinin, İslami bayramlarla da Noel'in bir tutulamayacağını" savunuyor, müslümanlara "dur" denilmesi gerektiğini açıklıyordu.

Saldırıdan tüm müslümanlar, tüm göçmenler sorumluydu. Hollanda devleti, polisi, düzen partileri, adeta bu konud ahefikiydi. Hollanda'nın "özgürlükçü" burjuva demokratları, bir anda hukukun en temel ilkesi olan "suçun şahsiliği" ilkesini unutmuşlar; burjuva demokrasisinin o çok övündüğü insan haklarını rafa kaldırmışlardı. Keyfi baskınlar, gözaltılar birbirini izledi. Müslümanların kaldığı bölgelerin kamerayla izlenmesinden, göçmenlerin "düzene uyumunun" her ne olursa olsun sağlanmasına kadar ırkçı, faşist öneriler ortaya saçıldı.

Kısacası, Avrupa'nın en liberal, en özgürlükçü ülkesi olarak lanse edilen Hollanda'nın ırkçı yüzü bir anda ortaya çıkıvermişti.

Beslenip el altında bekletilen ırkçılar

İrkçı saldırıların böyle bir denbire, yaygın ve organize bir biçimde gerçekleşmesi bir çok kesimde şaşkınlık yarattı. Saldırıları, Avrupa'nın hemen her ülkesinde uzun süredir örgütlenen ırkçı, faşist yapıların işiydi. Avrupa'yı AB sarhoşluğunun dışında değerlendirenler, bu örgütlenmelerin emperyalizmin himayesinde olduğunu biliyor ve söylüyorlardı. Bu "liberal, özgürlükçü" Hollanda'da da böyleydi. Hollanda'daki gelişmeler de bunu kanıtlamıştır.

Faşist örgütlenmeler, her

Anadolu
Kültür
Merkezi:

Türkiyeliler, müslümanlar! Hak ve özgürlüklerimize sahip çıkalım!

Hollanda'da faaliyet gösteren Anadolu Kültür Merkezi, bu gelişmeler üzerine "Hollanda'da Neler Oluyor?" başlıklı bir açıklama yaparak, tüm göçmenlerin hedefe konulduğuna, halkları birbirine karşı kışkırtarak, ırkçılığın-milliyetçiliğin körüklenmeye çalışıldığına dikkat çekti.

"Hollanda devletini, ilgili kurum ve kuruluşları; halkın hak ve özgürlüklerine saygı göstermeye ve son günlerde yabancılara yönelik provokasyon ortamına son vermeye çağırıyoruz" denilen açıklama şu çağrıyla son buluyordu:

"**Türkiyeliler, Müslüman halkımız; birlik olalım, kimsenin bizim üzerimizden politika yapmasına, saldırı ve provokasyonlara izin vermeyelim. Hak ve özgürlüklerimize sahip çıkalım!**"

zaman el altında tutulmuştur. Devrimci örgütleri yasaklamakta hiç tereddüt etmeyen Avrupa burjuva demokrasisi, faşist, ırkçı örgütlenmeler karşısında yıllardır ciddi hiçbir yaptırıma başvurmamıştır. Bu örgütlenmeler, sivil faşist hareketlerin karakterine uygun olarak militarist bir yapıdadırlar. Bu da biliniyor olmasına karşın, Avrupa polisi engellemek için bir şey yapmamıştır.

Çünkü gerektiğinde işçilere, gerektiğinde devrimcilere, gerektiğinde göçmenlere karşı kullanılacak bir gücü onlar ve işte Hollanda'da günleri gelmişti.

Herşey emperyalizmin 'teröre karşı savaş'ı için bahane

Hollanda'da 2002 yazında da Pim Fortuyn adlı ırkçı bir politikacı öldürülmüştü. O eylemin ardından da henüz fail belli değilken, "yapan göçmenlerdir" düşüncesiyle yabancılara düşmanlık körüklenmiş, Fortuyn'ı öldürenin Hollandalı çıkması nedeniyle ırkçı rüzgar durulmuştu. Gerçekte bugün yaşananlar o zaman da yaşanabilirdi. Düzenin resmi, sivil tüm ırkçı, faşist güçleri, göçmenlere karşı baskıyı terörü artırmak için fırsat kolluyordu.

Van Gogh'un öldürülmesinin Hollanda yönetimi tarafından bir "fırsat" olarak görüldüğünün kanıtı, saldırının hemen sola da yönelmesinden de açığa çıktı.

Göçmenlere yönelik baskın ve gözaltılar arasında, 11 Kasım'da Bostel Kasabası'nda Kürt kültürünü geliştirmek amacıyla düzenlenen bir kampa baskın düzenleyen polis, 29 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların büyük çoğunluğu 10 günü aşkın süre gözaltında tutuldular (Avrupa'da gözaltı süresinin 24 saat olduğunu sananlara ithaf olunur), kamptan gözaltına alınanların terör örgütü üyeliği, yataklığı vb. suçlarla yargılanacağı açıklandı.

Saldırı, aslında tüm halka. Bugün tüm yabancıları hedef alan kısıtlamalar, yarın bizzat Hollanda halkını da içine alacak. Emperyalistler ırkçı örgütlerin saldırıları ve polis terörüyle her bahaneyi kullanıp adım adım "teröre karşı savaş" adı altında halkı sindirme planlarını uyguluyorlar.

Politeknik'ten Felluce'ye

17 Kasım 1973, Yunanistan'da faşist cuntaya karşı direnişin dönüm noktasıydı. Cuntaya karşı mücadelenin başını çeken öğrencilerin üniversite işgaline saldıran cunta, o gün 36 öğrenciyi katletmiş ama o katliam cunta için sonun başlangıcı olmuştu.

Yunanistan'ın başkenti Atina ve Selanik'te bu yıl yapılan 17 Kasım Politeknik direnişinin yıldönümü yürüyüşünde Politeknik direnişiyle Felluce direnişi birleşti. Onbinlerce kişinin katıldığı coşkulu yürüyüşte ABD lanetlenirken dünyanın her yerindeki direnişlerle dayanışma dile getirildi.

'Avrupa Birliği Anayasasına Hayır'

Duisburg'da, Demokratik Sosyalizm Partisi, Intiativ e.V., Attac ve Alman Barış Birliği'nin organize ettiği "Avrupa Birliği Anayasasına Hayır" konulu toplantılara, Anadolu Federasyonu da kendi standıyla katıldı. Toplantılarda konuşmacılar, yeni anayasanın getireceği sosyal kısıtlamaları, güvenlik, silahlanma gibi yönlerini anlattıkları anayasanın, Avrupa'da yaşayan başta yabancılar olmak üzere tüm halkları zor durumda bırakacağı vurgulandı ve "bu yüzden Avrupa Anayasası'na hayır diyoruz" denildi.

Filipinler'de greve karşı katliam

Büyük çoğunluğu eski Başbakan Cory Aquino'nun şekerpancarı tarlalarında çalışan köylüler, ücret artışı taleplerinin kabul edilmemesi nedeniyle 6 Kasım'da greve başladılar. İktidar greve saldırılarla cevap verdi. Grev sırasında çıkan çatışmalarda yedi çiftçi katledildi.

Şili'de Bush'a karşı gösteriler

Bush'un 18 Kasım'da Şili'ye yapacağı ziyaret nedeniyle Bush'u ve işbirlikçi yönetimi protesto için gösteriler yapıldı. Polisin gösterilere saldırmasına, öğrenciler molotoflarla karşılık verdiler.

Belçika'da Anma

11 Kasım'da Genk şehrinde Tokat şehitleri anısına iftar yemeği verildi. Yemekten önce yapılan konuşmalarda, halkımızın geleneklerinin bize ait olduğu ve işbirlikçi rejimler tarafından kirletilmesine izin verilmeyeceği vurgulandı. Tokat şehitlerinin, büyük direnişin şehitlerinin ve bütün dünyada emperyalizme karşı savaşlarda şehit düşenlerin bir ve aynı kavga'nın yürütücüleri olduklarının dile getirildiği konuşmalarda, Arafat'a da yer verildi. Direnen Filistin, Irak ve direnen Türkiye vatanseverlerinin mücadelesinin süreceği belirtilen konuşmanın ardından Türkçe ve Arapça dualar okundu.

kahramanlar Ölmez

20 Kasım - 26 Kasım Şehitlerimiz

Hayrettin EREN

20 Kasım 1980

İstanbul polisi tarafından gözaltına alındı. Ve kaybedildi. Oligarşinin devrimci harekete yönelik "kaybetme" politikasını ilk uyguladığı devrimcilerden biri oldu. Polis tarafından gözaltına alındığı daha sonra açıkça kanıtlanmış olmasına rağmen, kaybedenler soruşturulmadı.

Eren, Kafkasya'dan Biga'ya göç etmiş Çerkez kökenli bir ailenin çocuğuydu. Devrimci Hareketin örgütlenmesi içinde Hasköy ve Okmeydanı'nda anti-faşist mücadelede yer aldı.

Ümit Doğan GÖNÜL

24 Kasım 1995

Oligarşinin hapishanelerdeki "sessiz imha" politikasının katlettiği devrimcilerden biri de Ümit oldu. Aydın Cezaevinde'ken rahatsızlandı. Tedavisinin bilinçli olarak geciktirilmesi sonucu şehit düştü.

1975 Muş Bulanık doğumluydu. Babası Çerkez, annesi Terekeme milliyetindendi. 90 Atılımı sonrası İzmir'de mücadeleye katıldı. İzmir Lise-li DEV-GENÇ'in kurucularından ve yöneticilerinden biri oldu. 1992'de tutsak düştü.

Soner PEKTAŞ

24 Kasım 2003

Isparta Gençlik Derneği kurucu üyelerinden Pektaş, genç yaşında yakalandığı hastalığının tedavisinin yapılamaması sonucu aramızdan ayrıldı. Ölümünden bir kaç gün önce başvurduğu SSK'da gerekli bakımı yapılmadı; kati, bu düzenin sağlık politikasıydı.

Soner Pektaş Denizli'liydi. Isparta'da, Gençlik Derneği çalışmalarına katıldı. Gözaltılardan, işkencelerden geçti, yılmadı.

Hikmet KURU
Alaattin GENÇ
Ahmet ÇOBAN
Kadir DOĞAN
Kasım 1979

Emekçi halkın Devrimci Sol önderliğindeki mücadelesinin içindeydiler. Karadeniz'in yoksul köylü ailelerinin çocuklarıydılar. Aybastı'da oligarşinin güçleri tarafından katledildiler.

Erol YALÇIN
Selma DOĞAN
26 Kasım 1993

Hasköy'de Selma Doğan'ın evinde bulundukları sırada, polis tarafından düzenlenen baskında silahsız ve savunmasız durumda olmalarına rağmen infaz edildiler.

Erol, 1965 Kırşehir doğumluydu. Devrimci mücadeleye 1988'de Yıldız Üniversitesi'nde iken katıldı. DEV-GENÇ'in mücadelesinde en önde oldu. 1991 yılında DEV-GENÇ İç Güvenlik Sorumluluğu'na, 1993 Ekim'inde de İstanbul DEV-GENÇ siyasi sorumluluğuna atandı.

Selma, devrimci hareketin bir sempazanıydı; olanakları elverdiği ölçüde harekete yardımcı olmak için çalışmıştır.

Ekmek ve
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26

Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antakya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2

Daire: 2 Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkö Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24

Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu

No: 42 Trabzon

Tel-faks: 0 462 321 14 80